

РОДЖЪР ЛАНСЛИН ГРИЙН

Робин Худ

ИЗДАТЕЛСТВО
ОТЕЧЕСТВО

РОДЖЪР ЛАНСЛИН ГРИЙН РОБИН ХУД

Превод: Огняна Иванова

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА РЕДАКЦИЯТА

За основа на книгата „Робин Худ“ от Роджър Ланслин Грийн са послужили всички възможни източници от XV век насам: исторически документи, средновековни балади и народни песни, драми и описания на живота на героя в проза, дори либретото на една опера. След задълбочено проучване писателят е обединил достоверните факти в разкази, свързани с общ сюжет, като е добавил и своите представи за духа на епохата. Действието се развива през годините, когато крал на Англия е Ричард Лъвското сърце, макар че според някои изследователи Робин Худ е живял по-късно, чак по времето на Хенри VIII. Книгата на Роджър Грийн е историческа, но описаните истории са легендарни.

Със веселата си дружина пак иде Робин
Худ.

Чуй! Рог ловджийски проехтява из волен
Шъруд.

Разбойниците мъртви крачат в зеления си
лес,

а времето назад отстъпва... Като че
става днес!

Алфред Нойс

ЦАРУВАНЕТО НА РИЧАРД ПЪРВИ...

Много крадци и разбойници имало по това време, а сред тях били известните Робърт Худ и Малкия Джон, които обитавали гората. Те грабели и обирали богаташите, но не убивали, освен когато се отбранявали, ако бивали нападнати.

Гореспоменатият Робърт имал на служба сто снажни мъже, все добри стрелци, които преживявали с ограбената от тях плячка. Те били толкова силни, че и четиристотин души не се осмелявали да им излязат настреща. Робърт не допускал да потискат, обиждат или оскърбяват жени; не закачал имота на бедняците, а щедро им дарявал това, което заграбвал от абатствата и богаташките къщи. Кметът го обвинявал за грабежите и обирите, но измежду всички разбойници го слагал начело като най-милосърдния, крал на разбойниците...

Стоу, „Летопис на Англия“, 1580 г.

ПРОЛОГ

РАЖДАНЕТО НА РОБЪРТ ФИЦУТ

*Много пеят за нивя и морави,
много пеят за полето зелено,
но малцина певци знаят право
къде Робин Худ роден е...*

*Не се роди в кула на замък,
нито в къща уютна и светла,
а в гората, край сини камбанки,
под разлистените дървета.
„Раждането на Робин Худ“, балада*

Макар да били изминали сто години от битката при Хейстингс^[1], в Англия не царял истински мир. Уилям Завоевателя бил разделил страната между своите привърженици и само в особени случаи разрешил на старите саксонски танове да останат собственици на малка част от това, което притежавали някога. Новите нормандски графове, барони и рицари, а и техните синове и внуци, често се отнасяли към саксонците като към роби — те били крепостни, които обработвали земите им и ги следвали по време на война; обезправени крепостни, които не могли да се надяват на истинска справедливост.

През XII век Англия все още била земя, завладяна от враг, и макар след смъртта на Хериууд да нямало големи бунтове, духовете били неспокойни и във всяка гора се криели изгнаници и разбойници. Горите тогава били кралска собственост, затова всички, които ходели на лов за кралски елени, били наказвани жестоко и варварски.

Не е чудно, че през 1160 година между саксонците и нормандците не съществувало особено приятелство; не е чудно също,

че сър Джордж Гамуел от замъка Гамуел в Нотингамшър — саксонски рицар, господар на жалкия остатък от земите на своите прадеди, не насърчил младия Уилям Фицут, син на Каймския барон, когато той започнал да ухажва дъщеря му Джоуана.

Сър Джордж бил избухлив и свиреп — ожесточен човек, който никога не можел да забрави собствените си злочестини, нито да прости на нормандците, чиито бащи и деди се били отнесли несправедливо към него.

По стечение на обстоятелствата, майката и бабата на Уилям били саксонки, а това вече го карало да чувства, че не е нито нормандец, нито саксонец, а британец, и че по пътя на справедливостта, а не на жестокостта може да се постигне спокойствие и сигурност в страната.

Но сър Джордж не пожелал да изслуша Уилям и му запретил завинаги да прекраща прага на къщата му. Не пожелал да изслуша и дъщеря си — вместо това сурово ѝ заповядал да не напуска покоите си и да няма повече вземане-даване с проклетия нормандец.

Джоуана се оттеглила разплакана, но не се подчинила на баща си. Същата нощ Уилям Фицут се появил под нейния прозорец и те се заклели да бъдат верни един на друг завинаги. Не минало много време и макар сър Джордж да нямал представа за това, двамата тайно се оженили — срещнали се като Ромео и Жулиета в близкия параклис.

Тогава Уилям започнал да посещава Джоуана нощ подир нощ — покатервал се в тъмнината, изложен на опасност, до нейния прозорец и бързал да си тръгне преди зазоряване.

Пролетта преминала в лято и Уилям бил призван да придружи баща си за няколко месеца в Лондон по кралска работа. Когато се завърнал в Гамуел, един пратеник тайно му донесъл писмо от Джоуана.

„Испаднах в тежка беда — пишела тя, — защото макар да не ставам от леглото и да се преструвам на болна, баща ми скоро ще узнае какво се е случило между нас и тогава яростта му ще бъде ужасна. Ако те залови, положително ще те обеси; не зная какво ще направи с мене или с детето ни, когато се роди. Затова побързай и ела при мене, скъпи Уилям, ела и ме вземи, защото ще бъда в непрекъснат страх, докато не почувствувам, че ме прегръщат силните ти ръце.“

Тогава Уилям, повикал при себе си трима от най-верните си слуги, бързо ги повел към Шърудския лес и там, недалече от Гамуел,

те разположили стана си — Уилям знаел, че когато сър Джордж открие, че дъщеря му е изчезнала, ще заподозре него и ще я потърси най-напред в Кайм.

Щом слънцето залязло, Уилям и хората му се прокраднали до замъка Гамуел, прехвърлили се в градината и застанали под прозореца на Джоуана.

Тя ги очаквала, готова за бягство, и храбро скочила от прозореца върху голямото червено наметало, което четиримата държали здраво опънато. После Уилям я взел на ръце и я отнесъл бавно и внимателно далече от Гамуел, чак в смълчания лес, където зелените листа проблясвали на лунната светлина и само вик на кукумявка или лисичи лай нарушавали тишината.

Когато нощта свършила и слънцето изгряло, сър Джордж изведнъж се събудил и гръмко започнал да вика своята свита.

— Къде е дъщеря ми? — крещял той. — Тя обикновено идва да ме види сутрин по това време — а сега няма и помен от нея! Сънувах я ужасно — дай боже това никога да не се случи! — защото ми се струва, че я видях как се удави в соленото море... Добре да знаете: ако е отвлечена или я е сполетяло някакво нещастие, ще ви обеса всичките!

В замъка Гамуел настъпила суматоха. Уплашени слуги тичали насам-натат, воини препасвали мечовете си, горски пазачи слагали върви на лъковете си и проверявали стрелите.

Сър Джордж се спуснал сред тях вбесен, крещял да му доведат коня и заплашвал, че ще ги обеси тутакси, ако не намерят дъщеря му.

Най-подир се появил главният ловец, който водел на каишка две от кучетата си, и цялата група се отправила към Шърудския лес по следите на Уилям Фицут.

По-късно същия ден те ненадейно попаднали на Джоуана, която седяла в горската си къща и кърмела своята мъжка рожба.

Тогава сър Джордж скочил на земята с изтеглен меч и започнал страшно да проклина. Когато обаче Джоуана му се усмихнала и положила малкия му внук в ръцете му, той изпуснал меча, целунал нежно детето и възкликнал:

— Господ ми е свидетел, че бих искал да обеса баща ти, но майка ти все още ми е мила, независимо от всичко... Е, без съмнение ти си ми внук и няма да е много любезно от моя страна, ако първата ми стъпка е да убия баща ти. Джоуана, къде е този злосторник?

Тогава Уилям Фицут се появил иззад едно дърво и коленичил пред сър Джордж, помолил за прошка и обещал да бъде верен приятел на всички саксонци заради своята любима жена и заради малкия си син, който бил повече от наполовина саксонец.

— Добре, добре — казал сър Джордж. — Всичко ще бъде простено и забравено. А колкото до младия човек — как казахте, че му е името? Робърт?... Е, млади Робин, роден не във великолепен замък или украсена горница, а в добрия зелен лес, дано ти пораснеш верен на английската земя и носиш спасение на угнетените през всичките си дни!

[1] В тази битка през 1066 г. нормандците побеждават англосаксонците и предводителят им става крал на Англия. Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

ДОБРИЯТ ДУХ НА ШЪРУД

*Робин Худ дали е буден? В Шъруд зазорява.
Сиви призраци се скитат в горската
дъбрава.*

*Сянка на елен се мярна — готви се за скок,
сянка на юнак надува сребърния рог...*

*Алфред Нойс,
„Шъруд“, 1903 г.*

Крал Ричард Първи — Ричард Лъвското сърце, се възкачил на трона през 1189 година, но много скоро оставил трона си празен — потеглил на кръстоносен поход да освободи Ерусалим от сарацините. Получените вести за беди и размирици обаче го призовали да тръгне обратно за дома, ала по пътя бил заловен и хвърлен в тъмница — никой не знаел точно къде — и малцина в Англия вярвали, че ще се завърне някога.

Когато заминавал, оставил за наместник епископа на Или, но много скоро коварният брат на краля, принц Джон, обвинил епископа в измяна, принудил го да избяга, за да спаси живота си, и започнал сам да управлява страната.

Джон бил жесток и безмилостен, а повечето му приближени не били по-добри от него. Те имали нужда от пари; от пари имал нужда и той, а най-лесният начин да ги получат бил да обвинят някой богат човек в измяна или престъпление, да го обявят извън закона и да си присвоят къщата или замъка му, както и целия му имот. Защото законопрестъпникът нямал право на никаква собственост, а всеки, който го убие, получавал награда.

Когато принц Джон си присвоявал чужди земи, обикновено ги предоставял на някого от приближените си — при условие, че ще

получава от него големи суми. Приближените на принц Джон не подбирали средства, за да се сдобият с тези пари — най-лесно им било да ги вземат от дребните земевладелци, от свободните селяни и дори от крепостните. И така правели не само новоизлюпените рицари и земевладелци, а много от епископите и абатите, които или участвували в неговия заговор, или алчно трупали лично богатство — в не по-малка степен от най-долните сред благородниците и феодалите.

Повечето шерифи били избирани от принц Джон, за да въдворяват ред и да раздават правосъдие в градовете и областите, стига да се отплащат добре за оказаната чест — разбира се, че трябвало да изстискват пари от по-слабите и да изпълняват заповедите на принца, независимо от жестокостта и несправедливостта им.

Такъв бил и шерифът на Нотингам — градчето, което граничело с Шърудския лес. Когато принц Джон преместил двора си за известно време там, шерифът естествено бил обзет от желание да покаже колко е предан и усърден.

Една вечер той и хората му попаднали на крепостен селянин, който бил убил елен. Без никакво милосърдие шерифът наредил да претърсят за пари къщата на бедняка и когато не открили нищо, я изгорил до основи. После изправили пред него клетия крепостен.

— Известни са ти законите за гората — мрачно казал шерифът. — Хайде, момчета, нека някой от вас бързо нагореци желязото. Ослепете го и после го пуснете.

— Не, не! Само това не! — изпищял човекът. — По-добре ме убийте на място! Ако ме ослепите, господ ще ви накаже. Милост, милост!

В този миг се появил принц Джон, яхнал коня си. Бил дошъл да види работата на шерифа и се присъединил към хората, наобиколили жаравата от изгорената къща.

— Какви са тия дрънканици? — небрежно подхвърлил той. — Добри ми шерифе, положително е било възможно, най-напред да му отрежеш езика. Трябва да вършите всичко тихо и потайно, ако не искате опи вампир Робин Худ да му дойде на помощ — чух, но така правел. Ами че такива викове може да стреснат съня на краля в Палестина или където и да се намира!

— Млък, куче! — креснал шерифът и цапардосал крепостния селянин през устата. — Трябваше да ти е ясно, че не може да вдигаш

такъв непристоен шум в присъствието на Негово кралско височество принц Джон!

— Принц Джон! Принц Джон! — задъхано изрекъл човекът. — О, спасете ме, господарю! В името на божията милост, избавете ме!

— Кой е този? — попитал нехайно Джон. — Какво е извършил?

— Наричат го Мъч — отвърнал надутото шерифът. — Едно време е бил мелничар, но прекалено се привързал към кралските елени. Погледнете, двата му пръста са отрязани, а това е достатъчно красноречиво — опъвал е незаконно лъка. Сега го пипнахме за същата работа, а според закона на всеки, заловен втори път да убива елен, избождат очите. А третия път увисва на въжето. Но аз ви гарантирам, че след като свършим започнатото, ще му бъде трудно да простреля елен — досега не съм чувал стрелец да се ориентира по миризмата, ха-ха!

Шерифът се засмял от сърце на собствената си шега, а принц Джон също доволно се усмихнал.

— Какво ще кажеш, човече? — попитал той клетия стар Мъч, който бил коленичил разтреперан пред него.

— Умолявам ви, Ваше височество — задъхано изрекъл Мъч, — та те изгориха мелницата ми, за да разширят ловните полета и да отворят път до потока, където елените слизат на водопой. Как мога да си набавям храна, ако не ловувам? Трудно е да се прицелвам без пръстите, с които се опъва лъка, а човек трябва да се прицелва точно, ако иска да улучи разрешения от закона дивеч — зайци и гривяци... Имах две деца, едното умря от недоимък, а момчето ми — Мъч — плачеше от глад. Не ще можем да издържим дълго с треви и билки като воловете, нито с корените, които ядат свинете.

— Аха — казал принц Джон, — та затова си решил да опиташ нещо по-хранително, така ли? Кралските елени! Това ли е бил единственият начин? Не, не, господин шерифе, нека се разправя справедливо с него... А кой е този Робин Худ, за когото се носят легенди? Казват, че бил богат човек — земевладелец или благородник от стар саксонски род, побъркан глупак, който оказва помощ на измет като тебе и на братята ти престъпници, лично той убивал елени и неотдавна дори изпразнил нечия кесия на пътя... Е, къде е той? И още по-важно, кой е той? Кажи ми това и ще запазиш очите си, за да видиш един ден пътя си до бесилото, кълна ти се!

— Не зная кой е той — задъхано отвърнал Мъч. — Робин Худ се появява от леса — хората го наричат Добрия дух на Шъруд; и щом като помогне, си отива кротко, както е дошъл. Никой не го е виждал на дневна светлина...

— Пфу! — извикал нетърпеливо принц Джон. — Отведете го и поработете върху му далече от очите ми. Тия мошеници са прекалено предани за моя вкус и за собственото си добро!

Тогава четирима от хората на шерифа повлекли Мъч надалече, докато пети измъкнал нажеженото желязо от огъня, в който била изгоряла къщата, и тръгнал с мрачен вид подир клетника. Но Изведнъж Мъч надал отчаян вик, изскубнал се, грабнал меч на единия от тях и се втурнал към принц Джон. Не успял обаче да стигне до него, защото зад тях заплашително профучала стрела и Мъч се строполил мъртъв на земята.

— Прекрасен изстрел наистина — забелязал принц Джон, — макар че бих предпочел само да го беше ранил. Мъртвецът не може да служи за примамка на Робин Худ... Кой пусна тази стрела?

Както говорел, той се обърнал и видял един дребен мургав човек със зелено наметало над кафявите кожени дрехи, който се приближавал откъм горската поляна.

Господарю мой — казал човекът, като се поклонил дълбоко на принц Джон, — наричат ме Уорман и служа като управител при Робърт Фицут, графа на Хънтингдън.

Усмивката на принц Джон внезапно се изкривила, той сърдито се озъбил и възкликнал:

— Граф на Хънтингдън, как не! Не за пръв път чувам тази глупост. Граф е Дейвид Лорд Карик, синът на Нортъмбърланд. Що за претенция е това?

— Простете ми, господарю — заоправдавал се раболепно Уорман пред принц Джон. — По тия места хората наричат Фицут „граф на Хънтингдън“ поради произхода на майка му и саксонския корен на старите графове. Аз съм на служба при него и затова не се осмелявам да го наричам друго.

Принц Джон кимнал.

— Бих искал да узная нещо повече за този така наречен граф — казал той с мазен глас, в който се усещала жестокост. — Мислиш ли, че е верен на двора?

— Да, на крал Ричард — отвърнал многозначително Уорман.

— Ричард, Ричард, Ричард, все това чувам! — сопнал се Джон.
— Ричард е или мъртъв, или скоро ще умре, защото се разкапва в някоя тъмница. Тоя смахнат менестрел Блъндъл никога няма да го открие! Аз съм кралят — крал по всичко освен по име... А тоя приятел Фицут — богат ли е? Обширни ли са земите му?

— Едно време те наистина бяха обширни — казал Уорман, — но сега са му останали само къщата и земите в Локсли. Другото продаде.

— Хм, тогава сандъците му трябва да са пълни със злато! — извикал принц Джон.

— Дори аз, неговият управител, не зная дали е така — отвърнал Уорман. — Зная само, че има нужда от пари за някаква цел, която пази в тайна от всички в дома си, освен от личния си слуга Уилям Скатлок.

— Как бих могъл да го видя, без той да знае това? — замислено попитал принц Джон. — Само да чуя и думичка за измяна... и ще можем да видим какво има в тези сандъци. А и ти, добри ми човече, ще получиш нещичко — ако бъдеш верен и запазиш тайната.

— Против господаря си ли? — казал Уорман. — Нима е възможно да му изменя?... Но всъщност моят дълг към вас, Ваше величество, стои по-високо от всичко останало... Затова мога да ви кажа как да бъде сторено това. Утре граф Робърт ще се жени в абатството Фаунтънс за лейди Мариан, дъщерята на лорд Фицуолтър. Довечера той ще прави голямо празненство в своя дом, замъка Локсли — всички гости са добре дошли и няма да се проверява строго кои са те. Ако вие и шерифът дойдете предрешени, да речем, като поклонници от светите места и разкажете някаква история за крал Ричард, ще бъдете посрещнати от сърце.

— Харесва ми планът ти! — възкликнал принц Джон, комуто, при всичките му недостатъци, никога не липсвала храброст. — Ела с мене, добри ми човече, а ти, кралски шерифе, събери хората си и също ела — нямаме много време за губене. Оставете това умряло куче тука — като предупреждение за Робин Худ, ако мине насам.

Когато конниците се изгубили във вечерния мрак и тишината отново се възцарила в Шъруд, някакви приведени и криви фигури изпълзели от близките гъсталаци и се струпали около неподвижното тяло на стария мелничар Мъч, оставено там, където бил паднал, край все още димящата пепел на изгорелия му дом.

— Мъртъв е — възкликнал един от дошлите. — Е, по-добре, отколкото да беше сляп... Жестоки са тия времена!

— Право казваш — добавил втори, — но когато кралят се завърне от кръстоносния поход, нещата ще се оправят.

— Обаче ако не се завърне — промърморил трети, — сатаната принц Джон ще стане крал — и тогава господ да ни е на помощ!

— Тук е клетото момче Мъч, синът на човека, когото са убили — прекъснал го друг. — Какво можем да направим за него? Старият бил тръгнал да убие елен, подтикнат от глада... Кой от нас може да нахрани клетото сираче?

Отвсякъде се чули жалостиви възгласи, а малкият Мъч коленичил до тялото на баща си и заплакал. Тогава някой тихо казал:

— Робин Худ няма да го остави да гладува. Вижте иде неговият човек, Уил Аления и носи чувал. Нека господ и светата дева благославят Робин Худ, който ни се притичва на помощ като истински ангел!

Докато човекът казвал това, в средата на групата бодри крачки се озовал един мъж — висок, около четиридесетгодишен, облечен с груби, алени на цвят дрехи, напълно подходящи за името, с което бил известен на тези клетки несретници.

— Не губете кураж, приятели! — извикал Уил Аления, докато свалял от гърба си тежкия чувал. — Моят господар и ваш верен приятел Робин Худ ме изпрати да ви донеса това, тъй като се боеше, че може би гладувате. Защото той знае, че днес в леса са идвали шерифът и хората му, а те винаги оставят след себе си нещастия и недоимък.

— Господ да благослови храбрия Робин Худ! — дружно извикали всички освен момчето, което още стояло на колене и плачело край неподвижното тяло.

Аления пристъпил към него и ласкаво сложил ръка на рамото му.

— Значи са убили стария Мъч — казал той. — Успокой се, момче, баща ти почива в мир и се е отървал от много злини. Смъртта му е била мигновена — виж, стрелата го е пронизала в сърцето... Чудно, нотингамските оръжейници не правят такива стрели; такива са стрелите, които използват моят господар и слугите му!

— Добри ми Уил — извикало момчето, като изведнъж се обърнало към него. — Нека дойда с теб и да служа на благородния ти

господар! Зная, че съм само на дванадесет години, но от скръбта ние бързо възмъжаваме и аз ще си отмъстя на тези проклети убийци!

— Не за мъст трябва да говориш — кротко казал Уил Аления. — Ние се борим за справедливост... Но ще дойдеш с мене. Имаме нужда от смело момче като тебе, на което можем да се доверяваме цял живот, както се доверявахме на баща ти.

— Имаш право, имаш право — дружно подели наобиколилите ги хора. — Не се съмнявай, че баща му е предпочел смъртта пред това да предаде своя господар; всеки от нас би постъпил така. Боже, пази Робин Худ, крал Ричард и Робин Худ!

ГЛАВА ВТОРА

КАК РОБЪРТ ОТ ЛОКСЛИ СТАНА РАЗБОЙНИК

*Човекът млад, девойката повел,
е Робърт Локсли или Робин Худ,
граф Хънтингдън наричан в тези дни.
А пък подлецът, който гледа зло,
управител е в неговия дом —
продажният и алчният Уорман,
продал стопанина си като Юда...*
Антъни Мънди,
„Как Робин, граф на Хънтингдън, изпаднал
в немилост“, 1601 г.

Вечерта, когато приятелите и обитателите на замъка Локсли празнуваха в чест на утрешната сватба на Робърт Фицут и Мариан Фицуолтър, изглеждаше спокойна и щастлива.

Граф Робърт, застанал до огромното огнище, посрещаше гостите: изискан, добре сложен мъж на около тридесет години, красив, с кестенява коса, къса брада и ясни очи, в които сякаш се мяркаше сянка — на съжаление и непоколебимост. Движенията му бяха бързи, но без да са припрени; той бе човек на действието, водач, който ясно прозира нещата, мигновено дава заповед и действа според решението си бързо, точно и съвсем хладнокръвно.

Редом с него стоеше Мариан Фицуолтър. Тя беше с около пет години по-млада от него; висока и красива, но същевременно силна и безстрашна — много подходяща жена за такъв мъж.

Така без съмнение мислеха много от присъстващите, когато един след друг се приближаваха до тях и поднасяха поздравленията си,

поставяха се на техните услуги според ранга си или от време на време запяваха весела песен, последвана от стара саксонска наздравица, след което вдигаха към годениците бокалите или обкованите със сребро рогове, пълни с медовина или пиво.

Само двама поклонници, които бяха дошли късно, доведени от управителя Уорман, явно не горяха от желание да вдигат наздравица.

— Усещам измяна, няма съмнение — промърмори по-мургавият от двамата.

— Това е направо гнездо на изменници, Ваше височество — съгласи се спътникът му. — Много скоро ще ни дадат доказателства, може да не се съмнявате!

И сякаш за да подкрепят думите му, група горски жители, които стояха до вратата, облечени от глава до пети с яркозелени дрехи, подеха песен:

*Да живее Ричард,
да живеят Робин и Ричард!
Да живее Ричард!
Долу Джон!
Нека пием всички
за Лъвското сърце!*

— Значи така, „долу Джон“! — каза мрачно по-мургавият поклонник. — Сега остава да се надявам, че съм предрешен добре и че господин Уорман, коварният управител, няма този път да измени на верността си към мене. А, какво виждат очите ми?

Когато песента свърши, на прага настъпи леко раздвижване и един висок горски жител, облечен с груби, алени на цвят дрехи, започна да си пробива път през тълпата, повел за ръката едно момче.

Вторият поклонник замръзна на място, като хрътка, подушила дивеч.

— Господарю — прошепна той на спътника си. — Това момче е синът на мелничаря Мъч, когото видяхте как убиха днес следобед, след като се опита да избяга от онези, които справедливо щяха да извадят очите му с нажежено желязо, защото за втори път бе убил елен.

— Така е, добри ми шерифе — отвърна предполагаемият поклонник. — Излиза, че притворният граф Робърт приютява синовете на предателите и престъпниците, а? Но ето че идва управителят Уорман.

— Какво става, господин Уорман? — попита приглушено преоблеченият шериф. — Какво означава всичко това?

— Онзи там е човекът на граф Робърт — Уилям Скатлок — отвърна Уорман — и води сина на предателя, който заплашваше Ваше височество днес следобед и в чието коварно сърце имах щастието да забия стрелата си.

Е, и?

— Ваше височество, когато запитях (няма значение кого) за Мъч, сина на мелничаря, отвърнаха ми, че момчето е добре, защото някой си Уил Аления го взел при себе си, за да го предаде на грижите на Робин Худ!

— Уил Аления ли!... Робин Худ ли! — замислено изрече принц Джон. — По дяволите!... Господин Уорман, добри ми шерифе, имаме по-голяма слука, отколкото можехме да мечтаем! Не разбирате ли? Уил Аления предава Мъч на грижите на Робин Худ... Уилям Скатлок довежда същия Мъч на грижите на Робърт Фицут — на притворния граф Робърт, който продава земите си и използва приходите за тайни цели... Е, добри ми приятели, това е сигурно доказателство... А песента, която пяха? „Да живее Ричард, да живеят Робин и Ричард“! Да, няма никакво съмнение... Е, вашето благосъстояние се уреди. Утре този предател Робърт или Робин ще бъде обявен извън закона, а вие ще го заловите и незабавно ще го обесите. След това естествено всичките му земи и богатства ще бъдат конфискувани от мене — аз ще ги взема, а на тази привлекателна млада наследница, лейди Мариан, ще липсва съпруг... Обаче има един човек, който я чака — знай добре това, — и то човек, верен на моето дело... Да, сър Гай от Гизбърн ще я получи — и то с благословията на баща ѝ, ако познавам добре човека си... А сър Гай ще ми плати хубавичка и тлъста зестра за невестата си!

Никой не се усъмни в двамата предполагаеми поклонници на пиршеството на граф Робърт, но въпреки тора на следващия ден в

параклиса на абатството Фаунтънс обстановката около подготвянето на сватбата беше някак напрегната.

Лорд Фицуолтър изглеждаше угрижен и притеснен, докато дъщеря му Мариан бе доста спокойна, при все че двамата чакаха известно време пред олтара, докато граф Робърт пристигна на кон с отряда си от стрелци. Едва след като разположи хората си във военен ред из параклиса — което предизвика учудването на лорд Фицуолтър и възмущението на абата, — граф Робърт дойде и зае мястото си редом с Мариан.

Ниският дебел абат, който съвсем не изглеждаше доволен, започна да реди плавно службата, а в обширната ниша зад него монасите в дълги редици пееха отговорите.

Но още преди да бъдат изречени думите, които щяха да направят Робърт и Мариан съпруг и съпруга, долетя шум от чаткане на конски копита, от сблъсък и дрънчане на броня и в параклиса влезе рицар с изтеглен меч в ръката, последван от група въоръжени мъже.

— Какво означава това светотатство? — извика абатът, раздиран между страха и възмущението.

— Стойте! — извика рицарят. — Аз, Гай от Гизбърн, идвам в името на краля да прекратя тази церемония! Пърсивант, чети заповедта!

Един мъж, облечен с дрехите на нотингамския шериф, пристъпи напред, разви пергамент и прочете на висок глас:

„В името на принц Джон, регент на цяла Англия, нека всички знаят, че Робърт Фицут, известен като граф на Хънтингдън, известен също като Робин Худ, е подпомагал враговете на краля, нарушавал е кралските закони и е предател спрямо краля и издигнатите от него. С настоящето същият Робърт Фицут или Робин Худ се обявява извън закона, земите и богатствата му се конфискуват, а самият той се осъжда на изгнание и изгонване в името на Ричард, нашия крал, и на регента, принц Джон.“

— Сър Гай — каза спокойно Робърт — дошъл си със злонамерено искане, изцяло недостойно за високия орден на рицарството, към което принадлежиш. Колкото до тази заповед, поставям под въпрос нейната достоверност. Покажи ми, че към нея е прикрепен печатът на крал Ричард... Не можеш. Покажи ми тогава печата на моя господар, епископа на Или, единствения законен регент,

посочен от краля... Виж ти, и той липсва в заповедта... Кажи ми в какво съм играл ролята на предател и по каква причина аз, Робърт Фицут, скуайър на Локсли и граф на Хънтингдън, трябва да отговарям за предполагаемите злодеяния на митическия горски демон, наричан Робин Худ, който положително не е нищо друго освен вампир, измислен от доверчивите и пълни с предразсъдъци невежи!

Гай от Гизбърн дрезгаво се изсмя.

— Не е време за шеги и приказки за вампири — извика той. — Всички ние знаем, че ти винаги си пренебрегвал законите и си се стремял да насъскваш крепостните против господарите им. Дори самият факт, че се наричаш граф на Хънтингдън по линията на саксонските прадеди на майка си, те изобличава като предател: старите саксонски графове бяха лишени от правата си и обявени извън закона, тъй като отказаха да се подчинят на истинския крал, на Уилям Нормандски, а само графските титли, давани от сегашния крал, са в съответствие със закона. Що се отнася до извършените от теб нарушения на горските закони, на всички е известно колко сръчен стрелец си, и малко са пътниците по тези места, които не са яли от кралското еленско месо под твоя покрив. Накрая, безполезно е да се преструваш на невинен за престъпленията, които си извършил под измисленото име Робин Худ. Колко измежду твоите привърженици са преследвани от закона грабителите, за които се говори, че принадлежат към шайката на Робин Худ? Какво ще кажеш за неговия пръв помощник, който живее в твоя дом? Или за Мъч, мелничарския син, когото Робин Худ е взел под своите грижи — в твоята къща, в замъка Локсли?

— Добре тогава — чу се тихият отговор. — В този миг и на това място Робърт Фицут, граф на Хънтингдън, престава да съществува. Ти ме нарече Робин Худ — както всички вие, така и вашият шериф, да, и самият принц Джон, ще живеете в страх от това име. И не само вие, а и всички като вас: абатите и епископите, които трупат тлъстини от страданията на сиромасите; нормандските рицари и барони, които престъпват както кралските, така и божите закони със своите жестокости; да, и всички тям подобни ще треперят от ужас, докато Робин Худ царува в Шърудския лес — и в Шъруд, и навсякъде, където има злини за оправяне, — до времето, когато крал Ричард се завърне у

дома от кръстоносния поход и справедливостта отново възтържествува в прекрасната английска земя.

После, като се обърна към Мариан Фицуолтър, която през цялото време бе стояла редом с него, Робин нежно каза:

— Лейди Мариан, кому даряваш, любовта си — на графа на Хънтингдън, чиито земи се простират от Трент до Уз, или на обикновения човек Робин Худ — престъпник, който сега се завръща към зелените дървета на родния си дом, към Шърудския лес?

— Не я дарявам нито на графа, нито на неговото графство — твърдо отвърна Мариан, — а на този, когото обичам; ще стана съпруга единствено на него.

— Така мислех и аз — сериозно каза Робин — и макар церемонията да не е приключила, заявявам, че въпреки това ние сме законни съпрузи пред очите на бога и на присъстващите... Лорд Фицуолтър, оставям дъщеря ви на вашите грижи: добре я пазете в замъка Арлингфорд, а аз отново ще я поискам от вас, когато крал Ричард дойде тук и съедини ръката ѝ с моята.

— И аз се заклевам в това! — извика Мариан. — Ти, Робин, си мой господар и съпруг, друг никога няма да бъде това за мене, дори да остана до гроб девойка!

— Сега бързо тръгвайте — каза Робин на лорд Фицуолтър. — И ти върви с него, мила Мариан. Не, ти не можеш да ми помогнеш — когато побежда тези зверове, ще потегля с коня си към веселия разлистен лес и там ще направя своя дворец.

— Хайде, измамни предателю Робин Худ! — извика Гай от Гизбърн. — Собствената ти уста те осъди на измяна пред събралите се тук — тях аз призовавам за свидетели... Хайде, предай мечата си и се подчини на властта на своя несъмнен господар принц Джон. Ако постъпиш така, все още можеш да се надяваш на милост!

— Принц Джон не знае какво е милост — извика Робин. — Той знае само желанията на собственото си зло сърце — и ти вършиш зло, като му служиш... Колкото до мечата ми, аз го връчвам на Джон и неговите служители ей така!

И внезапно със светкавично движение Робин измъкна мечата си, завъртя го и стовари такъв удар върху железния шлем на Гай от Гизбърн, че той се олюля и се строполи в несвяст. После Робин Худ се втурна през централната част на църквата, хората му се

присъединяваха към него от всички страни и близо до вратата на параклиса се разигра кратка и бурна схватка.

— Помощ! Убийство! Светотатство! — крещеше дебелият абат, а монасите му и калугерите подеха този вик, като се блъскаха и скупчваха в желанието си да се измъкнат през тясната врата, която водеше към абатството. От време на време някоя стрела, изпратена от стрелците на Робин, които изпразваха колчаните си върху придружителите на сър Гай, ги караше да побързат и накрая те също бяха изтикани към вратата, през която абатът вече се беше промъкнал и се намираше в безопасност.

Когато звукът от конските копита го уведоми, че лорд Фицуолтър с Мариан и тяхната свита са се отдалечили по посока на Арлингфордския замък, Робин даде знак на своите хора и като се втурнаха решително, те се озоваха извън параклиса и потеглиха през Шърудския лес към замъка Локсли.

Сър Гай, все още полузамаян, едва сега се надигаше от пода на параклиса, и докато идваше на себе си и неуверено се изправяше, Робин и стрелците му бяха вече потънали в зелените дълбини на Шъруд.

— Няма смисъл да го преследваме сега — дано господ накаже разбойника Фицут и приятелите му! — извика той. — Но ако дръзне да отиде в замъка Локсли, ще се натъкне на шерифа и на господин Уорман, които го причакват там.

Като призова тези от хората си, които още се държаха на краката си, да се погрижат за повалените от стрелците на Робин, сър Гай се отправи към абатството, където абатът на драга воля го покани на обяд.

— Безбожен негодник! — изломоти абатът; наложи се отново и отново да пълнят бокала му с отбрано вино, докато се съвземе от вълнението, накърнило достойнството му, и от ужаса на страховитите фучащи стрели. — Справедливо е обявен извън закона. Благословена да е главата на човека, който пресече пътя му.

— Опасен тип — съгласи се сър Гай, като докосна с ръка главата си, която го болеше. — Съжалявам много, че ни се изплъзна, защото сега ще стане още по-опасен.

— Граф Робърт е достоен мъж — забеляза един монах, който сякаш бе най-високият, най-едрият и най-червендалестият между

присъстващите. — Той има най-точното око в Англия и борави с лъка по-умело от който и да е горски жител или стрелец, най-далече стига и улучва целта.

— Братко Майкъл, братко Майкъл! — изпुфтя абатът. — Думите ти говорят за измяна. Как може един престъпник да бъде достоен мъж? Колкото до сръчността му като стрелец...

— Той може да си премери силите с всеки воин — прекъсна го кротко брат Майкъл — и да разцепи върбова пръчка от двеста стъпки!

— Дори да е така — каза сър Гай, като изгледа сърдито монаха, — сега той е извън закона. И колкото по-скоро някоя стрела прободете сърцето му, толкова по-добре.

— Опасно е да се обявява извън закона такъв човек — избухна брат Майкъл. — Вземате дома му, а къде ще живее той? Естествено в леса! Вземате добитъка и свинете му, а какво ще яде той? Естествено кралските елени. Заграбили сте парите и имота му — от това следва, че той ще ограбва всички като вас. О, няма да има рицар или шериф, абат или епископ, който да изпитва сигурност от днес нататък!

— Толкова е по-голямо основанийето да бъде бързо заловен и окачен на бесилото! — сопна се сър Гай. — Но, отче, обясни ми за лейди Мариан: как е възможно лорд Фицуолтър да я сгоди за човек като Фицут? Положително нито бащата, нито дъщерята са били в неведение, че той е Робин Худ?

— О, тя е чудесна девойка, в това няма съмнение! — извика брат Майкъл, преди абатът да успее да промълви и дума. — Аз съм нейният изповедник и няма как да не зная това. Кой ще отрече, че е красива, изящна, умна, разсъдлива, извънредно смела? Нима тя не умее да се бие с меч, да върти тояга и да стреля с лък не по-зле от самия Робин Худ? Наистина достойна другарка за достоен мъж — по-добре щеше да бъде, сър рицарю, да забавите идването си с около половин час, щеше да бъде стегнат възел, който никакви заповеди на заграбилия трона принц, Джон не биха могли да развържат!

— Мечът ми щеше да го разреже незабавно — извика сър Гай. — И само твоите свети одежди, господин монахо, спасяват главата ти да не усети острието на същия този меч!

— О, какви наказания ще ти наложа за изкупление на тези слова! — обърна се към брат Майкъл абатът, който щеше да се пръсне от гняв.

— При това положение, свети отче, няма да остана тук, за да ги изстрадам! — извика монахът. — В замъка Арлингфорд ще ме посрещнат с радост — там ще побързам да отида и да намеря убежище.

— А аз ще те придружа — мрачно каза Гай от Гизбърн. — Лейди Мариан, този образец на красотата, е напълно достойна да бъде посетена — и може да послужи за примамка, която да привлече разбойника Робин Худ в капана!

ГЛАВА ТРЕТА

РАЗБОЙНИЦИТЕ ОТ ШЪРУДСКИЯ ЛЕС

*Дружината на Робин Худ броеше сто
момци,*

*готови храбро в бой да влязат, изпитани
стрелци.*

*Облечени в зелени дрехи, с качулки сини и
червени,*

*те мигом идваха, щом Робин изсвиреше със
рог: „При мене!“*

*А лъковете им, ярд дълги, от здрав
испански тис,*

*изпращаха стрели далече — чак до самата
вие.*

Майкъл Дрейтън,

„Полиалбион“ XXVI, 1622 г.

Рано на следващата сутрин сър Гай от Гизбърн потегли за замъка Арлингфорд. Водач му беше дебелият монах на име брат Майкъл, който толкова се беше zlepоставил предната вечер с похвалите си за престъпника Робин Худ.

Монахът яздеше редом с него и бодро пееше — независимо от факта, че когато напуснаха абатството, абатът го бе прокудил безпрекословно:

— Ти, лъжовни изменнико, си отиваш оттук какъвто дойде преди много години — като простия Майкъл Тък, който вече не е брат в нашия орден. Ако отново видя лицето ти на прага си, ще ти хлопна вратата под носа!

— Добре тогава! — весело извика монахът. — Сбогом на абатство Фаунтънс, привет на прекрасния разделен лес — ако

можете, хванете ме отново!

И тръгна по пътя, като пееше:

*Чуй как кучето лае!
А еленът нехае.
Стана ловецът в ранни зори —
все върви по следата,
обиколи гората,
а еленът отдавна се скри!*

Когато, пред очите им се показа Арлингфордският замък, монахът спря да пее и като се обърна към сър Гай, отбеляза:

— По-добре се връщайте назад, господин рицарю, или поне смъкнете забралото си!

— Защо? — възкликна Гай от Гизбърн. — Предполагам, че лорд Фицуолтър не е в съюз с Робин Худ?

— Ни най-малко — засмя се дебелият монах, — но лейди Мариан е със сигурност в съюз с него. А тя така сръчно борави със стрелите, както другите девойки с иглата!

Стигнаха обаче до замъка необезпокоявани и лорд Фицуолтър шумно ги приветствува, като изяви силното си желание да бъде на страната на властта.

— Сторили сте ми зло ли? От къде на къде? Нима предпочитате да бях омъжил дъщеря си за престъпник, за нехранимайко, за убиец на кралски елени и на хора на принца? Човек, който захвърля графство, обширни земи и огромни богатства, за да помага на пасмина окаяни крепостни и тям подобна сган, която справедливо е преследвана от законите на страната? Не, сър, не, направихте ми услуга. Голяма услуга. Приключих въпроса с Фицут, Робин Худ или както и да се нарича сега този долен просяк. Дъщеря ми — също.

— И все пак тя е почти омъжена за него според църковните закони — отбеляза монахът — и е изцяло негова според законите на сърцето си.

— Бракосъчетанието не бе извършено! — извика лорд Фицуолтър. — Следователно пет пари не давам за това. Колкото до

любовта, вашето задължение на изповедник е да ѝ обясните, че любовта ѝ към този предател е греховна и трябва да бъде потъпкана!

— Бракосъчетанията — рече монахът — се извършват от небето. Любовта е божие дело и не е моя работа да се бъркам.

— Службата бе прекъсната, а това е несъмнено доказателство, че небето не я е благословило! — изрева лорд Фицуолтър. — При това аз сгодих дъщеря си за граф Хънтингдън, а не за разбойника и предателя Робин Худ!

— Той може да получи опрощение — отвърна монахът. — Лъвското сърце е достоен крал, а Фицут — достоен благородник.

— Не може да има опрощение — побърза да каже сър Гай. — Робин Худ убива кралски поданици и не зачита кралския шериф.

Лицето на лорд Фицуолтър почервеняваше все повече и повече от гняв, но в този миг в стаята внезапно влезе лейди Мариан, с яркозелени дрехи от сукно, с колчан стрели, закачен отстрани на кръста и лък в ръката.

— Какво е това? — прогърмя гласът на баща ѝ. — Къде си тътнала, моме?

— В зеления лес — спокойно отвърна Мариан.

— Няма да стане! — изрева лорд Фицуолтър.

— Но аз вече тръгвам — каза Мариан.

— Аз пък ще наредя да вдигнат моста.

— Аз пък ще преплувам рова.

— Аз пък ще поставя стражи на портите.

— Аз пък ще скоча от крепостната стена.

— Аз пък ще те заключа в горницата.

— Аз пък ще накъсам гоблените и ще се спусна по тях като по въже.

— Аз пък ще те заключа в кулата, където ще виждат дневна светлина само през бойницата.

— Аз пък ще намеря начин да избягам. При това, татко, ако ме пуснеш да отида, ще се върна по собствено желание. Затвориш ли ме под ключ, обаче и успея да се измъкна, никога няма да се завърна... Робин ме очаква в зеления лес и възелът, почти затегнат вчера, лесно ще бъде затегнат докрай.

— Добре го казахте, лейди — извика монахът.

— Лошо го каза, монахо! — прогърмя лорд Фицуолтър. — Начаса се махай от замъка ми! Ти си в съюз с предателя Робин Худ, зная го! Ако се появиш отново, ще заповядам да те набият с камшици, независимо, че си монах!

— Тръгвам, тръгвам! — спокойно отвърна монахът. — Зная едно отшелническо убежище край реката, където ще се установя и ще събирам данък от тези, които минават оттам — естествено като възнаграждение за молитвите ми! Абатство и замък ме прокудиха, но не е толкова лесно да бъде отчаян монахът Тък!

И той подкара коня си, като пееше безгрижно:

*— В обител на отшелник до забрава
по цял ден ще редя молитви свети.
А странник щом по пътя ми минава,
със данък ще си плаща греховете!*

— Отървахме се от наглия монах! — изпъшка с облекчение лорд Фицуолтър. — Сега остава опакото момиче.

— Най-добрата юзда за такива като нея — каза многозначително сър Гай — е един съпруг.

— Да... съпруг, и то по мой избор — съгласи се лорд Фицуолтър. — Не някакви си графове със съмнителни графства, а, да речем, рицар, който със сигурност притежава земи и богатства и със сигурност принц Джон е благосклонен към него! Мъж например, като... е, няма значение!

Лорд Фицуолтър изглежда одобрително Гай от Гизбърн от глава до пети, но Мариан се намеси:

— Не мъж по твой избор, татко, освен ако изборът ти не съвпада с моя. А аз вече избрах и винаги ще избирам храбрия Робин Худ!

— Ще те затворя в тъмница и ще те държа на хляб и вода! — прогърмя лорд Фицуолтър.

— Робин ще превземе замъка ти, за да ме избави — весело каза Мариан. После, изведнъж добила сериозно изражение, възкликна: — Татко, нали ще ме пуснеш да отида в зеления лес? Давам ти дума, че ще се върна. Давам ти също дума, че Робин няма да стане нещо повече за мене, отколкото е сега, докато ти не ми позволиш или крал Ричард

не се завърне и не ме предаде със собствените си ръце на него, за да се оженим.

После, като прати въздушна целувка на баща си и без да обърне каквото и да е внимание на Гай от Гизбърн, Мариан с леки стъпки бодро излезе от стаята и тръгна към Шърудския лес.

— А сега — мрачно каза лорд Фицуолтър, — на вас остава да заловите този разбойник и да го окачите на най-високото бесило в Нотингамшър. Докато това не стане, боя се, че няма полза да идвате тук и да искате ръката на дъщеря ми.

Сър Гай се изправи и се поклони на стопанина.

— Милорд — каза той, аз вече съм на път за замъка Локсли. Снощи хората на шерифа трябваше да го обсадят и да вземат в плен всеки, който влиза или излиза оттам, а моята свита точно за това ме очаква в абатството. Когато стигна там, твърде възможно е да заваря Робин Худ в ръцете им.

Но Робърт Фицут забелязваше опасностите, към които го водеше двойственият му живот като Робин Худ, далеч по-добре, отколкото предполагаша шерифът и принц Джон. Когато се измъкна от параклиса след прекъсването на венчавката, Робин и двадесетина въоръжени мъже подкараха конете си към Шърудския лес и вървяха по пътя си, докато стигнаха на около миля от замъка Локсли. Там Робин спря и като се обърна, каза на хората си:

— Приятели, сполетя ме това, от което се боях. Чухте, че прочетоха заповед, с която ме обявяват извън закона, а някои от вас може да са си навлекли същата беда, тъй като се противопоставихте на изпратените срещу мене хора, предвождани от сър Гай от Гизбърн. Е, оставям сами да избирате: освобождавам всички ви от служба при мене; в същност самият факт, че съм обявен извън закона, ви освобождава, независимо дали желая това, или не. Ако това не ви е било известно до сега, знайте, че аз съм същият Робин Худ, който от няколко години се сприятелява с всички, които страдат от жестокостта и несправедливостта на лордове, барони, епископи, абати и шерифи. Вече имам група мъже, които се заклеха да ме следват; те ме чакат в зеления лес. Всички ние сме другари и братя, макар че те избраха мен да бъда техен водач и крал — не защото съм граф по право, не и защото ръката ми не трепва и окото ми не мигва, изпращам стрелата по-далече и по-точно от другите, но защото един трябва да бъде

начело, а моите прадеди са били водачи, макар че сега сме само роби на нормандските си господари. Аз вече съм не Робърт Фицут, граф на Хънтингдън, а простият земевладелец от Локсли, когото хората наричат Робин Худ. Но приятелите ми в Шърудския лес ме избраха за свой крал и аз ще бъда крал в Шъруд — моята първа грижа ще бъде дружината ми, а общата грижа на всички ти — справедливостта, милосърдието и любовта към бога. И с това аз твърдя, че не извършваме предателство: когато Ричард се завърне у дома от кръстоносния поход, царството на ужаса и на злото, срещу което се боря, ще свърши. Жестокият, разюздан Джон няма вече да ни потиска, а приятелите и свитата му ще престанат да използват несправедливо нас, свободните хора, като роби, без да зачитат правата ни. Сега избирайте — дали тези от вас, които нямат ни жена, ни дете, ще ме последват в Шъруд, или, без да ви обвинявам за това, ще отидете да служите на новия господар на Локсли. Моля ви само в името на обичта и делата, които сме вършили заедно, да не предавате нито мене, нито тези, които са били ваши другари, а сега са станали мои.

Повечето от въоръжените мъже извикаха на висок глас, че ще последват Робин Худ и в радости, и в скърби, и всички се заклеха, че по-скоро биха умрели, отколкото да го предадат. После някои обърнаха конете и с наведени глави подкараха към Локсли — нататък ги теглеха жените и децата — и се заклеха неохотно да служат на Гай от Гизбърн дотогава, докато е господар на Локсли.

— А сега — каза Робин на ония, които останаха с него — нека отидем в нашия нов дом в гората и да видим колко ще бъдат тези, които дружно ще останат верни на бог, на миропомазания му слуга Ричард, крал по божия воля, за справедливост и премахване на злините.

Докато слънцето залязваше, Робин и хората му стигнаха до голяма поляна дълбоко в сърцето на Шърудския лес, където растеше най-високият дъб в гората. Откритата морава бе заобиколена от две страни със стръмни скатове, в които имаше дълбоки и сухи пещери. В двата края на плитката долина, отвъд скатовете, гората изправяше като ограда могъщи дървета — дъб, ясен, бук, бряст и кестен, както и непроходим гъст трънак и пусти мочурища, където при една погрешна стъпка човекът или конят хлътваха и потъваха в черното тресавище;

къпинаците се издигаха като насипи и могили, а през тях дори облечен в броня воин едва ли би могъл да си пробие път.

Последната миля Робин ги преведе по тесни, криволичещи пътечки, като показваше на спътниците си тайните, скрити знаци, по които можеха да се ориентират.

Достигнал поляната, Робин извади от пояса си рог и го наду с такава сила, че ехото закънтя все по-далече и по-далече. От пещерите вече бяха излезли да ги посрещнат хора, нагиздени с яркозелени жакети и тесни панталони, с високи до колената ботуши от мека кафява кожа.

След като си размениха по някоя и друга дума, те се заловиха да накладат два големи огъня на моравата, недалеч от дъба, и сложиха да се пекат големи бутове еленско месо. Донесоха и твърди самуни чер хляб, изтъркаляха две бъчви с пиво и подредиха грубо сковани маси с пънове наместо столове.

Със сгъстяването на тъмнината, на поляната безшумно излизаха мъже и се настаняваха около огньовете или масите, докато се събраха всичко петдесет-шестдесет души.

Тогава Робин Худ се изправи и се обърна към тях. Най-напред им разказа, както и на въоръжените мъже, че е в немилост, и им напомни, че те са обявени извън закона, но не са престъпници.

— Ще убиваме кралски елени — завърши той, — защото трябва да ядем, за да живеем. Но когато кралят се завърне, аз лично ще отида и ще измоля от него прошка за това нарушение. А сега всички трябва да положите клетва, която аз ще положа заедно с вас и която ония, които искат да се присъединят към нас, ще трябва да полагат. Обявяваме война на всички крадци, грабители, насилници и злосторници, каквито намерим между благородниците, духовниците и градските жители, особено на онези, които подкрепят и следват принц Джон; на притворните абати, монаси, епископи и архиепископи, които ще отупваме и навързваме като житни снопи, за да оронват златното зърно от своите кражби; особено ще търсим да заловим абатите от Сейнт Меъри, Донкастър и Фаунтънс. И мисля, че ще бъдем верни на клетвата си, ако си поставим нарочната цел да безпокоим и преследваме притворния нотингамски шериф, който така подло злоупотребява с властта си, за да се докарва и да угажда на господаря си принц Джон. Още нещо, приятели мои — ние няма да ограбваме

тези хора и тям подобните за собствено забогатяване. Ще правим това за всеобщото благо и не по-малка грижа за нас ще бъде да намираме бедните, нуждаещите се, вдовицата и сирака, и всички, които са страдали или страдат несправедливо, за да облекчаваме техните лишения, доколкото можем. При това ще се закълнем, че няма да причиним зло на нито една жена, била тя нормандка или саксонка, високопоставена или не, и че ще подкрепяме и подпомагаме всички, които ни търсят и се нуждаят от нашата закрила, като се отнасяме към тях честно и открито, и във всяка жена ще виждаме нашата света дева Мария, майката на Христос, в чието име ние се заклеваме, посвещавайки се на истинската църква, и към която отправяме молитви да посредничи между нас и божия трон, за да имаме сили да удържим на дадената дума пред всякакви изкушения.

И тогава на тази дива и усамотена поляна, докато улулиците пицяха над тъмния лес, а в далечината навремени прозвучаваше вълчи вой, те дружно коленичиха и положиха своята клетва — макар че бяха хора, обявени извън закона, и избягали престъпници, обетът им бе не по-малко възвишен и свят, отколкото ако бе даден от най-благородния рицар в дните, когато самите саксонци като завоеватели и потисници бяха седели около масата на крал Артур.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ИЗБАВЛЕНИЕТО НА УИЛ АЛЕНИЯ

*За Англия се борят те
за правда и за чест —
народ свободен, без тиран
в разлистения лес!*
Тенисън,
„Горските разбойници“, 1881 г.

Рано на идната сутрин, след като беше събрал своята дружина в Шърудския лес и бе положил великата клетва заедно с всички, Робин Худ изпрати Уил Аления и Мъч, мелничарския син, да проверят какво става в замъка Локсли.

Като преминаха бързо през гората по множество криволичещи пътечки, които Аления знаеше до една, те стигнаха до неоградения парк, сред който се издигаше сивата каменна къща с квадратната отбранителна кула в единия край.

Изгрялото вече слънце проблясваше по бронята и оръжията на шерифските хора, поставени на стража както на върха на кулата, така и до голямата порта на замъка Локсли, където се бе струпала тълпа бедняци; между тях Аления разпозна повечето от арендаторите и крепостните на семейство Фицут, както и прислугата в къщата.

— А сега — рече Аления, след като бяха наблюдавали известно време — мисля, че без да се излагам излишно на опасност, бих могъл да се смеся с тези, които бяха мои другари, и може дори да свърша добра работа за бившия си господар. Но ти чакай тук — заплашва те опасност, ако някой от хората на шерифа те забележи.

Като каза това, Уил Аления положи на земята до Мъч лъка и стрелите, затегна колана, придърпа напред качулката си, за да пада сянка на лицето му, и безшумно се запромъква между дърветата.

Един-двама от селяните, които стояха край портата, го поздравиха с приглушени гласове и скоро той научи от тях, че вътре се намират шерифът и хората му, че са обсадили Локсли в името на принц Джон и че те решават кои от арендаторите на Робин ще могат да запазят наетите от тях земи.

— Тези, които заплатят тлъста сума като подарък за принц Джон — уведоми един стар селянин Аления, — положително ще станат арендатори на новия ни господар, а най-добре ще е да дадат нещичко и на шерифа, пък да не забравят и управителя Уорман, чиято дума се слуша.

— Е — каза Аления, — аз нямам желание да служа на друг освен на истинския ни повелител крал Ричард, а по-ниско от него или на Фицут от Локсли, или на никого! Но сега ми дойде на ум, че имам спестени с труд пари от двадесетгодишната си служба — не е възможно новите господари да ни лишат от спестяванията ни, нали?

— На всичко, което вземаме, е наложен десятък, добри ми Скатлок — каза му старецът, който бе личен слуга на Уилям Фицут. — Прибират една десета част като глоба, че сме служили вярно на истинските си господари — дано светиите благословят добрия граф Робърт и му възвърнат законното наследство!

— Амин! — изрече Аления, тихо влезе в къщата и се упъти покрай стената на дългата зала към таванската стаичка, където бе живял. Извади от кесията си голям ключ, отключи дървения скрин, който се намираше там, и изпод куп дрехи измъкна две кожени торби — голяма и малка. От голямата грижливо направи вързоп за някои свои дрехи, а малката сложи в кесията, от която бе извадил ключа.

После тихо се спусна по малкото каменно стълбище в залата и тръгна да се измъква така незабелязано, както бе влязъл. И тъй като никой не пазеше портата, сигурно щеше да успее, но за беда излезе на светло тъкмо когато сър Гай от Гизбърн с малката си въоръжена свита се завръщаше от абатството Фаунтънс.

— Аха! — извика сър Гай. — Виж ти, каква среща!

— С ваше позволение, милорд — отвърна смирено Аления, — аз слугувах тук цели двадесет години и тъй като бившият ми господар е обявен извън закона, отивам да диря щастието си другаде.

— Е, щом не искаш да останеш на служба при мене, новия господар на Локсли — каза сър Гай, — няма да се мъча да те задържам

пряко волята ти. Но какво си понесъл?

— Само скромните си вещи — отвърна Аления. — Вързоп дрехи, шлем, качулка от метална мрежа и в кесията десет хубавички жълтици, които спестих за стари години.

— О, минавай, минавай! — нетърпеливо извика сър Гай. — Ние имаме сметки с разбойника Робин Худ, а не с тези, които са му служили, когато е бил Робърт Фицут, макар да съм убеден, че повечето са знаели за неговата измяна.

— Благодаря ви, милорд — отвърна Аления и като прехвърли вързопа през рамо, тръгна към храстите, зад които се криеше Мъч.

Но в този миг, дочул шума от пристигането на сър Гай и хората му, се появи притворният управител Уорман и забеляза как Аления се измъква с вързоп на рамо.

— Спрете този човек! — извика той. — Не сме го претърсили, нито е заплатил десятък за глоба!

— Не постъпваш справедливо — изрече сър Гай надменно. — Вещите са си негови, само имуществото на граф Робърт може да се конфискува!

— На предателя Робин Худ! — извика разпалено Уорман. — Да! А откъде знаем дали този приятел не измъква нещо, което принадлежи на господаря му? От продадените земи трябва да има цяла торба злато и скъпоценни камъни, които не намерихме.

— О, това определено променя нещата — каза сър Гай и като се обърна, нареди на двама конници от свитата си да настигнат Аления и да го върнат.

През това време Аления бе стигнал до храстите, а и беше чул какво става, понеже Уорман крещеше, обзет от гняв и от желание да постигне своето. С един скок той се скри, хвърли на земята вързоп, бързо го отвори и измъкна торбата с парите и скъпоценните камъни.

— Мъч — просъска той, — отговаряш за това с живота си, докато го занесеш на Робин Худ. Предай му, че съм изпълнил последното си задължение на негова служба, като съм спасил това от враговете му. Побързай! Аз няма да мога да се отърва — Уорман веднага ще ме познае. Не ми отговаряй, тичай! И се крий!

Докато изричаше това, Аления отново завърза вързоп. После надзърна през храстите.

— Нямах време да избягаш! — промърмори той. — Хайде! Влизай в тази хралупа! И мълчи, каквото и да се случи!

Мъч взе торбата със съкровищата, бързо се покатери по един изкорубен бряст и се мушна в хралупата, където попадна на гнездо с новоизлюпени бухалчета.

Едва успя да стори това, а Аления извървя двайсетина крачки навътре в гората, когато конниците си пробиха път през храстите и завикаха:

— Ей, ти там, стой! Стой!

Аления се обърна и учудено изгледа мъжете.

— Каква работа имате с мене, господа? — попита той.

— Сър Гай иска отново да говори с тебе — му отговори те и миг по-късно Аления се намери между двата коня по обратния път към къщата.

— Какво ще правите с мене, господарю? — попита той смирено сър Гай, като си криеше лицето от Уорман, доколкото можеше.

— Претърсете вързопа му! — направо нареди сър Гай. — И облеклото му.

— Вътре има само дрехи, шлем и качулка от метална мрежа — възпротиви се Аления. — А аз нося само торбата със спестяванията си — десет жълтици, които припечелих с труд за повече от двадесет години.

— Ако говориш истината, няма да ти се случи нищо лошо — увери го сър Гай.

— Точно както казва, е — заяви един от мъжете, който бе извадил вещите на Аления на земята. — Стари дрехи и бойни принадлежности.

— Добре, но какво ли крие негодникът под плаща си? — започна Уорман и рязко дръпна плащай качулката на Аления.

— Само десетте си жълтици — занарежда Аления и протегна торбичката от кесията си към сър Гай.

Но Уорман бе видял лицето му.

— Това е Уил Скатлок! — извика той. — Дръжте го, той е предател! А чрез него можем да стигнем до големия предател, до господаря му: Робин Худ!

Ръката на Аления светкавично се спусна към дългия нож на колана, но го наобиколиха хората на сър Гай и двама от тях го уловиха

още преди острието да бъде извадено от ножницата.

— Обесете го на върха на кулата — започна сър Гай, но Уорман бързо се намеси:

— Не, господарю, оставете го на шерифа. А после го пратете с него в Нотингам. Нека го обесят утре там, на пазарния площад, като предупреждение към всички предатели и най-вече към тези, които ще последват или подкрепят Робин Худ. Но преди това да видим дали можем да го убедим да ни отведе до скривалището на господаря си... В Нотингам има тъмници, където нажеженото желязо и дибата^[1], могат да измъкнат много тайни от опърничавите.

— Не съм предател — каза Аления с ясен и звънък глас. — Но ти, Уорман, ти, притворни управителю, който натрупа тлъстини поради любезността на господаря ни, а после го предаде, се бой от честните и почтени мъже, които ще търсят начин да ти отмъстят... Колкото до желязото и дибата, можеш да си ги спестиш: Робин Худ броди из Шърудския лес. Повече не мога да ти кажа, нито бих ти казал, дори да можех.

След това отведоха Аления в замъка Локсли и го изправиха пред шерифа за нещо като подобие на съд. А после го изпратиха под охрана в Нотингам и го хвърлиха в тъмница.

Мъч, синът на мелничаря, на няколко пъти се загуби по тесните пътечки далече в леса. Но скоро след пладне той най-подир се озова на моравата до голямото дърво и след като подаде на Робин Худ торбичката със злато и скъпоценни камъни, заради които Аления се бе изложил на такава опасност, той го засипа с вестите, които носеше.

Когато Робин узна какво се е случило, много се натъжи.

— Трябва да избавим Аления — извика той — или аз самият ще умра заедно с него!

— Да го избавим, да го избавим! — викаха изгнаниците, насъбрали се да чуят разказа на Мъч. — Да тръгнем вкупом към Нотингам, да превземем с бой града и да окачим шерифа на собственото му бесило, а Уорман — редом с него!

— С радост бих обесил Уорман — свирепо каза Робин. — Но в случая шерифът само изпълнява своя дълг и се подчинява на господаря си принц Джон... После, още при първия знак за нападение,

те ще се скрият в замъка, ще обесят Уил Аления пред очите ни и ще се присмиват нагло на опитите ни да ги обсадим. Не, не със сила можем го спаси, а с хитрост... Я кажи ти, Уилям от Гоулдсброу — нали едно време си служил при шерифа? Тогава сигурно познаваш хората му — тъмничарите, стражата, дори самия палач?

Късно същия следобед Уилям от Гоулдсброу потегли към Нотингам, облечен с груб кожен жакет, избеляла качулка и тесни панталони, като човек, който се връща от война, придружен от група, подбрана измежду най-младите и силни мъже, въоръжени с хубави широки мечове и дълги тисови лъкове. Всички обаче бяха с наметала или така увити, че да не се виждат яркозелените им дрехи.

На края на гората Робин им нареди да почакаят, като изпрати напред един човек да проучи положението. Скоро мъжът се завърна, придружен от някакъв старец — поклонник или пилигрим, който беше ходил на божи гроб; старецът бе загърнат в дълго наметало с качулка, както се обличаха тези странници.

— Кажи, добри ми поклоннико — попита почтително Робин Худ, — дали знаеш кога и къде ще бъде изпълнена смъртната присъда на Уил Скатлок?

— Да, зная, и от това ми е още по жал — отвърна старецът. — Доведоха го снощи и казаха, че е от хората на Робин Худ — него го знаете като графа на Хънтингдън, който помагаше на всички бедняци. Ще обесят Скатлок утре по пладне на моравата пред замъка, където има танци по майския празник. Само че сега издигат не майско дърво, украсено с венци и цветя, а бесилка.

Слухът за предстоящото обесване бе обходил цял Нотингам и точно по пладне, когато портата на замъка се отвори и през нея мина шерифът, повел няколко дузини въоръжени мъже, на моравата се бе събрала голяма тълпа.

Най-отпред в тълпата до бесилото стоеше стар поклонник, загърнат в дълго наметало с качулка и облеган на лък наместо на тояга.

— А! — извика той високо с писклив глас. — Няма що, хубава стража за един човек! Да не би шерифът да очаква ръкопашен бой, а? Или насилствено избавление, а?

— Не са малко тези, които биха развъртели сопи или размахали тояги — каза съседът му, селянин на вид, — стига Робин Худ да беше

тук, за да ги поведе. Господи, та ние всички познаваме Уил Скатлок, човека на графа, а мнозина го знаят и като Уил Аления, който тайно носеше храна и пари на бедните и потиснатите. Ами...

— Тихо, тихо! — извикаха няколко души от тълпата. — Той казва нещо! Уил казва нещо!

Шерифът се бе обърнал с нисък глас към Аления, но той му отговори звънко:

— Казвам се Скатлок, а не Уорман! Не съм алчен злодей, който може да продаде своя добър и щедър господар, каквито и подкупи да ми предлагате, дори ако от това зависи животът ми! Робин Худ е в Шърудския лес — там трябва да го потърсите, ако искате да си поговорите.

— Бъди спокоен в отвъдното, ще го потърсим! — изръмжа шерифът, почервенял от гняв. — А когато го открием, ще избодем с нажежено желязо очите му, за да намери пипнешком пътя си от Локсли до Нотингам, където ще увисне на въжето до гниещите ти кости!

При тези думи тълпата зашумя и шерифът побърза да започне подетото дело:

— Уилям Скатлок, наричан Аления, разбойник и предател, законът повелява да бъдеш обесен тутакси и да останеш да висиш за назидание на всички!

Аления погледна надолу към тълпата и като не видя признаци за избавление, се обърна към шерифа:

— Почитаеми шерифе — тихо каза той, — като виждам, че наистина ще умра и нищо повече не може да се направи, моля ви за последно благодеяние.

— Говори! — каза шерифът. — Имаш това право.

— Благородният ми господар граф Хънтингдън, когото наричат Робин Худ, досега не е позволявал човек на негова служба да загине от безчестна смърт, като бъде обесен. Затова ви умолявам да ме развържете, да сложите меч в ръката ми и да се бия с вас и с всичките ви хора, докато ме съсечете.

— Не може — отговори шерифът. — Не мога да позволя това.

— Тогава поне развържете ръцете ми и накарайте хората си да ме съсекат с мечовете си, макар да съм без оръжие — каза Аления.

— И това не може — твърдо рече шерифът. — Заклел съм се да те обеса и по същия начин ще обеса господаря ти, както и всичките му

последователи.

— Това никога няма да стане! — извика Аления. — Долен страхливец! Селски роб със заешко сърце! Ако някога господарят ми те срещне, бъди сигурен, че ще ти го върне тъпкано! Той презира подлещите като тебе и страхливите, ти поданици! Ти и платените ти убийци никога няма да победите храбрия Робин Худ!

— Доста! — извика нетърпеливо шерифът. — Къде е палачът? Нека изпълни задължението си, без да протака!

Но нещата се проточиха, защото не можаха да открият палача и накрая доложиха на шерифа, че той лежи мъртво пьян в стаята си, тъй като предната вечер срещнал стар приятел и пирувал с него до зори.

Шерифът бе обзет от страшен гняв, особено след като нареди първо на един, после на друг от свитата си да изпълни ролята на палач и всеки отказа почтително, но твърдо.

Накрая шерифът се обърна към тълпата:

— Няма ли между вас човек, който да извърши това справедливо дело? — попита той. — Който се заеме с това, ще бъде двойно възнаграден.

Но от тълпата се дочуха само сърдити възгласи и тъкмо шерифът се канеше да заповяда на своите хора да извадят мечовете си и да съсекат с тях Уил Аления, когато старият поклонник изведнъж пристъпи напред.

— Добри ми шерифе — извика той с пискливия, си треперлив глас. — Аз имам зъб на Уил Аления! Нека на мен се падне да го пратя на небето!

— Дяволско изчадие — промърмориха неколцина мъже в тълпата, а други се опитаха да дръпнат поклонника назад.

— Идвай тогава! — заповяда шерифът. — Дайте му път! Ела, старче!

Поклонникът се дотътрузи до него, а тълпата зад гърба му се развълнува и раздвижи, чуха се ругатни и мърморене и хората се събраха още по-близо до бесилото.

Бяха докарали Аления на ниска талига, която спряха точно под бесилото — оставаше само палачът да метне примката на шията на жертвата, после да слезе и да издърпа талигата изпод краката му.

Бавно и мъчително поклонникът се покатери на талигата, докато проклятията и заплахите звучаха все по-силно наоколо; дори хвърлиха

по него една-две буци пръст.

Той се засуети с въжето, с което бяха вързани зад гърба ръцете на Аления, после се упъти сякаш да нагласи клупа на шията му и в същото време прошепна нещо на затворника.

И изведнъж поклонникът измъкна нещо изпод наметалото си и го подаде на Уил Аления, който се освободи от стегналото ръцете му въже и пристъпи напред, вдигнал пред себе си оголен меч.

— Предателство! Помощ! — закрещя шерифът. — Дръжте злодея!

Но преди някой да гъкне, Робин Худ отметна пилигримското наметало, сложи стрела на лъка си и извика:

— Шърудски мъже! Свободни жители на Англия! Спасете този невинен от смъртта!

— Робин Худ! — завикаха хората.

— Това е преследваният от закона Хънтингдънски граф! — закрещя шерифът. — Ще има голяма награда за този, който го залови! Дръжте го!

Докато шерифът казваше това, тетивата на Робиновия лък зазвънтя и сред бурен смях падна не друг, а шерифът, тъй като стрелата бе пробила шапката му.

— Следващата стрела ще бъде за тебе, шерифе! — заплашително рече Робин. — И ще бъде насочена два инча по-надолу!

— Заловете го! — задъхано изрече шерифът и хората му се втурнаха напред. Но щом го направиха, сякаш с някаква магия из тълпата се появиха яркозелени дрехи, защото един след друг мъжете смъкваха маскировката си, сваляха от рамо лъковете си или изтегляха мечовете и се нареждаха около Робин и Аления.

Въоръжената стража се колебаеше — по даден от Робин Худ знак сред тях префучаха стрели, които раниха мнозина. Мъжете си плюха на петите, а самият шериф даде добър пример как може да се спаси човек, ако бяга бързо.

— Поспри се за миг, господин шерифе! — насмешливо му викна Аления. — Дай поне да ти благодаря за нощуването. Поспри, защото сега ще ти кажа къде можеш да намериш Робин Худ, когато никога няма да хванеш, като тичаш в обратната посока!

— Остави ги да вървят! — засмя се Робин. — Кълна се обаче, ние отново ще се срещнем... А сега, приятели, пуснете ни да си

отидем мирно в леса. Не желаем злото на никого тук, освен на тези, които ни го желаят. А ако някой страда несправедливо, без страх пратете човек в Шъруд и там питайте за Робин Худ.

— Господ да поживи Робин Худ завинаги! — викаше тълпата, като правеше път на групата изгнаници.

— Благодаря ти, скъпи господарю и приятелю — каза Аления, докато вървяха. — Не мислех, че ще те видя тук, нито че ще крача отново сред веселия зелен лес редом с теб и с нашите другари, нито че отново ще чуя сладката музика на тетивите и ловджийския рог.

[1] Диба — приспособление за изтезаване чрез разпъване. Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

КАК МАЛКИЯ ДЖОН ОТИДЕ В ЗЕЛЕНИЯ ЛЕС

*Хора добри на път в Шъруд,
спрете на вино при Робин Худ,
Не е ли той там, сторете поклон
и пийте по чаша с Малкия Джон.*
Стар стих от неизвестен автор

След като избави Уил Аления от нотингамския шериф, Робин Худ известно време се спотайва в Шърудския лес: строеше колиби на няколко от най-затъntenите и отдалечени поляни, занимаваше хората си с военни упражнения и посвещаваше новодошлите във всички тайни на горския живот.

Много бяха тези, които се присъединиха към дружината му — изгнаници, бедняци, които пъшкаха под жестокия гнет на господарите, дойдоха дори един-двама свободни селяни и няколко души, които насила били взети на служба при шерифа или при различни нормандски рицари и феодали от областта.

По това време големия северен път минаваше през леса и те си осигуряваха всичко необходимо с внезапни нападения: яркозелено сукно, стрели или пари, с които да си ги купуват.

Когато в тази нова общност на зеления лес се установиха редът и спокойствието и бяха взети мерки да няма изненади от шерифа или от някой рицар в съседство с тях, като Гай от Гизбърн и приближените му, Робин реши да отиде по-далече. Той знаеше, че ще бъде добре, ако има няколко убежища, в случай че принц Джон изпрати голяма войска да го прогони от Шъруд, затова от време на време напускаше с хората си нотингамския край и често стигаха до Барнсдейл в графство Йоркшър

или до Пломптън, в графство Къмбърланд; понякога се знаеше, че посещават дори Пендълския лес в графство Ланкашър или Деламиърския лес в графство Чешър.

Голяма част от времето те отделяха на стрелбата с лък и всички се справяха изкусно, макар че никой не можеше да улучва така надалече и толкова точно, колкото самия Робин Худ. Упражняваха се в бой с мечове и въртене на тояги. Но им оставаше време и за лов, тъй като обичайна храна за тях бе месото на елените, което понякога заменяха с месо от диви свини, зайци или различни птици.

Неведнъж Робин изпитваше умора от еднообразното всекидневие и се запиляваше нанякъде сам, като оставяше за свой заместник Уил Аления. Често се завръщаше от тези скитания с вестта, че група богати пътници трябва да бъде причакана и ограбена, или пък разказваше за някоя нова несправедливост, извършена спрямо саксонски селянин или саксонски крепостен. Понякога водеше нов член за дружината изгнаници, а най-забележителната от тези случайни срещи му донесе в дар най-верния и предан измежду всичките му приятели.

Беше в края на първото им лято в Шъруд, когато внезапно Робин се почувствува неспокоен.

— Останете тук, добри ми приятели — каза той рано една сутрин. — Но елате, и то бързо, ако чуете да свиря с рога по начина, с който знаете, че нарочно ви викам. През последните две седмици нямахме никакви забавления, нещо повече — не ни се случи никакво приключение, затова ще отида да потърся нещо. Но ако се окажа в затруднено положение, без възможност да се измъкна, ще изсвиря с рога си.

После той си взе довиждане с Аления и останалите и весело потегли през гората, с готов за стрелба лък в ръка, като се оглеждаше и слушваше за опасност или за нещо интересно.

По пладне стигна по една горска пътека до голям бързоструен поток, през който бе прехвърлен мост, направен само от един загладен отгоре дървесен ствол. Като го доближи, видя, че към него отвъд потока се е забързал висок селянин.

„Не можем да минем едновременно, мостът е прекалено тесен“ — помисли си Робин и ускори крачка, защото искаше пръв да премине.

Но високият селянин също ускори крачка и вследствие на това двамата се озоваха стъпили върху двата края на моста в един и същи миг.

— Пази се от пътя ми, дребосък! — извика непознатият, който беше цяла стъпка по-висок от Робин. — Или искаш да се изкъпеш в потока?

— Не бързай, не бързай, дангалако! — отвърна Робин. — Дръпни се назад, докато мина аз, или ти ще бъдеш изкъпан!

— Ами тогава — извика непознатият, като размаха кривака си, — аз най-напред ще ти счупя главата, а после ще те натопя във водата!

— Ще видим дали ще стане — отвърна Робин и като взе една стрела с хубаво перо от крило на гъска, я нагласи на тетивата.

— Само да помръднеш тетивата на лъка си — извика непознатият, — и веднага ще ти оцавя кожата с хубавия си кривак, а после ще те топна да подгизнеш в потока!

— Умът ти е колкото на гъска — възкликна Робин презрително, — защото само да опъна лъка си и стрелата ми ще прободете гордото ти сърце преди да си ме докоснал с тоягата си!

— Ако моят ум е като на гъска — отвърна непознатият, — твоят е като на страхлив заек. Стоиш си там добре въоръжен с хубав голям лък, а аз разполагам с кривака си и изобщо не стигам до тебе.

— Презирам думата „страхливец“ — извика Робин, като постави обратно стрелата в колчана и отпусна тетивата. — Затова ще сложа настрана оръжието си и ще изпитам мъжеството ти с кривак като твоя, стига да изчакаш, докато си го отрежа в гъсталака.

— Тук ще остана — отвърна весело непознатият, — стъпил с един крак на моста, докато се приготвиш за студената баня в потока!

Робин Худ свърна настрана към горския гъсталак и си избра здрав кривак от млад дъб, дълъг шест стъпки — прав, як и жилив. После се върна на моста, като по пътя огъваше и подрязваше оръжието си. Захвърли лъка и колчана си на брега, заедно с качулката и рога си, и отново стъпи на моста, като викна весело:

— Гледай какъв чудесен кривак си имам, няма да се счупи лесно — точно такова нещо е необходимо, за да се събарят нагли негодници във водата! Хайде да се бием на моста, та ако единият падне във водата, да няма съмнение кой е спечелил и победителят да може да върви по пътя си сух.

— От все сърце съм съгласен — отвърна непознатият. — Мразя да давам път... Я да те цапна по глава: та! — И като каза това, той сграбчи кривака си за единия край, протегна другата си ръка, готов да го хване през средата, ако го използва като щит, и прекрачи напред по тесния мост.

Робин тръгна насреща му, завъртя оръжието си около главата му и с рязко движение избягна защитата на противника си и удари с кривака така, че ребрата на човека изкънтяха.

— Ще ми платиш за това! — извика непознатият. — Не се съмнявай, че ще ударя не по-зле, докато ръцете ми още могат да държат кривака, пък и ми е противна мисълта да умра твой длъжник, след като една хубава тупаница ще плати каквото ти дължа!

И те взеха да си нанасят силни удари, като че вършееха с млатило. Скоро шумният трясък и грохот от блъскането на дърво в дърво бе прекъснат от по-глух звук, когато непознатият цапардоса Робин Худ по главата и рукна кръв; след това те се пердашиха още по-ожесточено — непознатият не можеше да се защити от ударите на Робин, които се сипеха върху рамената и тялото му, докато от късото му кожено палто се заиздига прах като пушек.

Но внезапно той с яростен вик завъртя кривака си и замахна толкова силно и с такъв бяс, че дори Робин не можа да му устои — прекатури се презглава в потока и изчезна.

— Добри човече, добри човече, къде отиде? — завика непознатият, като коленичи на моста и разтревожено се взираше във водата.

— Тук съм! — извика Робин весело, както се бе уловил за един надвиснал глог и се измъкваше от потока. — Просто се оставих да ме понесе течението и да поизмие наранената ми глава! Трябва да се призная за победен — ти си хубав човек, умеещ да удряш и тъй като този ден ти спечели, нека повече да не се бием.

С тези думи Робин вдигна рога си и извири силно. После се обърна към непознатия и запита:

— Накъде се бе забързал в зеления лес? Надявам се, че можеш да поотложиш работата си, за да обядваш с мене. И настоявам да го направиш — ще използвам сила, ако не те убедя с думи!

— Да ти кажа правичката — отвърна непознатият, — тръгнал съм да търся един човек, на име Робин Худ...

Преди Робин да му отговори, чу се шум и от гъсталака изскочи Уил Аления, последван от повечето свои хора. Представляваха внушителна гледка с ушитите по мярка яркозелени жакети и панталони.

— Добри ми господарю! — извика Аления. — Какво те е сполетяло, та извири с рога да ни повикаш? Окървавен си и мокър до кости!

— Нищо не ме е сполетяло — отвърна Робин, — само дето този хубавец ме прекатури в потока с дългия си кривак!

— Кълна се в светото разпятие — възкликна Аления, — че няма да си тръгне с неизплатен данък, щом така е обидил храбрия Робин Худ. Елате, юнаци мои, сега е негов ред за студената вода!

— Не, не! — засмя се Робин. — Той е яко момче и ме прекатури в честна борба, затова го оставете. Ела, приятелю — добави той, като се обърна към непознатия, — тези стрелци не бива да те плашат, те всички са мои другари. И ще станат и твои, ако стиснеш ръката ми и се закълнеш да бъдеш верен на Робин Худ и дружината му. Говори, юначе, и се не бой — скоро ще боравиш с големия лък така умело, както въртиш здравия кривак!

— Съгласен съм, ето ръката ми — извика непознатият, — с нея ти давам и сърцето си, честни Робин! Казвам се Джон Малкия и не се страхувай, че мога да докарам срам на теб или на юнаците ти — сръчен съм в бойното изкуство и гонитбата и ще те следвам вярно, накъдето, и да ме поведеш!

— Аз все още мисля, че имаш нужда от къпане — каза Аления по-късно, когато всички насядаха около огъня, на който се печеха две тлъсти кошути. — Но да се накиснеш добре с кафяво пиво поне няма да ти навреди. Тука в леса имаме обичай да даваме на всеки, дошъл при нас, ново име. Съгласни ли сте, приятели, да превърнем това празненство в кръщение на новия ни приятел и да му наречем горско име?

— Добре го каза, Уил! — извикаха изгнаниците и направиха около тях кръг от засмени лица. — А Робин ще му бъде кръстник!

— Съгласен съм — усмихна се Робин. — А сега се залавяй за работа, отче Уил!

— Добре тогава — извика Аления, като напълни голяма купа с пенливо пиво, — внимавайте всички! Това дете, това кърмаче, което

доведоха за кръщение, се наричаше Джон Малкия. Но като гледам какво дребно и хилаво сукалче е, понеже едва ли е по-високо от седем стъпки, а обиколката на кръста му е около ел^[1] (нали тъй, дете, само ярд, не ярд и четвърт? Е, като ядеш една година еленско месо и пиеш силно пиво, ще стигнеш два ярда!)... Както казах, понеже детето е толкова слабичко, че...

— И все още недохранено! — прекъсна го Джон Малкия, като жадно задуши с нос вдигащото пара месо.

— Предвид всичко това — тържествено продължи Аления — ние ще го обърнем наопаки и ще го наречем Малкия Джон — сега и вовеки веков. Да живее Малкия Джон!

С тези думи той посегна да излее пивото върху главата на кръщелничето си, но Малкия Джон измъкна купата от ръката му и като извика високо „Ето как Малкия Джон се заклева да бъде верен на Робин Худ и на всички, които го следват в хубавия зелен лес“, доближи половницата до устата си и я пресуши на един дъх.

След това всички пируваха и се веселиха до късно вечерта. Отсетне нататък Малкия Джон стана един от най-верните хора на Робин Худ и негов истински приятел, а когато след време Уил Аления остаря и не можеше да служи както преди, Малкия Джон стана негов заместник в дружината.

И макар че не се смали на ръст, нито пък отслабна в кръста, прозвището Малкия Джон му остана и никой не го знаеше под друго име.

[1] Стара англ. мярка за дължина, около 114 см. Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

КАК СЪР РИЧАРД ОТ ЛИЙ ПЛАТИ НА АБАТА

*Без земя и без дом ще съм, Робин —
ще потърси от мене разплата,
ако в срок не получи дълга си
на Сейнт Меъри абата...*

Неизвестен автор,
„Малка случка с Робин Худ“, 1489 г.

Един ден, скоро след като бе дошъл в зеления лес, Малкия Джон се скиташе с Робин Худ далече в дебрите на Барнсдейл. С тях бяха Аления и Мъч, както и малка група отбрани стрелци. Търсеха скрито място, където да се оттегли на стан цялата дружина, ако в Шъруд стане прекалено опасно.

Когато откриха такова място и разположиха стана си, Малкия Джон каза на Робин:

— Добри ми господарю, нека да убием някой тлъст елен за обяд — заслужаваме да си направим пиршество!

— Тъкмо сега още не ми се обядва — каза Робин, — пък и има време да поканим някой гостенин за обяд. Вземете си лъковете ти, Аления и Мъч и излезте през гората на големия северен път, който минава недалече оттук. Стойте скрити там, докато мине някой неканен гост, и го доведете на обяд, независимо дали желае това, или не.

— Какъв гост предпочиташ? — попита Малкия Джон, който още не бе привикнал с приумиците на Робин.

— Ами — засмя се Робин, — някой храбър барон, епископ или абат, който ще заплати добре обяда си, може дори горделив рицар или

скуайър. Но гледайте да не спрете някой честен селянин или ратай, или пътници, сред които има почтена и добродетелна наглед жена.

Малкия Джон потегли с двамата си другари и скоро те изчезнаха по пътя. Мина доста време, без да се мерне жива душа, но най-подир откъм Йорк бавно се зададе, рицар на кон, спуснал над очите качулката си и свел скръбно глава.

Тогава Малкия Джон излезе на пътя и ниско му се поклони, като междувременно улови юздата на коня му.

— Добре дошъл, смирени рицарю — каза той. — За мене ти си много добре дошъл. Нося ти покана от моя господар, който чака и пости — както чакаме аз и двамата ми другари, — докато ти не дойдеш да обядваш с нас.

— Кой е твоят господар? — попита рицарят.

— Робин Худ! — отвърна Малкия Джон.

— Благороден и справедлив господар е той — каза рицарят. — Слушал съм да говорят за него и с голяма радост приемам да му бъда гост.

И те тръгнаха през зеления лес към стана в Барнсдейл, където Робин приветствува рицаря с всички почести.

— Добре дошъл, уважаеми рицарю! — извика той. — Наистина си добре дошъл. Постих цели три часа с надеждата да споделиш обяда ми.

— Господ да те поживи, добри ми Робин Худ — измънка рицарят, — да поживи и юнаците ти. Наистина ще обядвам с тебе, макар че днес нямам особен апетит.

После, след като се измиха с бистра вода и стояха гологлави, докато Робин прочете молитвата, те седнаха на хубав обяд с еленско месо, допълнено от лебеди, фазани и много други лакомства, които си бяха доставили с точна стрелба.

— Благодаря ти — каза рицарят, когато обедът приключи. — От три седмици не съм се хранил така добре. Ако мина отново по тия места, дано стане така, че аз да те поканя да обядваш с мен — но сега това едва ли е възможно.

И рицарят тъжно въздъхна.

— Много благодаря, любезни господине — отговори Робин Худ. — Но преди да си тръгнеш, трябва да те помоля да платиш нещо за

това, което изяде — наричаме това горски данък. Сега съм беден селяк, а никога не е било прието селякът да плаща обяда на рицаря.

— Уви — каза гостът му, като въздъхна още по-дълбоко, — ковчежетата ми са празни и нямам нищо, което да извадя без срам.

— Претърси дисагите му, Малки Джон — заповяда Робин. — Не бива да ни вините, сър — обясни той на рицаря, — защото такъв е обичаят ни. Но ми кажете право: с какви пари разполагате?

— Не повече от десет шилинга — бе отговорът.

— Ако наистина нямате повече — каза Робин, — няма да докосна и едно пени от тях, а ако имате нужда от повече, бих могъл да ви заема.

— Ето — извика Малкия Джон, който бе постлал един плащ на земята и бе изпразнил върху него дисагите на рицаря, — вижте, намерих половин лира и нищо повече.

— Значи рицарят е честен човек — каза Робин. — Налейте му чаша хубаво вино и ако желае, може да си върви или да остане и да ни разкаже какво му се е случило. Пък и наистина ми е чудно защо е с такива протрити и стари дрехи и е тъжен и изнурен наглед. Уважаеми рицарю, как е станало това? Да не би да си пропилял всичко, да си го проиграл? Да не си изгубил парите си при лихвар, да си ги похарчил по жена или да са ти ги откраднали?

— Кълна се в Създателя — каза рицарят, — че не съм изгубил богатството си по своя вина. Прадедите ми са рицари от сто години насам и повече, имахме хубави земи в Чешър, годишно разполагах с четиристотин лири и нямаше име, което да се споменава с по-голямо уважение от името сър Ричард от Лий. Но сега вече нямам имоти, останаха ми само жената и дребните деца, а и те, изглежда, са обречени на глад.

— И по кой начин, сър Ричард, изгуби всичко? — попита Робин.

— Поради коварната хитрост и лихварството на абата от Сейнт Меъри, недалече от тук — отвърна сър Ричард. — Синът ми потегли с крал Ричард към Божи гроб, но неотдавна дойде вест, че е затворен в тъмница и за да го откупя, трябва да намеря хиляда лири, при това без да се помайвам. Разполагах всичко на всичко с шестстотин, но абатът ми зае четиристотин, като срещу тях заложих къщата и земите си, а утре е срокът, когато трябва да му се издължа. Ако до пладне не му заплатя четиристотинте лири, къщата и земите стават негови. А аз

имам само десет шилинга, защото не мога да прося или заемам повече — каквото бях събрал, дойдоха и прибраха преди три седмици бирниците на принц Джон.

Може би той е бил подучен от абата, който, знам добре това, много иска да вземе всичките ми земи.

— Каква сума дължиш? — попита Робин. — Отговори ми колкото можеш по-точно.

— Четиристотин лири — отвърна сър Ричард.

— И ако не ги платиш утре?

— Тогава ще изгубя земите си и не ми остава нищо друго, освен да отида отвъд морето и да служа на крал Ричард в Палестина. Струва си да види човек преди смъртта си тази гледка — местата, където нашият бог е живял и умрял като човек — и да вземе участие в боя за освобождаването на светия му гроб от неверниците сарацини. Но скърбя за жена си, за дребните си деца и за земята, която е принадлежала на баща ми преди мене и която се надявах да оставя на сина си и на наследниците му вовеки веков.

— Нямах ли приятели, които да ти заемат пари? — попита Робин.

— Нито един не би го направил сега, макар да се държаха любезно с мене, когато бях богат и състоятелен — въздъхна сър Ричард. — Но сега единственият залог, който мога да предложа срещу заем, е рицарската ми дума, и вярата ми в дева Мария, светата майка на Исус.

— Едва ли човек може да има по-добра воля — възкликна Робин и набожно се прекръсти. — Иди при хазната ни, Малки Джон, и виж дали можеш да откриеш там четиристотин лири. Виж също намират ли се дрехи, каквито подобава да носи един рицар. А след дванадесет месеца на този ден сър Ричард положително ще ни потърси в зеления лес, за да ни каже как вървят работите му и какво може да ни върне.

— Господ да те поживи, великодушни Робин Худ! — каза рицарят. — Не се съмнявай, че след дванадесет месеца на същия този ден аз отново ще бъда при тебе...

На другия ден към пладне абатът на Сейнт Меъри се беше разположил величествено в абатството и заобиколен от монасите си,

получаваше парите си от множеството арендатори, които бяха наели от него земи и къщи.

Повечето наеми или дългове бяха заплатени рано сутринта; в няколко случая арендаторите и длъжниците не можеха да платят — тогава абатът потриваше ръце и на тлъстото му лице се появяваше доволна усмивка, докато игуменът вписваше новата собственост в имотите на абатството.

— Господарю, остава още дългът на сър Ричард от Лий — каза игуменът, когато всичко друго бе платено или уредено. — Дали сме му четиристотин лири заем и той се закле, че ще ни ги върне до последното пени не по-късно от пладне на днешния ден, иначе ще конфискуваме хубавите му земи в Чешър.

Абатът потри ръце и се захили:

— Много плодородни места! Ами замъкът Лий? Каква прекрасна къща? Ще бъдат наши, наши!

— Господарю, до пладне остава още половин час — напомни му игуменът.

— Ха-ха! — задави се от смях абатът. — Сър Ричард не може да плати! Още миналия месец принц Джон му изпрати бирниците си; е, знам от сигурно място, че сър Ричард не може да плати. Моят приятел Гай от Гизбърн се погрижи за това, ха-ха!

— И все пак трябва да почакаме до пладне — каза игуменът.

— Тъй да бъде — промърмори абатът, — но не след дълго всичко ще бъде наше.

В този миг към тях забързано се приближи един монах.

— Сър Ричард дойде — прошепна той на абата, — но е облечен бедно. Можете да бъдете сигурен, че няма да върне дълга си!

И точно според думите му, сър Ричард бавно влезе в залата и се запъти към мястото, където седеше абатът. Изглеждаше натъжен и бе облечен доста бедно, загърнат в старо износено наметало. Стигна до масата, зад която бяха абатът, игуменът и църковният пристав и смирено коленичи.

— С божията благословия, почитаеми абате — каза той, — пристигнах в уречения час.

— Донесе ли парите, които ми дължиш? — бе единственото, което абатът можа да изтърси.

— Нито пени — въздъхна сър Ричард и наведе глава.

— Излиза, че ти си един жалък длъжник! — извика абатът, въздъхна с голямо облекчение и като се обърна към съдебния служител, възкликна: — Пий за мое здраве, приятелю! Пожелайте ми успех, любезни господине! Но какво търсиш тук? — добави той, като се обърна отново към сър Ричард. — Ако не носиш пари за връщане, защо изобщо си дошъл?

— Да моля за по-голямо милосърдие — смирено отвърна сър Ричард. — Помислете си, почитаеми абате — моят син е пленник на злите сарацини, бил е заловен, когато се е биел на страната на крал Ричард, за благото на светата църква. Положително светата църква ще ми отпусне още шест месеца, за да платя дълга си; това време ще ми бъде достатъчно.

— Не, не — намеси се съдията. — Времето ти е изтекло. Трябва да платиш или губиш заложеното!

— Добри ми отче игумене — взе да се моли сър Ричард, — бъдете мой приятел и помолете абата да бъде милосърден!

— Не, не мога да го направя! — извика игуменът.

— Тогава, почитаеми абате — обърна се към него сър Ричард, — поне оставете земята ми на доверие, докато намеря парите, и аз ще бъда ваш покорен и верен слуга.

— За бога, не! — извика абатът. — Няма да получиш повече помощ от мене ти, притворни и вероломни рицарю, който иска да измами светата църква с четиристотин лири. Напускай абатството ми, преди да съм наредил на слугите си да те изпъдят с камшик като улично псе!

— Лъжеш, абате! — извика сър Ричард, като изведнъж стана на крака. — Не съм притворен рицар! Как може ти, слуга на бога, да унизиш един рицар да коленичи пред тебе и да те моли за снизхождение? Ти си опозорен завинаги!

— Махай се! — изкрещя абатът, почервениял от гняв. — Земите и къщите ти са мои? Чуй, удари дванадесет!

— Удари дванадесет — тихо повтори сър Ричард — и аз върнах дълга си!

И с тези думи той отметна плаща си, под който се показаха красиви и скъпи дрехи. После постави четири кожени торбички на масата пред абата и мълчаливо зачака.

Абатът остана с отворена уста, а червенината се изцеди от лицето му.

— Пребройте парите — нареди той с треперещ глас. Игуменът стори това и намери, че са точно.

— Ето — каза сър Ричард, — земята отново е моя и това не може да бъде променено от всички жестоки абати на Англия, взети заедно!

С тези думи той напусна абатството, а абатът стоеше, проклинаше и заплашваше да си отмъсти, когато му дойде времето.

Но сър Ричард яздеше с все сила към Лий, където го очакваше разтревожената му жена.

— Радвай се, добра жено! — извика той. — Всичко е спасено! Отървах се от абата. Една година скромно ще си живеем у дома, а в това време аз ще спестя достатъчно, за да върна заема, който ми даде любезният Робин Худ.

— А аз ще се моля за него — каза лейди Лий.

ГЛАВА СЕДМА

ДЕВОЙКАТА МАРИАН ОТ ШЪРУДСКИЯ ЛЕС

*О, Мариан девойка е честита
и няма никога да бъде друга,
докато Робин из гората скита —
а после ще му стане тя съпруга,
веднага щом крал Ричард се завърне...*
Антъни Мънди,
„Как Робърт, граф Хънтингдън изпаднал в
немилост“, 1601 г.

Замъка Гамуел, седалището на чичото на Робин Худ, сър Уилям Гамуел, се намираше недалече от Нотингам. Нататък се отпрати един ден сър Гай от Гизбърн, придружен само от своя оръженосец.

Сър Уилям приветствува сър Гай и след като го нагости богато, му предложи да дойде следващия ден на големия гамуелски празник, който ставаше недалече в гората.

Като се надяваше да научи къде е Робин Худ, сър Гай с готовност прие поканата. Естествено той не каза нито дума за истинските си намерения нито на сър Уилям, нито на младия Уил Гамуел, който яздеше редом с него.

Зелената горска морава представляваше чудесна гледка: около майското дърво танцуваха момци и девойки, пиво се лееше от буретата, докарани за арендаторите на сър Уилям, и имаше много други игри и състезания за млади и стари.

Сър Гай кротко седна под едно дърво със стария сър Уилям.

Един-единствен път само той внезапно се наведе напред и в очите му проблесна гняв — когато младият Уил Гамуел поведе на танц

една девойка, в която той изведнъж позна лейди Мариан Фицуолтър, преоблечена като селско момиче.

— Как се казва девойката, която танцува с вашия син? — попита сър Гай.

— А — нехайно отвърна сър Уилям, — тя е овчарка, името ѝ е Клоринда. Често идва на тези празненства, но не бих могъл да кажа нещо повече за нея.

„С други думи, не желаете да кажете — помисли си сър Гай, когато домакинът побърза да смени темата на разговора. — Положително вече съм на вярна следа!“

По-късно през деня дойдоха група горски жители, облечени в яркозелени дрехи и направиха голямо състезание по стрелба с лък, в което Клоринда също взе участие и се представи не по-зле от останалите.

Сър Гай възседна коня си и се насочи сякаш между другото към мястото за стрелба, за да наблюдава надпреварата. Тъкмо когато наближи, Клоринда опъна лъка си и отвсякъде се чува възторжени възгласи, защото стрелата ѝ улучи точно златния център — вътрешния кръг на прицела.

— Трябва наистина да стрелям добре, за да се изравня с тебе, прекрасна Клоринда — каза водачът на горските жители, като пристъпи напред и сложи стрела на лъка си. Стрелата полетя и се чува нови възгласи, защото всички видяха как се заби в златния кръг толкова близко до Клориндината, че върховете им се докосваха, а перата им се преплитаха.

— Моля за ръката ви, прекрасна майска кралице — каза стрелецът и се поклони ниско на Клоринда, която се изчерви, с усмивка на лицето му протегна ръка и той я поведе да танцуват.

Но сър Гай позна горския жител и се обърна към Уил Гамуел, който бе до него.

— Как се казва стрелецът? — попита го той.

— Струва ми се, Робин — отвърна нехайно младият Гамуел. — Мисля, че му казват Робин.

— Само това ли ти е известно за него?

— Какво друго да ми е известно?

— Е, нека ти кажа тогава — сухо изрече сър Гай, — че той е не друг, а разбойникът Робърт Фицут, наречен граф на Хънтингдън, и че е

обявена голяма награда за човека, който го улови в плен и го предаде на нотингамския шериф.

— Наистина ли е той? — попита Уил Гамуел, сякаш никак не го интересуваше казаното.

— Това е награда, която си струва да получиш.

— Предполагам.

— Защо тогава да не го заловим?

— Заловете го, щом искате.

— Не са ли верни на властта арендаторите и слугите ви?

— Верни са, и още как.

— Тогава — възкликна сър Гай, като се ядосваше все повече и повече, — ако се обърна към тях в името на краля, няма ли да ме подкрепят и да ми помогнат?

— Без съмнение ще го сторят — отвърна Гамуел, — на едната или другата страна!

— Но аз имам заповед от принц Джон да арестувам Фицут — каза сър Гай. — Какво бихте ме посъветвали да направя?

— Ами — отвърна спокойно Гамуел — бих ви посъветвал да обърнете коня си и да потеглите час по-скоро към Нотингам, ако не искате да ви засипе поток от стрели, дъжд от камъни или град от удари с криваци, за да ви приканят да побързате!

Като чу това, оръженосецът на сър Гай заби шпори в коня си и потегли в галоп, което даде повод на сър Гай също да се отдалечи в галоп подире му с вика: „Спри, негоднико!“, докато двамата изчезнаха от погледа на събралите се на гамуелския празник.

Но и надалече те не отпуснаха юздите, а препуснаха с все сила към Нотингам, където сър Гай вдигна в тревога шерифа с вестта, че Робин Худ е само на няколко мили оттам и едва ли е с повече от дузина мъже.

След по-малко от час той отново бе на път, придружен от шерифа и въоръжената охрана — бързаха към Гамуел.

Слънцето вече залязваше, когато те стигнаха до един мост и видяха на отсрещния бряг на реката малка група горски жители и въоръжени мъже, водени от овчарката Клоринда, която все още носеше своя лък, а редом с нея вървеше великанът брат Майкъл Тък, доскоро монах в абатството Фаунтънс.

— Кой ли са тези, които яздят така бързо насам? — гръмогласно извика Тък. — Кълна се, че са мръсни предатели! Да, виждам, че единият е сър Гай от Гизбърн, комуто са непознати светите задължения на гостоприемството, а с него е нотингамският шериф — добър слуга на всеки, който му плаща по-тлъста сума!

— Махай се от пътя ми, вероотстъпнико! — извика сърдито сър Гай, тъй като монахът и групата му бяха стигнали до моста първи. — А вие, лейди Мариан, побързайте да стигнете в Арлингфорд, защото се намирате сред съмнителни типове и предатели.

— Бъркаш, притворни рицарю, бъркаш! — спокойно заяви монахът. — Тази дама е прекрасната Клоринда, известна в целия Шърудски лес като кралица на овчарките. Колкото до съмнителните типове и предателите, не виждам нито един от нашата страна на моста!

— Махай се от пътя! — като ехо повтори сърдито шерифът. — Ние търсим Робърт Фицут, известен като Робин Худ, който преди не повече от час е бил сред вас недалече от тук!

— Кълна се в светото разпятие, че няма да минете през моста — прогърмя гласът на монаха, — докато не се извините достойно на прекрасната Клоринда и на мене за всички прозвища, за присмеха и за обидните думи, казани в присъствието на тези добри хора!

— Отстранете ги! — нетърпеливо извика сър Гай. — В същия този миг Робин Худ се изплъзва от ръцете ни! И ми уловете това вироглаво момиче — лорд Фицуолтър ще ме награди добре, когато я отведе при него!

Както говореше, сър Гай замахна подигравателно с ръка и точно тогава Клоринда светкавично вдигна лъка си, тетивата запя и ръката на сър Гай бе пронизана от стрела.

— Измяна! Съсечете ги! — закрещя шерифът.

Тетивата отново запя и конят на шерифа се изправи на задни крака, защото в земята между предните му крака се бе забила стрела. Шерифът политна, падна от седлото и се стовари тежко в голяма кална локва.

След това стрелите полетяха и към хората на шерифа, които се втурнаха към високия мост, но бяха отблъснати от яката тояга в ръцете на едрият монах. Като викаше юнашки, той стоеше сам на пътя им и стоварваше тоягата на всички страни върху шерифските хора — един повали, на друг строши ребрата, на трети изметна ръката в рамото, на

четвърти премаза носа, на пети разби главата, шести праметна в реката, докато неколцината останали, които имаха щастието да се измъкнат цели-целенички, пришпориха конете си и препуснаха да отърват кожата си, начело с вбесения шериф, а най-отзад с ранения сър Гай от Гизбърн, подгонени от смеха на прекрасната „Клоринда“ и нейната свита и от подмятанията и подигравките на монаха.

На другата сутрин закуската на лорд Фицуолтър бе прекъсната от звучния глас на тръба и шумове, които свидетелствуваха, че е вдигната тревога. Като побърза да отиде до портата на замъка, той видя голяма група въоръжени мъже, скупчени отвъд рова. Един глашатай надуваше тръбата си, а някакъв офицер нареждаше: „Спуснете моста, в името на краля!“.

— Защо, по дяволите?! — сърдито изрева лорд Фицуолтър.

— Нека бъде известно на всички честни хора — извика глашатаят, — че нотингамският шериф лежи болен, сериозно осакатен, много от хората му вероятно ще умрат от различни поражения, а добрият рицар сър Гай от Гизбърн е тежко ранен от стрела. Сър Уилям Гамуел, лейди Мариан Фицуолтър и Майкъл, доскоро монах в абатството Фаунтънс, се обвиняват като съгледвачи и съучастници в гореспоменатата размирица и като предатели, които подпомагат и общуват с разбойника Робин Худ, наричан още Робърт Фицут, доскоро собственик на Локсли.

— Съгледвачи и съучастници! — запелтечи лорд Фицуолтър. — Какво си въобразявате, като сте дошли да ми разказвате тази безсмислена история, че дъщеря ми лейди Мариан е осакатила шерифа, нанесла е поражения на хората му и е стреляла с лък в сър Гай от Гизбърн?! Махайте се или ще заповядам на стражите да стрелят по вас е арбалетите си!

— И повторно ще чуете същото! — извика офицерът, който командуваше отряда. — Не може така леко да пренебрегвате волята на законния ни господар принц Джон!

— Кажи му да ми се яви лично — извика лорд Фицуолтър — или да изпрати доверен човек. Откъде да знам дали вие не сте именно преоблечени шърудски разбойници, които се опитват да се вмъкнат в

замъка ми, като се прикриват с името на краля и с някаква измислица, че дъщеря ми осакатява шерифи и стреля с лък по въоръжени мъже!

Като се разбра, че на всяка бойница стои готов стрелец с арбалет, че подвижният мост е вдигнат, а ровът е и широк, и дълбок, отрядът се оттегли с много закани по посока на Нотингам.

Лорд Фицуолтър веднага повика дъщеря си и понеже настоя да узнае истината, Мариан си призна, че е известна в леса като овчарката Клоринда, а после разказа за поражението на сър Гай при гамуелския мост.

— Повече няма да напускаш замъка! — заяви лорд Фицуолтър.

— Тогава, ако успея да се измъкна — твърдо каза Мариан, — няма да бъда обвързана с обещание да се завърна.

— Отивай в най-високата горница! — заповяда баща ѝ. — Никой няма да успее да те измъкне оттам!

— Принц Джон ще успее — каза Мариан и потрепери. — Чух, че сега е в Нотингам — преди малко пред замъка бяха точно неговите хора. Той ме видя в навечерието на сватбата ми с Робин от Локсли и говорят, че се е заклел да ме залови, а може би и да ме предаде на сър Гай, както щедро му е обещал.

— Ще се справя с един подъл принц не по-зле, отколкото с един подъл рицар! — извика лорд Фицуолтър.

— Не можеш да устоиш на принц Джон — каза Мариан. — Помисли си за войската, с която разполага. Ще оплячкоса замъка, ще те обеси на най-близкото дърво и ще ме отведе, независимо дали си съгласен, или не... Но ако ме затвориш, а аз се измъкна от замъка, не могат да те обвинят в нищо; ти би могъл да го посрещнеш и да му покажеш, че много съжаляваш, че ме няма и че си вбесен от бягството ми.

— Хм! Ха! — лорд Фицуолтър отвори уста, за да изругае, но я затвори, защото осъзна колко вярно е казаното от Мариан.

— Значи... ако ти се измъкнеш, ще отидеш в Шърудския лес и ще станеш жена на разбойника. Робин Худ, така ли? — попита той.

— Ще отида при Робин Худ — тихо отвърна Мариан, — но докато крал Ричард не се завърне от Палестина, не му опрости греховете и не възстанови справедливо положението му, ще обитавам Шърудския лес като девойката Мариан — обещана, но не съединена с

Робърт. Така се закле той пред господ и Светата дева, а сега тук аз потвърждавам обета му.

Известно време лорд Фицуолтър стоя замислено.

— Робин или Робърт, все едно, той е верен и достоен мъж — каза най-подир той. — А ти си моя дъщеря и няма да донесеш безчестие на нашия род... Господ да те благослови, Мариан... Иди сега в стаята си и гледай никой да не види как напускаш Арлингфордския замък, иначе ще стане лошо за всички ни!

Когато няколко часа по-късно принц Джон се яви на кои, начело на сто души, лорд Фицуолтър го посрещна на портата, с лице, на което бе изписан израз на изключителна преданост, помоли да бъде извинен за държанието си към вестителя му сутринта и предостави замъка на негово разположение.

— Оказвате ми чест, голяма чест, Ваше кралско височество — каза той все още на колене. — Няма гост, който да е по-добре дошъл от вас и от вярната ви свита. Ако бяхте изпратили някакъв сигурен знак по вестителя си тази сутрин, щях незабавно да го пусна да влезе, но понеже разбойникът Робин Худ се намира наблизо, човек трябва да бъде внимателен. Та нали той се яви преоблечен в самия Нотингам и смъкна един от своите негодници кажи-речи от бесилото!

Принц Джон бе приятно поласкан и прие извиненията на лорд Фицуолтър, както и гостоприемството му. Но когато помоли да бъде представен на лейди Мариан, откриха, че тя не се намира вече в стаята си.

Тогава лорд Фицуолтър гневно обходи замъка, като проклинаше нехайството на своите хора и отправяше ужасни заплахи към стражата, която я бе пуснала да мине. Не узнаха обаче нищо повече за местонахождението ѝ, макар че един страж с готовност ги уведоми, че около час преди идването на принц Джон някакъв млад стрелец се навъртал около портата, а сега и той бил изчезнал.

Принц Джон великодушно отстъпи на лорд Фицуолтър половината от хората си и в продължение на няколко дни те претърсваха околностите. Но лейди Мариан Фицуолтър сякаш бе потънала вдън земя.

Като научи, че принц Джон се намира в Нотингам с голяма свита, Робин Худ се преоблече като горски пазач и тръгна към края на Шъруд. Надяваше се, че ще срещне пътник, идващ от Нотингам, ще се

заприказва с него и ще узнае накъде и с какви намерения отива принц Джон.

Не след дълго, както си вървеше по пътя, той срещна младеж, облечен като горски жител, с лък в ръката, голям колчан стрели на рамо и здрав широк меч на кръста.

— Как е, добри ми приятелю? — извика Робин Худ с дрезгав глас. — Накъде си се забързал така? Какво ново днес в добрия град Нотингам?

— Тръгнал съм по свои работи — отвърна младежът, — новото е, че принц Джон дойде в Нотингам, за да накаже разбойниците в леса.

— Крайно време беше — каза Робин, като си припомни, че се преструва на горски пазач, който бди за кралските елени. — А накъде отиваш ти, момко, с този дълъг лък и тези чудесни стрели?

— Гледам си работата — отвърна момъкът — и предпочитам и другите странници в Шъруд да нравеха същото!

— А моята работа са хора като тебе — строго каза Робин. — Кажи ми как се казваш и с какво се занимаваш или мечът ми ще те накара да отговориш!

— Това е игра за двама — извика момъкът и като хвърли на земята лъка и колчана, извади меча си и се приготви да се отбранява. Робин го последва и миг по-късно остриетата се сблъскаха.

Много скоро Робин разбра, че момъкът е достоен противник, поне що се отнася до сръчността и умението да борава с меча, макар че бе по-слаб в ръцете и не устояваше добре на тежестта на ударите.

Известно време се биха без някой да спечели особено предимство, макар кръвта да се стичаше по лицето на Робин, а противникът му да бе ранен в ръката.

— Спри се, добри човече, нека не се бием повече — каза накрая Робин, като отстъпи и се облегна на меча си, забравил напълно ролята си на горски пазач. — Твърде добре се биеш, за да си пилееш силите. Ела и опитай съдбата си при Робин Худ, влез в неговата дружина.

— Ти Робин Худ ли си? — зяпна момъкът.

— Самият Робин Худ, ни повече, ни по-малко! — бе отговорът.

— О, Робин, Робин! Не ме ли позна? — извика неотдавнашният противник с внезапно променен глас.

— Мариан! — ахна Робин. — А аз те раних и не те познах! — И в следващия миг той я прегърна.

— Добре дошла в Шъруд — каза накрая Робин Худ, след като Мариан му бе разказала цялата история. — Тръгвай сега с мене към тайната ни долчинка и нека Аления, Мъч, Малкия Джон и останалите приветствуват своята кралица — това правя и аз; и като го правя, се заклевам да бъда твой верен и предан слуга сега и вовеки веков!

Тази вечер в тайната долчинка настана радост и веселие. Робин и дружината му отдадоха почести на красивата си кралица. Трапезата бе отрупана с вкусно еленско месо, големи кани с вино, купи тъмно пиво и много други лакомства.

Когато празненството приключи, Робин се изправи с голяма кана в ръка.

— Приятели! — извика той. — Нека най-напред както винаги вдигнем наздравица за крал Ричард — за крал Ричард и неговото скорошно завръщане от кръстоносния поход!

Когато изпразниха чашите, Робин отново се изправи.

— А сега да вдигнем и наздравица за девойката, наша кралица! За лейди Мариан! Нека още веднъж се закълнем да бъдем верни на бога и светата му майка като истински християни. Но нека се закълнем също, както подобава на истински рицари пред тяхната дама, винаги да постъпваме честно и да се държим така далече от злото, че никога да не вършим нещо, което би ни било срам да направим в присъствието на нашата кралица, на девойката Мариан!

— Да живее девойката Мариан от Шърудския лес! — дружно викнаха всички и скочиха на крака. — Да пием за горския ни крал и за кралицата ни, за Робин Худ и за девойката Мариан!

ГЛАВА ОСМА

ИДВАНЕТО НА МОНАХА ТЪК

Виж ти, добър човек е беловласият монах
—
прощава според случая за всеки сторен
грех.
Върти юнашки дъбовата си тояга,
врага ни прави той на пух и прах.
Запее ли, на нас пригласянето ни приляга —
дружина в хор сражава се без страх.
Томас Лав Пийкок,
„Девојката Мариан“, 1822 г.

Лятото отмина и листата на дърветата в Шъруд вече жълтееха. Един ден, докато Малкия Джон, Аления и група отбрани хора на Робин Худ се упражняваха в стрелба с лък и въртене на тояга в тайната долчинка, Мариан изведнъж каза:

— Робин, скръб и изненада ме обземат, че нямаме никаква вест за добрия брат Майкъл.

Робин кимна замислено:

— Той положително знае, че сега живееш в леса, след като толкова ти е помогнал в деня на гамуелския празник, когато Гай от Гизбърн и шерифът се опитаха да ме заловят.

— Това бе наистина необичайна среща — спомни си Мариан. — Брат Майкъл се появи внезапно на речния бряг, развъртя тоягата си и също така внезапно изчезна след сбиването, без да ми каже нито дума.

— Нали баща ти му бе забранил да те посещава в Арлингфорд?
— запита Робин.

Мариан кимна:

— А фаунтанският абат също го прогони. Брат Майкъл каза, че ще живее като отшелник в някакво обиталище край реката под името „монаха Тък“.

Известно време Робин стоя замислен, а после извика при себе си Уил Аления.

— Уил, какво разправяше неотдавна — за някакъв отшелник, който живее в обиталището си в Копманхърст?

— Той е як мъж — отвърна Аления — и изглежда не страда от липса на ядене, нито на пиене, за да е истински отшелник. Но живее край реката сам-самичък и прехвърля като покаяние всички пътници през брода на отсрещния бряг, макар че се съмнявам дали не събира добра пара за услугата си. Говорят също, че ако го предизвикат, влиза в бой с тоягата и може да строши главата на всеки, който дръзне да му се противопостави.

— Виж ти! — извика Робин. — Кълна се в светата дева, че утре ще отида да го потърся. Ако излезе, че това е Майкъл Тък, толкова по-добре; ако ли не, най-малкото ще си премерим силите в трошенето на глави. Ако излезе добър човек и праведен духовник, само ще спечелим да дойде при нас в леса.

На следващата сутрин Робин, верен на думите си, се преоблече като пътуващ певец-менестрел, макар че не остави нито лъка, нито меч си, и потегли през гората по посока на Гамуел. Когато се добра до реката, свърна и известно време вървя по течението, докато стигна до брода Копманхърст. И там, на отсрещния бряг, наистина видя вързана лодка, а струйката дим, която се издигаше над скалите, говореше, че отшелническото жилище, построено до стръмната канара, е обитавано.

— Хей, добри лодкарю! — извика Робин. — Насам, насам!

— Кой вика? — чу се плътен глас и на речния бряг се показва едър като великан монах. Беше облечен в кафяво расо като всичките си братя и добре препасан с въже, от което висеше огромен плосък меч. На главата му наместо качулка имаше кръгъл шлем, а запретнатите му ръкави откриваха мускулести ръце, каквито подобават повече на воин, отколкото на монах.

— Хайде, добри ми приятелю! — извика Робин. — Ела ме прехвърли през реката!

— Всичко с времето си, синко, всичко с времето си — прогърмя гласът на монаха и като сграбчи голямата си тояга, той влезе в лодката

и я подкара с тоягата като с прът към мястото, където стоеше Робин.

„Някакъв си менестрел! — измърмори той, докато Робин се качваше. — Можеше и да преплува, едно къпане щеше да му бъде от полза. Но нали съм дал обет!“

Когато стигнаха отсрещния бряг, монахът бързо скочи на брега и се обърна към пътника с думите:

— А сега да видим колко е пълна кесията ти!

— Не е възможно, добри отшелнико — каза кротко Робин, — да излезе, че си грабител!

— Не съм — отвърна монахът. — Събирам само дарения, както се полага на църквата!

— Човек не дава дарения по принуда — напомни му Робин, — а по съвест.

— Хубава мисъл — съгласи се монахът, — но задължението на духовника е да събужда съвестта и аз ще се заема да направя точно това, като те поразкърша с тоягата си, освен ако съвестта ти вече не се е събудила!

— Тогава ела и провери кесията ми — каза Робин плахо, сякаш примрял от страх.

Монахът захвърли тоягата си, тръгна към него, без да подозира нищо, и тогава Робин изведнъж измъкна меч си и го опря о гърлото му.

— Щом е така, подли отшелнико — извика той, — ще ме пренесеш през реката още веднъж, и то не както преди, а на гръб! И ще се сдобиеш с пукната тиква, а не с пари, ако настояваш да платя!

— Добра сделка — спокойно отвърна монахът, — защото водата е намаляла и няма да се затрудня особено, а ще ми бъде платено точно както искам!

Монахът се наведе и Робин, все още с меч в ръка, се качи на гръба му. Като вървеше, сякаш без да обръща внимание на товара си, монахът нагази във водата и пренесе през брода на другия бряг Робин читав и сух. Там обаче той го смъкна на земята така рязко, че Робин трябваше да пусне меч, за да не падне.

— Е, добри ми приятелю — каза монахът, като стъпи с крак върху острието, и докато говореше, изтегли собствения си меч, — сега ти трябва да ме пренесеш на другия бряг, където ще ти платя, като ти пукна тиквата!

— Давай, давай! — весело извика Робин и като се наведе, пое на гръб тежкото тяло на монаха. Той сигурно тежеше над сто оки и работата излезе трудна дори за силен човек, какъвто бе Робин, но той нагази в реката и бавно запристъпва към дълбокото.

— Ей, бива те за кон! — рече дебелият монах, като злорадствуваше над усилията на Робин. — Това ми напомня на една басня, написана от учения Езоп — за двама глупаци, които занесли магарето си от пазара до дома.

— Вярно — задъхано рече Робин, — но на мене ми напомня повече на друга басня — за магарето и дисагите със сол. Струва ми се, че е по-мъдра и по-подходяща за случая.

И с тези думи Робин ловко се извъртя и метна монаха през главата си в най-дълбоката част на реката. После чевръсто се спусна към брега, обърна се и се засмя от сърце, като видя как дебелият монах цапа и лъхти като кит във водата, а голото му теме е покрито със зеления сала пяна и стръкове звездица.

— Добри човече, добри човече! — изфъфли монахът, когато най-после се изкатери на брега. — Сега се приготи да си получиш пукнатата тиква, която ти дължа!

— Не, не! — засмя се Робин. — За разлика от тебе, аз не съм я заслужил, а ти ей сега ще я получиш!

След което двамата се хвърлиха да се бият с криваците, размахваха ги и сипеха един връз друг удари, като че вършееха жито.

Най-подир се спряха не от друго, а от изтощение, и макар никой да не бе победен, и двамата бяха платили налога на пукнатата тиква.

— Чини ми се, че честолубието се е задоволило — изпуфтя монахът. — Нека си стиснем ръцете и се разделим като приятели. Кълна се в светото разпятие, че ти си твърде як за един менестрел!

— Служа си с меча не по-зле, отколкото с арфата — отвърна Робин. — Но за първи път срещам такъв майстор на тоягата. Затова да сложим край на препирнята и да си отпочинем малко в твоята обител — там ти, без съмнение, ще можеш да предложиш ядене и пиене на един клет странник.

— Уви — каза монахът, като внезапно придоби смирен и набожен вид, — там няма храна, която да подхожда за човек като тебе. Но си добре дошъл да разделиш скромното ядене на един беден отшелник, който се е обрекъл на пост и молитва.

С тези думи монахът поведе Робин към обиталището си, което представляваше проста колиба от камъни и дървета, с покрив от слама, струпана на входа на пещера върху ниската канара, която граничеше на това място с реката.

Вътре имаше само маса, две столчета, разпятие на стената и в дъното на малката пещера — постеля от листа и суха трева. Монахът се пресегна и взе паница грах от една ниша в скалата, сложи я на масата и сипа от пръстена кана вода в два рога.

— Изглежда, свети братко — каза Робин, като се разположи на едното столче и без особена наслада опита лъжица грах, — изглежда, че шепа грах и кана вода ти понасят отлично. Несъмнено това е направо чудо — човек, който живее от шепа грах, да е така охранен и червендалест и да се бие юнашки като тебе!

— Ах, добри ми менестреле — отвърна монахът с дълбока въздишка, — нашата божия майка и моят покровител, свети Дънстан, проявяват милосърдието да благословят скромното съществуване, на което съм се обрекъл.

— Така е, но подобна благословия не се разпростира върху клетки скитници като мене — каза Робин. — Положително някой добър горски пазач те посещава от време на време и ти оставя по нещичко за минаващите пътници, което те, както и самият аз, са готови да заплатят с монета, по-друга от налога за лодката!

И като каза това, Робин хвърли на масата една жълтица и загледа монаха с игриво пламъче в очите. Монахът жадно се взря в парата, известно време хъкаше и мънкаше, след което отиде в единия край на пещерата, отвори долапа, хитро прикрит в скалата, и измъкна оттам огромна баница с еленско месо. Постави я на трапезата и Робин Худ се залови да утолява глада си така припряно, че баницата видимо намаляваше.

Монахът седеше и го гледаше, и колкото по-малко оставаше от баницата, толкова повече се издължаваше лицето му, докато накрая Робин Худ го съжали и възкликна:

— Добри отче, далече съм от мисълта да те накарам да нарушиш обета си за въздържание, но без съмнение доброто възпитание изисква домакинят да споделя яденето, което е дал на госта — та макар и само за да докаже, че храната е добра и безопасна!

— Кълна се в светото разпятие! — извика монахът със светнали очи. — Продължително уединение в отшелнишката обител ме накара да забравя това прекрасно правило! Хиляди извинения, почитаеми гостенино.

И с тези думи той се залови за работа с другия край на баницата, като на всяка хапка на Робин тъпчеше в устата си две. Не след дълго подносът бе празен.

— Свети човече — каза важно Робин, — обзалагам се на друга жълтица, че същият горски пазач, който е оставил баницата за радост на пътниците, е оставил и кана вино, за да бъдат сити докрай. Мисля, че ако отново се поровиш из долапа, ще видиш, че имам право.

Монахът се изправи на крака, на лицето му се изписа широка усмивка, която той напразно се помъчи да преправи на набожен укор, и сложи пред госта кожен мях, в който имаше поне четири оки вино. Напълни от него двата рога и каза:

— Любезни страннико, приеми моята наздравица и както се полага, кажи ми името си.

— С голямо удоволствие! — отвърна Робин. — Но ти отново забравяш, че си мой домакин, а гостът трябва пръв да научи името на щедрия стопанин.

— Аз съм просто копманхъртският отшелник — бе отговорът — и се наричам монахът Тък.

— Тогава, добри ми отче Тък — извика Робин, — тоест, добри ми братко Майкъл, пия за твое здраве. За твое здраве пие Робин Худ, който някога имаше друго име. Бъди здрав, отче Тък!

— Наздраве, Робин Худ! — отвърна монахът Тък и на един дъх пресуши рога. — Голяма е радостта ми, че под дрехите на менестрела се крие такъв хубав човек!

— Ела с мен в Шъруд, юначни отче — помоли го Робин. — Дойдох по тия места да те търся с поръчение от лейди Мариан, на която си бил изповедник. Вярно, че когато ми счупи главата с тоягата, взех да се досещам, че ти трябва да си търсеният от мен човек, но се убедих, че съм на прав път едва когато видях колко бързо унищожи баницата с еленско месо.

— От все сърце съм съгласен! — прогърмя гласът на монаха, който отново напълни рога с вино. — Сбогом на граха и бистрата водица. Ти си живееш добре в леса, юначни Робин, поне така говорят.

Няма и капка съмнение, че там имате нужда от свещеник и тъкмо аз съм този свещеник — никой не би посмял да го отрече!

Междувременно Робин бе отишъл на прага на обиталището и наду рога, за да повика хората си.

— Пийни още глътка, преди да потеглим! — извика монахът Тък.
— Ще бъде жалко да оставяме такова хубаво вино. За твое здраве, Робин Худ, и за живота ни във веселия Шърудски лес!

С тези думи той отново пресуши рога и доста високо запя:

*О, храбрият Робин ловец е изкусен —
най-добър сред стрелците в Шърудската пустош.
Щом рогът му отекне далече в леса,
всички горски елени да бягат се спускат.
Подир него да тръгнем през напрат и мъх —
по трикратния зов на рога да препуснем!*

ГЛАВА ДЕВЕТА

КАК СЪР РИЧАРД СЕ ИЗПЛАТИ НА РОБИН ХУД

— *Най-сърдечно — поръча им Робин —
поздравете абата от мен:
ще се моля да праща монаси
да обядват в леса всеки ден!*
Неизвестен автор,
„Малки случки с Робин Худ“, 1489 г.

Отново дойде пролет, а с нея и денят, в който сър Ричард от Лий трябваше да върне на Робин Худ четиристотинте лири, които на косъм бяха спасили земите му от абата на Сейнт Меъри.

Като живееше скромно у дома си и спестяваше по-голямата част от арендите, сър Ричард успя в уречения срок да потегли не само с четиристотинте лири в кесията си, но и придружен от свои хора, натоварени с подаръци за Робин — сто хубави лъка и толкова снопа стрели с бляскави метални върхове и паунови пера, закачени под дълбоките жлебове за тетивата.

Забързани по пътя към Барнсдейл, сър Ричард и свитата му стигнаха до един мост на реката, където се бяха събрали много хора от околността, за да се състезават в ръкопашен бой. Наградата бе бял кон с богато украсен хамут, чифт ръкавици, златен пръстен и голяма бъчва с вино. Тъкмо когато сър Ричард пристигна, от кръга, заобиколил борците, се надигна силен рев.

Като си проби път през тълпата, той попита какво се е случило и узна, че любимецът на околността току-що е бил преметнат от непознат селяк, който се появил изневиделица на празника и поискал да вземе участие.

— Състезанието не е ли достъпно за всички? — попита сър Ричард.

— Разбира се, че е достъпно — отвърна човекът, към когото се бе обърнал, — но хората от Барнсдейл се дразнят, че е спечелил някакъв си странник на име Артър Кроткия и се боя, че по-скоро ще го пребият и ще го хвърлят в реката, отколкото да му позволят да отнесе наградата.

— Такъв срам е недопустим! — възкликна сър Ричард и последван от своите хора, си проби път към средата на тълпата, където разбута тоягите, вдигнати, за да удрят по Артър Кроткия.

Известно време сър Ричард говори на събралото се множество и истината в думите му, подкрепена от вида на въоръжената му свита, накара селяните да дойдат на себе си: наградата бе дадена на Артър Кроткия, истинския победител. След това сър Ричард купи от него виното за пет мери злато и го предостави на тълпата, която го приветствува шумно — вдигаха наздрависи в негова чест и за Артър Кроткия, сякаш никога не се бяха канили да му строшат главата или да го хвърлят в реката.

Всичко това продължи доста и колкото и да бързаше сър Ричард, когато стигна до мястото на срещата, отдавна проваляше пладнe.

Междувременно Робин и хората му напразно го бяха чакали да дойде.

— Хайде да обядваме — каза накрая Малкия Джон.

— Не може — отвърна Робин. — Струва ми се, че светата дева ми е обидена, щом не ми изпраща парите!

— Не се безпокой, господарю! — извика Малкия Джон. — Едва преваля пладнe. Бъди сигурен, че преди залез-слънце всичко ще се уреди. Смея да се закълна, че сър Ричард от Лий е верен и честен мъж.

— Тогава вземете с Мъч и Аления лъковете си — каза Робин — и бързо излезте на големия северен път. Ако не дочакате рицаря, може би ще срещнете друг гост, който да го замести!

Тримата юнаци тръгнаха, облечени от глава до пети в яркозелени дрехи, с мачове на кръста и лъкове в ръце. Но от сър Ричард нямаше и помен.

Не след дълго обаче, както лежаха в засада зад храстите, видяха да се задават двама монаси, облечени с дълги черни раса, яхнали бели жребци, а зад тях идеше голяма свита от приближени и слуги.

Тогава Малкия Джон се усмихна широко и каза на Мъч:

— Залагам живота си, че тези монаси ни носят парите! Кураж — разхлабете мечовете в ножниците, сложете стрели на тетивите и ме следвайте! Виждам, че ги придружава свита от двадесет и повече души, а не смея да се завърна при Робин без очакваните гости!

И с тези думи Малкия Джон, последван от Мъч и Аления, изскочи на пътя, прицели се с лъка в лицето на първия монах и викна:

— Стой, стиснато отче, нито крачка повече! Само да мръднеш и ще умреш! Стрелата ми ще те уцели инч по-ниско от ръба на шапката ти. Тръгвай с мене — господарят ми се гневи, когато обедът му закъснява.

— А кой е господарят ти? — попита монахът, слисан от неочакваните заповеди.

— Кой друг освен храбрия Робин Худ! — отвърна Малкия Джон.

— Той е истински крадец! — потръпна монахът и пребледня от страх. — Чувал съм все лоши работи за него!

— Лъжеш! — извика Малкия Джон. — И ще се разкайваш за това! Той е почтен горски жител и ви кани на обяд.

— Ами ако откажем? — попита монахът.

— Тогава ще пусна стрелата — спокойно отвърна Малкия Джон.

— Но хората ми ще съсекат и трима ви! — колебливо каза монахът.

— В храстите от двете страни на пътя има скрити по сто стрелци — невъзмутимо заяви Малкия Джон. — Стига само да вдигна ръка, да дам заповед и всеки от вас ще падне със стрела в сърцето!

Като чула това, хората и слугите на монаха бяха обхванати от паника, а когато Малкия Джон сякаш понечи да вдигне ръка, те мигом обърнаха конете и препуснаха назад с все сила, като оставиха двамата монаси така вцепенени, че не можеха да помръднат.

— Добре, че се отървахме от тях — засмя се Малкия Джон, — защото сме само трима. А сега ти, Мъч, и ти, Алени, хванете конете на гостите ни за юздите, а пък аз за всеки случай ще вървя отзад със стрела на лъка.

Така те заведоха двамата монаси в Барнсдейл, където Робин ги очакваше с почтителни приветствия.

— Гостите са стиснати! — възпротиви се Малкия Джон. — А свитата им се състоеше от страхливци! Бяха повече от четиридесет души и до един побягнаха, като видяха, че опъвам лъка си!

— Е, повикай хората на обяд — засмя се Робин — и нека, доколкото можем, направим престоя на гостите приятен!

— Това е насилие! — запротестира първият монах. — Аз съм икономът на негово преосвещенство абата на Сейнт Меъри, а уважаемият монах е моят писар.

— Преосвещенски иконом, ха-ха! — каза Робин. — Тогава службата ти е да снабдяваш абатството с храна и вино, както и да събираш налози — в натура и в пари. Може би светата дева в крайна сметка ми връща дълга — от ръцете на този свой слуга... Но първо да обядваме. Малки Джон, напълни един рог от най-хубавото вино за уважаемия иконом, който без съмнение е познавач на добрите питиета, и нека вдигне на здравица в моя чест!

Крайно неохотно икономът и писарят му изпиха виното и се опитаха да ядат.

— А сега — каза след малко Робин, — ако наистина ми носите парите, уважаеми икономе, умолявам ви да ми ги представите. А в случай, че някога изпаднете в нужда, бих могъл да сторя същото за вас.

— Не ми е известно да ти дължим някакви пари — извика уплашено икономът. — И не нося в себе си пари.

— Никакви ли? — попита Робин.

— Само двадесет шилинга — твърдо каза икономът. — Заклевам се пред бога! Нося само двадесет шилинга за из път и нито пени повече!

— Жалко, клетнико — каза съчувствено Робин. — Ако наистина нямаш повече, ще ти дам още толкова, за да подпомогна пътуването ти... Малки Джон, претърси дисагите на почитаемия господин, претърси също и тях двамата, защото може да са забравили някой и друг шилинг.

Икономът пребледня от страх, а писарят взе да реди несвързани молитви, докато Малкия Джон постла на земята едно наметало и след като се порови малко, започна да трупа върху него бляскаво злато и сребро.

— Осемстотин лири! — преброи ги най-после той. — И то — само в злато. А онзи куп сребро доста ще увеличи тази сума.

— Значи светата дева ми е изпратила парите, които бях дал назаем, за да се плати на абата — каза Робин. — Кълна се в светото писание, освен всичко друго тя връща и с хубава лихва! Напълнете с вино чашите на уважаемия иконом и на писаря му! Кажете, господа, накъде се бяхте запътили?

— Да намерим Негово кралско височество принц Джон — отвърна икономът. — Парите бяха за него и жестока наистина ще бъде лихвата, която ще изтръгне от вас, ако посмеете да се докоснете и до едно пени! Нося със себе си и послание от негово преосвещенство абата как да бъдат взети мерки, за да се пречупи гордостта на един измамник, сър Ричард от Лий, който е нарушил законите и е оскърбил светата църква в лицето на гореспоменатия абат.

— Гореспоменатият рицар — рече Робин, като подигравателно подражаваше на надутия тон, с който говореше уплашеният иконом — е мой добър приятел, а гореспоменатият принц Джон — е предател спрямо своя брат, добрия ни крал Ричард... Златото бе предназначено за кралската хазна, нали, уважаеми икономе?

— Точно така!

Тогава ние ще го запазим за крал Ричард. Колкото до среброто, него ще задържим като разплащане за хубавото ядене и пиене, което преди малко гостите ни споделиха с нас!

— Как можахме изобщо да дойдем тук! — плачливо рече икономът. — Колко по-евтин щеше да ни излезе един обяд в Блайт или Донкастър!

— А сега се върнете в Йорк — нареди им Робин. — Поздравете абата си от мен и го предупредете да внимава и да не притеснява повече сър Ричард! Предайте му и молбата ми да ми изпраща всеки ден за обед гости като вас!

Икономът и писарят му току-що бяха потеглили, оплаквайки загубата на парите ей и сипейки страшни заплахи как ще си отмъстят на Робин Худ и хората му, когато на мястото на срещата се появи сър Ричард от Лий с малката си свита, пришпорил коня си.

— Моите почитания, добри ми рицарю! — весело извика Робин. — Какво те носи към Барнсдейл? Надявам се, не лоши мисли? Не е възможно, независимо от всичко, абатът на Сейнт Меъри да си е присвоил къщата и земите ти?!

— По божия воля и заради твоята доброта — тържествено отвърна сър Ричард — къщата и земите ми са отново мои, без върху им да тегне дълг, ипотека и тям подобни. Моля те обаче да ми простиш, че идвам късно на определената среща — по пътя попаднах на състезания по борба, където един добър селяк на име Артър Кроткия щеше да пострада, ако не се бях спрял да му помогна.

— Да ти простя ли! — извика Робин. — По-скоро да ти благодаря от все сърце за постъпката ти — всеки, който се спре, за да помогне на добър селяк, печели моето приятелство завинаги.

— Благодаря ти — каза сър Ричард. — А сега взemi парите, които ти дължа — четиристотинте лири, които спасиха имота ми. Както и двадесет лири отгоре, за лихвата.

— Но, добри ми приятелю — отвърна Робин съвсем сериозно, — ти не ми дължиш пари. Вече ми бе заплатено: светата дева посредством ръцете на иконома от Сейнт Меъри ми заплати четиристотинте лири преди не повече от час, както и цели четиристотин отгоре, като лихва. Ако ги взема два пъти, ще бъда опозорен завинаги. Да си кажа право, ти, любезни рицарю, си по-добре дошъл от всякакви пари!

Сър Ричард не знаеше какво да отвърне или да мисли за това, но Робин Худ скоро му разказа случилото се и те дружно и весело се смяха.

— Дадох ти дума — каза накрая сър Ричард. — Ето парите, които ти дължа.

— Употреби ги разумно — отвърна Робин. — Купи си хубав кон и ризница, ако стане нужда да се биеш за благородния ни крал Ричард или в защита на някой добър селянин... Или в собствена защита, защото много се боя да не вземат абатът или принц Джон да те обвинят в заговор с мене поради случая с олекването на игуменската кесия и да ти сторят някоя злина.

— Тебе те заплашва голяма опасност — отвърна сър Ричард, — тъй като и абатът, и шерифът ще те преследват заради игумена. Затова приеми дребните подаръци, които съм ти донесъл: сто здрави тисови

лъка, направени и изпробвани в имението ми в Лий, и сто снопа стрели, точни, прави и с хубави пера.

— С радост ги приемам — рече Робин. — Както сам каза, може скоро да ни дотрябват... Ела сега — не тъй отдавна бе пладне и една пълна чаша вино няма да ти навреди. А довечера ще те нагостим богато...

ГЛАВА ДЕСЕТА

СРЕБЪРНАТА СТРЕЛА

*От своя лък стрелата ще изпратя
и право до целта тя ще просвири —
заклевам се в това пред своите братя
на не по-малко от хиляда лири!
Облогът ще спечели Шъруд —
защото нося име Робин Худ!*
Неизвестен автор,
„Наградата на Робин Худ“, 1723 г.

Сър Ричард от Лий имаше право, когато предупреди Робин Худ, че абатът на Сейнт Меъри не е човек, който може да прощава или да забравя обидите и разочарованията, които е преживял. Но засега нямаше признаци, че е обявена война — както на Робин в Шъруд, така и на сър Ричард в чешърския му дом.

Не след дълго обаче Робин научи, че принц Джон, който по това време пътуваше из страната с голяма свита от избрани приближени, организира голямо състезание по стрелба в Чешър. Според слуха правел това, защото започнал спор между горските жители от Деламиър и Уирал кои боравят по-умело с лъка. Като се надяваше да спечели повече привърженици, принц Джон бе обявил тази среща между големите стрелци и в състезанието можеха да участвуват и хора от другите северни гори: от Барнсдейл, Пломптън и Шъруд. Нещо повече — твърдяха, че най-добрият стрелец щял да получи за награда стрела, цялата изкована от сребро, с връх и пера от чисто тъмно злато.

— Струва ми се — каза Робин, като чу това, — ние трябва да покажем на принц Джон, че един шърудски стрелец е не по-лош, а може би и по-добър от деламиърца... Колкото до сребърната стрела, много ми се иска да я сложа в колчана си!

— Ще се изложим на голяма опасност — каза предпазливо Аления. — Принц Джон положително не е забравил разбойника, граф на Хънтингдън, дори ако слугата му се е изплъзнал от паметта...

Малкия Джон кимна и добави:

— А може би враговете ни от Нотингам и Йорк точно това чакат — Робин Худ да поиска да спечели стрелата, и ще се приготвят за среща с него, ако се осмели да се яви на състезанието по стрелба.

Робин Худ помълча и се усмихна.

— Точно така — рече той, — „ако се осмели да се яви“. Не бих ли могъл обаче да отида преоблечен? И то сам, защото всъщност това е глупашка работа и не е право да рискувам друг живот освен собствения си.

— Никога не бих се съгласил на това! — възмутено извика Малкия Джон.

— Нито пък аз! — като ехо повтори Аления. — Ако отидеш, ние също отиваме, а отбрани наши другари ще чакат в засада около стрелбището в случай на провал...

Състезанието стана в един ясен октомврийски ден под студените лъчи на слънцето, а леко мразовитият въздух освежаваше и ободряваше всички, които се бяха изправили да покажат сръчността си с големия лък и дългата цял ярд стрела.

В парка Кингсли накрая на Деламиърската гора, недалече от дома на сър Ричард де Кингсли, по наследство кралски управител на горите в Уирал и Деламиър, се бе струпало весело сбирание. Принц Джон, наобиколен от чешърските рицари и благородници и много от придворните си, седеше на високо вдигната трибуна недалече от прицела, а множество селяни, горски жители и други посетители се бяха струпали от двете страни на моравата, която делеше стрелците от прицела.

През целия ден състезателите все стреляха и стреляха, като често спираха, за да се подкрепят. За да спечели привърженици сред победното население, принц Джон бе наредил да дават безплатно говеждо месо и пиво на всички посетители и му ставаше все по-трудно и по-трудно да се усмихва, като гледаше неспирния поток хора, които

идваха от всички страни да погледат състезанието и да се порадват на гостоприемството му.

Когато следобедът доста напредна и всички стрелци се бяха вече представили, останаха да се състезават само шестима — по един от всяка гора. Възбудата силно нарасна, когато те заемаха мястото си в редицата и един след друг изпращаха дългите двадесет и осем инча стрели, които жужаха през поляната към огромния прицел, отдалечен почти на четвърт миля.

Близо до стрелбището възбудата прерасна в неистово ликуване, когато една след друга стрелите профучаваха и се забиваха в целта и се чуваше звукът от раздрано платно. Протяжният вик „Ха-а!“, който издаваше всеки стрелец, прозвънтяваше по целия път, а в последвалото затишие стрелата му свиреше във въздуха като кафява светкавица.

Три стрели се забиха в златния кръг, две в съседния червен, а една — в черния, който бе след синия, но все пак преди най-външния бял кръг. Радостни и ликуващи викове се раздадоха, когато бе обявено, че и деламиърци, и уиларци са улучили златния кръг, а третата стрела бе шърудска.

— А сега — каза сър Ричард де Кингсли, — тъй като тримата стрелци са еднакво добри, нека се целят в центъра на кръга. Това ще бъде последното изпитание.

И като каза това, самият той отиде до целта и отбеляза малко бяло кръгче в центъра на голямото златно колело, което блестеше под светлината на следобедното слънце. Като направи това, той се върна и зае мястото си до принц Джон, който затръби с ловджийския си рог, за да даде знак на стрелците да започват.

Пръв пристъпи напред деламиърецът и като нададе протяжен и глух вик, опря стрелата на дълбея, придърпа я към лицето си, докато върхът дойде само на инч от ръката, стиснала лъка, и отпусна тетивата. Стрелата изжужа във въздуха, а с нея се чу и дълбока въздишка от насъбралите се хора. Сър Ричард слезе и отиде при целта.

— В златния кръг е! — извика той. — На косъм от центъра!

Всички притаиха дъх, когато уиралецът опря дълбея на стрелата на тетивата, опъна лъка, за миг спря и се прицели, и пусна стрелата. Полетът ѝ бе придружен от напрегнат ропот, който прерасна в ликуване, когато тя се заби в платното.

— Засега печели Уирал — обяви сър Ричард. — Освен ако шърудецът не го надмине. Стрелата е на самата граница, ожулила е края на бялата точка.

Отново прозвуча ловджийският рог и с ехото му всеки звук замря. Шърудецът безшумно зае мястото си, нагласи стрелата, опъна тетивата, отправи поглед към точката на далечната цел и пусна стрелата с уверен вид, като тръгна по поляната още преди тя да се е забила.

Докато стрелата летеше по пътя си и всички глави се бяха обърнали, за да я проследят, като че ли редом с нея летеше вихър, жуженето ѝ бе заглушено и настигнато от пъшкането и охкането на хората, чийто стаен дъх сега избухна във вик, който бе смесица от възхвала и разочарование, когато сър Ричард де Кингсли обяви тържествено:

— Попаднала е точно в центъра! Шъруд победи Уирал и Деламиър и печели сребърната стрела! Нека победителят шърудец дойде, за да си получи наградата!

Все още с качулка, покриваща лицето му, високият стрелец се качи по стълбите и коленичи пред принц Джон.

— Скрий лицето си, човече! — ахна от възмущение честърският шериф и като се наведе, сам отметна качулката от главата на стрелеца.

— С настоящето дарявам тази сребърна стрела на най-добрия стрелец сред участниците — обяви принц Джон — и постановявам, че поради доказателствата от днешния ден, шърудските стрелци превъзхождат в уменията си всички останали, второ място заемат стрелците от Уирал, които са на косъм пред стрелците от Деламиър.

— Благодаря ви, Ваше кралско височество — отвърна шърудският стрелец и наведе глава, като вземаше стрелата.

— Как е името ти, добри човече? — попита принц Джон.

Отговорът бе:

— Робърт Фицуилям.

Внезапно един рицар, облечен с ризница, който седеше до принца, се наведе напред, огледа лицето на говорещия и тихо каза:

— Някога на име Фицут и незаконно наричан граф на Хънтингдън, нали?

— Да, сър Гай — чу се отговорът. — Някога на име Фицут и по право граф на Хънтингдън.

— А сега предател и разбойник — добави принц Джон и зъбите му се оголиха като на вълк. — Е, радвам се, че успях да видя тъй прославения Робин Худ, преди да украси бесилото.

— Засрамете се, коварни принце! — извика Робин Худ и се изправи в цял ръст. — Не по този начин трябва да се отнасяте към своя гост, който заслужено е спечелил награда.

Принц Джон се канеше да му отговори, но сър Гай се наведе към рамото му и прошепна нещо.

— Този път си върви в мир, коварни изменнико — каза Джон, — но ние отново ще се срещнем.

При тези думи Робин се поклони, изгледа за миг сурово сър Гай и слезе от трибуната. Веднага щом си отиде, сър Гай мина зад трибуната, а принц Джон подхвърли на честърския шериф:

— Ако то бяхме заловили тук, можеше да започне бунт и днешното добро дело да пропадне. Но сър Гай има свои хора по всички пътища и той няма да се измъкне. Хитър капан наистина! Сър Гай добре го познава, щом казваше, че Робин Худ няма да устои на такава примамка!

— Заплашва ни голяма опасност! — каза тихо Робин на Малкия Джон и на Аления, които го чакаха в тълпата. — Съберете останалите от дружината и безшумно се промъкнете на север, където деламиърската гора е най-гъста. Ако ни настигнат, засипете ги със стрели и бягайте към Шъруд — след два-три часа ще се стъмни. Ако се изгубим, всеки поотделно да отиде на уреченото място в леса.

Опасността ги сполетя по-рано, отколкото бе предполагал Робин. Едва бяха излезли от кингслийския парк, когато иззад храстите от всички страни наизскачаха въоръжени мъже, а по знака на пронизителния ловджийски рог сър Гай и част от свитата му препуснаха в галоп през откритата поляна към тях.

— Сега се дръжте заедно — даде нареждане Робин — и стреляйте както никога до днес. Засипете ги с дъжд от стрели, докато на всеки му останат само три-четири в колчана. Ние сме само дузина, а те са поне четири пъти повече, но нима днешният ден не показва, че шърудските стрелци са ненадминати?

— Предай се, Робин Худ! — извика сър Гай, щом се доближи. — Хората ми те обкръжават и пътят ти за бягство е отрязан!

— Господ знае най-добре — каза Робин. — А ето и моят отговор за теб, сър Гай!

И с тези думи Робин опъна лъка си, прицели се и стрелата, пусната от тетивата, удари Гай от Гизбърн отпред по шлема. Не можа да пробие желязната броня, но го прекатури назад през седлото и той с трясък падна на земята.

После въздухът почерня от стрели, защото шърудските мъже се прицелваха и стреляха невероятно бързо и точно, а враговете от свитата на сър Гай падаха един след друг ранени или убити. Двама от дружината на Робин Худ загинаха от чуждите стрели, но не след дълго никой вече не смееше да устоява на шърудските стрелци — всички се разбягаха накъдето им видят очите, преследвани от злоещите кафяви стрели.

— А сега — заповяда Робин Худ — спрете стрелбата и тичайте обратно към дърветата, преди да са се завърнали с подкрепления.

Но не им бе писано да се измъкнат толкова лесно. Сър Гай бе дошъл на себе си, отново бе яхнал коня и подканяше хората си, и все нови и нови групи дотичваха от различните поляни и пътища в гората, която по тези места бе съвсем рядка.

На два пъти малки отряди ги нападаха от засада и бяха прогонвани единствено с дъжд от бързи стрели, но докато тъмнината започна да се спуска, още трима другари на Робин Худ паднаха убити.

Тъкмо бързо прекосяваха една широка и открита поляна, когато ги сполетя най-голямото нещастие. Внезапно от странична пътечка пред тях се появи малка група хора на сър Гай, които ги засипаха с дъжд от стрели. Дружината им отговори и това накара нападателите да се шмугнат отново зад дърветата, но бедата се бе случила: Малкия Джон беше лошо ранен със стрела в коляното и не можеше нито да тича повече, нито да стои изправен.

— Добри ми господарю — каза тогава Малкия Джон на Робин, в името на любовта ми към бога и на любовта ми към тебе, в името на службата ми и дружината ти, не позволявай да попадна жив в ръцете на сър Гай и да ме обесят. Ме мога повече да тичам и ако останеш да ме защитаващ, това е сигурна смърт за всички ни. Затова те умолявам

да извадиш верния си меч и да отрежеш главата ми, за да ме напусне животът преди сър Гай да дойде.

— Скъпи Джон, за всичкото злато на добрата Англия не бих допуснал ти да умреш, а аз да остана жив — отвърна Робин. — Не, макар това да направи от Мариан вдовица преди да се е омъжила, предпочитам да умра редом с тебе.

— Пази боже да те оставим сам — като ехо повтори Аления.

— Помогнете му да се качи на гърба ми — бързо нареди Робин. — Останалите да ни следват и да стрелят, но само ако са сигурни, че ще улучат. Стрелите са на привършване. Мъч, ти си най-младият и най-пъргавият — тичай напред и гледай да откриеш някое що-годе сигурно място. Щом се стъмни, ще бъдем в безопасност — но само ако се скрием в убежището си незабелязани.

Малко път бяха изминали, когато Мъч тичешком се завърна.

— Ей там има хубава каменна къща — извика той. — С кули и ров, пълен с вода!

— Дано е приятелски дом! — изпъшка Робин. — Мъч, забележа ли герб, някакъв знак над него или други фигури, по които бихме могли да отгатнем кой живее там?

— Ами да — отвърна Мъч. — На голяма каменна плоча над входа има златен щит, а върху него, изправен на задните си крака, голям червен лъв.

— Изправен червен лъв върху щит! — повтори Робин. — Значи молитвите ни са чути. Това е фамилният герб на нашия добър приятел сър Ричард от Лий. Тичай обратно, Мъч, изсвири сигнала ни на рога си и помоли сър Ричард да ни приюти.

Мъч направи както му бе поръчано и когато Робин и хората му стигнаха отсрещната страна на рова, мостът бе спуснат и самият сър Ричард бе излязъл да ги приветствува.

— Добре ми дошъл, добре ми дошъл, храбри Робин Худ! — извика той. — Много се радвам, че толкова скоро ми се удава възможност да ти се отплатя за добрината, която ми стори в Барнсдейл!

— С мен иде голяма опасност! — задъхано изрече Робин Худ, като положи Малкия Джон на входа. — По петите ми е сър Гай от Гизбърн с многочислен отряд, а принц Джон, който сега е в Кингсли, няма да пропусне да те накаже, ако ме прикриеш.

— Влизайте в дома ми — каза сър Ричард и когато вече бяха вътре, нареди на стражата си да вдигне моста и да охранява крепостните стени и голямата кула. — Не съм полагал клетва за вярност към принц Джон — продължи сурово той. — След крал Ричард, мой господар е единствено Раналф, честърският граф, както този новоизлюпен рицар Гизбърн ще научи на всяка цена! Колкото до тебе, приятелю Робин, и до твоите хора, ще ви държа в плен у дома най-малко дванадесет дни — и доколкото мога, ще ви посрещна като кралски особи!

Рано на другата сутрин дойде сър Гай от Гизбърн, придружен от голяма свита, с искането сър Ричард от Лий да му предаде Робин Худ и останалите шърудски разбойници.

Сър Ричард му даде учтив, но твърд отговор:

— Аз съм пълновластен господар на Лий — каза той. — Длъжен съм да се подчинявам не на вас, а единствено на честърския граф, и естествено на самия крал. Робърт Локсли е мой гост — не ми е известно да е вършил беззакония — това може да е от значение в Нотингам, но не се преследва от кралските власти в Чешър. Вие, сър Гай, като рицар и наследствен благородник би трябвало да знаете, че законите на честта, както и на гостоприемството, не допускат да предам на друг освен на представител на кралската власт, който и да е посетител, прекрачил прага ми.

След тези думи сър Гай се оттегли и когато дванадесетте дни изминаха, Робин и хората му си взеха сбогом с любезния сър Ричард и тръгнаха за Шъруд. Само Малкия Джон яздеше на кон, тъй като коляното му още не бе напълно заздравяло.

Но Робин имаше право, когато предупреди сър Ричард, че принц Джон няма да го остави на мира, след като не е зачел волята му. Сър Гай не посмя да нападне Лий, без да е докрай упълномощен за това, а докато се срещна с принц Джон, който вече бе тръгнал обратно към Лондон, и се завърна със заповед, Робин Худ и приятелите му бяха вече в Шъруд. При това положение сър Гай реши, че не си струва да нападне укрепения замък, но се навърташе в околностите със специално подбрани хора и когато един ден сър Ричард, без да подозира опасността, излезе на лов със соколи, придружен само от

двама слуги, те го нападнаха из засада, взеха го в плен, бързо го откараха в Нотингам и го хвърлиха в тъмница.

Когато стана това, жената на сър Ричард яхна коня си и придружена от двама души, препуска ден и нощ, докато стигна Шъруд.

— Господ да те поживи, Робин Худ! — извика тя, когато бе забелязана от няколко негови съгледвачи и отведена до тайната долчинка. — В името на светата дева, използвай всичките си налични сили! Сър Гай от Гизбърн задържа моя съпруг противно на всички закони и казват, че го е затворил в нотингамския замък.

— Едва ли можем да го избавим от там — мрачно рече Робин Худ. — Но веднага ще дойда с теб да отидем заедно в Честър и да молим за помощ граф Раналф, който не би приел така леко негов васал да бъде хвърлен в тъмница другаде, а не в неговото графство.

Робин направи каквото обеща и нека оставим на историята въпроса как Раналф, графът на Честър — не по-малък крал в собствената си област от който и да е крал на Англия в тези времена, — пренебрегна принц Джон и тръгна с неголяма войска чешърци срещу Нотингам.

Като последствие сър Ричард от Лий бе освободен от тъмницата и съпроводен с почести до дома си, където нито сър Гай от Гизбърн, нито самият Джон, дори след като стана крал, посмяха да го безпокоят отново, колкото и често да приемаше на гости Робин Худ и юнаците му.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

РОБИН ХУД И ТЪРГОВЕЦЪТ НА МЕСО

*Приятелю! Ти, който си опитал
от дивеч вкусен във леса зелен,
обречен си по дирята да скиташ,
без да се спираш, всяка нощ и ден.
Но би приел като една награда
по-скоро да те мъчи дявол в ада,
отколкото шерифът в Нотингам!*
Томас Лав Пийкок,
„Девојката Мариан“, 1822 г.

Макар че в Шъруд не оставаха без работа, тъй като почти изцяло се хранеха с дивеч и трябваше да ходят на лов, да слагат капани или да го причакват с лъкове, пък и живееха в непрекъсната заплаха да не бъдат изненадани от нотингамския шериф, от сър Гай и останалите си врагове, понякога Робин Худ изпитваше чувството, че свободното време му тежи.

Веднъж, изпаднал в такова настроение, той вървеше с Малкия Джон там, където широкият нотингамски път минава през гората, когато видяха да се задава един търговец, чиято натоварена с месо каручка подскачаше по пътя към пазара.

— Насам се носи един горделивец — каза Малкия Джон, — който си въобразява, че е ненадминат с тоягата. Минава през гората два пъти всяка седмица и нищо не му носи по-голямо удоволствие от възможността да натупа някого с дългия си кривак.

— Два пъти всяка седмица! — каза Робин. — А досега не ни е плащал никакъв данък. Отдавна не съм въртял тоягата, освен на шега с теб или монаха Тък. Ще отида да поприказвам с търговеца — да видим дали ще се стигне до бой!

— Залагам жълтица, че ще те победи? — каза Малкия Джон.

— Съгласен съм — усмихна се Робин и като остави оръжията си, отрязва хубава дъбова тояга и тръгна по пътя, за да пресрещне търговеца.

— Какво правиш! — извика ядосано търговецът, когато Робин хвана с ръка юздите на коня. — Какво искаш, досаднико?

— Достатъчно си минавал по тия пътища — каза строго Робин, — без да плащаш полагаемия се данък! Хайде, господинчо, плащай веднага!

— За какъв се мислиш? — извика търговецът. — За горски пазач ли, а? Аз служа на добрия нотингамски шериф и той ще ти смъкне кожата за това, и то след като аз самият те ощавя и ти счупя главата при тая сделка!

— Аз съм от дружината на Робин Худ — бе отговорът — и ако ти не искаш да платиш дължимото в злато, слизай от каруцата и го плати в удари!

— С огромно удоволствие! — отвърна търговецът, скочи от каруцата си и връхлетя върху Робин, като размахваше високо кривака.

И стана такъв хубав бой и такова представление по сръчност с тояги, каквото рядко може да се види. С две думи казано обаче, макар Робин да се сдобил с болезнена цицина над едното око, накрая с един силен удар той повали търговеца на земята.

— Печелиш жълтицата — каза Малкия Джон, като се приближи.

— Хубав човек е — каза Робин, когато търговецът седна и се заозърта. — Дай му вино, Малки Джон, положително главата му бучи, и то повече от моята!

— Тъй е — простена търговецът. — Кълна се в бога, че се биеш като хала. Мисля, че не си друг, а самият Робин Худ!

— Имаш право — съгласи се Робин.

— Тогава не се срамувам, че ме победи — каза търговецът, като въздъхна с облекчение. — Готов съм да ти платя какъвто поискаш данък.

— Не, не — отвърна Робин. — Ти плати достатъчно голям данък със счупената си глава. Ела сега в нашия стан и ще видиш колко добре ще те посрещнем.

Когато свършиха да ядат, Робин внезапно каза на търговеца:

— Добри ми приятелю, реших и аз да стана търговец на месо. Искаш ли да ми продадеш коня си, каруцата и месото в нея още сега за

десет лири и да останеш с нас в гората?

— С огромно удоволствие! — отвърна търговецът и сделката бе сключена.

— Без причина се излагаш на опасност — каза с неуверен глас Уил Аления, докато Робин намъкваше одеждите на търговеца.

— Какво от това? — отвърна Робин. — Дотяга ми този еднообразен горски живот, пък и ще науча какво става по широкия свят. Говорят, че крал Ричард е пленник някъде в Европа, а принц Джон не си прави труда да го открие и откупи — искам да разбера повече по този въпрос. Не бой се, дори шерифът няма да ме познае!

Като каза това, Робин сложи черна превръзка на едното си око, покачи се на каруцата, подкара я през гората и тя отново затрополи по нотингамския път. Някъде следобед пристигна в Нотингам, спря каруцата на пазарния площад и взе да вика:

— Хубаво месо! Прясно месо! Прясно месо по пени фунта!

Тогава всички, които го видяха и чуха как търгува, разбраха, че отдавна не е продавал месо, защото с такава цена едва ли можеше да върже двата края. Но пестовните домакини тутакси го наобиколиха, защото дотогава не бяха купували толкова евтино месо. Сред тях бе и жената на шерифа. Като видя, че месото е хубаво, прясно и крехко, при това и необичайно евтино, тя покани търговеца да закара каруцата си до дома им, да ѝ продаде каквото е останало, а след това да вечеря с нея и шерифа.

Робин с радост прие и когато настана вечер, той остави коня и празната каруца в шерифската конюшня и седна като почетен гостенин да се храни на шерифската трапеза.

На тази вечеря Робин научи много от нещата, които искаше да узнае. Разбра, че крал Ричард е наистина в плен, но принц Джон разпространява слуха, че е мъртъв, за да провъзгласят него за крал.

— Обаче един досадник на име Блъндъл — добави шерифът, — тръгнал да търси Ричард. Той е менестрел, затова може спокойно да пътува и през най-враждебните земи. Дано чумата по-скоро го тръшне!

— Ще приемат ли големите барони, лордове и рицари принц Джон за свой крал? — попита Робин.

— Там е бедата... — отвърна шерифът и тъжно поклати глава. — Много от тях, като Честърския граф например, са против принца. Но пък и мнозина ще бъдат привлечени на негова страна...

По-късно същата вечер шерифът попита Робин дали има рогат добитък, който може да му продаде — имайки предвид жива стока, а не месо.

— Да, имам, добри ми шерифе — отвърна Робин. — Имам двеста-триста глави, както и много акри собствена земя. Ако благоволиш да ги видиш, ще ти ги отстъпя — с правото, с което и баща ми ги отстъпи на мене.

— Повече меч интересуват говедата — каза шерифът. — Добри ми търговецо, утре ще дойда с тебе й ако остана доволен, ще ти предложи добри пари за цялата чарда.

Робин Худ спа добре и спокойно в къщата на шерифа, закуси хубаво на сутринта, а после потегли заедно с шерифа, за да му покаже говедата. Придружаваха ги само двама души.

В началото на пътуването шерифът бе в добро разположение на духа, шегуваше се и се смееше заедно с Робин, но по-късно, когато взеха да навлизат все по-навътре и по-навътре в Шърудския лес, взе да се умълчава все повече и повече.

— Много ли път имаме още, добри търговецо? — попита най-сетне той. — Дано днес господ ни закриля от човека, наричан Робин Худ!

— От разбойника ли? — попита Робин. — Добре го познавам, често сме се надпреварвали в стрелба. Аз самият не съм лош стрелец, ако е въпрос, дори съм готов да се закълна, че самият Робин Худ не стреля по-добре от мене!

— Знаеш ли къде е леговището му в Шъруд? — попита нетърпеливо шерифът.

— Отличното знам — отвърна Робин. — Знам дори и най-тайното му скривалище.

— Ще ти платя добре, ако ме заведеш там — каза шерифът.

— Готов съм да го сторя — съгласи се Робин. — Но сега, тихо! Наближаваме мястото, където са говедата. Спри за малко, докато надуя рога, за да ги подкарат говедарите насам.

И като каза това, Робин вдигна рога до устата си и изсвири три пъти. После се отдръпна леко зад шерифа и зачака.

След малко от гъсталака се чу пукане на съчки и се появи голямо стадо, елени, чиито рога гордо се поклащаха.

— Как ви харесват рогатите ми говеда, уважаеми шерифе? — попита Робин. — На вид са охранени и красиви!

— Добри човече, предпочитам да бях по-далече от тук — притеснено каза шерифът. — Твоята компания не ми се нрави...

— Скоро ще имаме по-добра компания — подхвърли усмихнато Робин и още преди да довърши, от гъсталака излезе Малкия Джон, следвай от Уил Аления, Мъч, Уилям от Гоулдсброу, Ренолд и още много шърудски изгнаници.

— Какво ще заповядаш, добри ми господарю? — попита Малкия Джон. — Ела и ни разкажи как прекара в Нотингам и добре ли припечели от търговията?

— Хубаво си потъргувах — отвърна Робин, като смъкна превръзката от окото и другата си маскировка. — Я вижте, довел съм ви нотингамския шериф да обядва заедно с нас.

— Да ни е добре дошъл — каза Малкия Джон. — Сигурен съм, че ще заплати обяда си добре.

— И още как! — засмя се Робин. — Взе със себе си много пари, за да купи от мене триста глави елени. Пък и току-що ми предложи голяма сума, за да го заведе до тайната ни долчинка.

— Кълна се в своето разпятие — каза шерифът, като се тресеше от страх, — че ако бях отгатнал кой си и за хиляда лири не бих дошъл в Шъруд!

— Обзалагам се, че би дал хиляда лири, за да си отидеш от Шъруд! — каза Робин. — Е, вържете шерифа и хората му, сложете им кърпи на очите и ги водете на обяд. Когато стигнем долчинката, ще видим какво са ни донесли, а дотогава аз ще съм си заслужил всяко пени, ха-ха!

И така, поведоха шерифа и двамата му треперещи спътници с вързани очи по скритите пътечки към тайната долчинка и там Робин ги нагости богато и пребогато. След това обаче помоли Малкия Джон да постели плаща си на земята и да изсипе върху него всичките пари, които бе донесъл шерифът. Сумата бе почти петстотин лири.

— Ще оставим тук и трите хубави коня — каза Робин. — Нека уважаемият шериф и двамата му помощници се върнат пешком в Нотингам — ще е полезно за здравето им. А девойката Мариан да

изпрати някаква бродерия за подарък на шерифската съпруга, защото тя ме посрещна добре и ми поднесе вкусни гозби на вечеря.

После отново вързаха очите на шерифа и хората му и ги заведоха на нотингамския път, където Робин си взе довиждане с тях.

— Няма още дълго да ми устоиш, Робин Худ! — извика шерифът и размаха юмрука си за сбогом. — Ще ти изляза с голяма войска, бъди сигурен, и ще обеса всички мъже от дружината ти по крайпътните дървета. А твоята глава ще червяса на кол в Нотингам!

— Когато ме посетиш следващия път в Шъруд — каза спокойно Робин, — няма да се отървеш толкова леко. Ела когато пожелаеш и колкото повече хора доведеш със себе си, толкова по-весело ще стане — ще ви пусна да си идете в Нотингам само по долни ризи!

После ги остави и се завърна в тайната долчинка, където го чакаше търговецът на име Гилбърт Белоръкия.

— Връщам ти каруцата и конете, добри търговецо — каза Робин. — Хубаво се забавлявах, като продавах месо вместо тебе, но с такива шегички не бива да се прекалява.

— Кълна се в бога — каза търговецът Гилбърт, — че няма да продавам повече месо и ако ме приемеш в дружината си, оставам в зеления лес! Не съм опитен стрелец — виж, изгориха лявата ми ръка до бяло с нажежено желязо, защото веднъж, когато семейството ми гладуваше, застрелях елен. Но ти донякъде се увери колко добре удрям с тоягата.

— Достатъчно се уверих, добри ми Гилбърт — извика Робин. — С голямо удоволствие те приветствувам сред нас... Ела, отче Тък, и го запознай с клетвата. После — на вечеря. И всички ще вдигнем наздравица за нашия нов другар, Гилбърт Белоръкия, юначния нотингамски търговец!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ПРОСЯЦИТЕ

*Сърцата ни са храбри, а лъковете —
здрави.*

*На Шъруд във веселия лес зелен
от майстори изкусни са направени:
с тях всеки враг ще бъде победен!
Моузес Мендес,
„Робин Худ“ — опера, 1751 г.*

След приключението на Робин с търговеца на месо Гилбърт Белоръкия, когато той си направи такава шега с нотингамския шериф, Малкия Джон заяви, че започнал да изпитва завист.

— Трябва да си сменя дрехите с някого — каза той. — Ще отида в Нотингам и ще хвана натясно шерифа. Не може Робин Худ да е единственият, който се осмелява да го направи!

Робин се засмя и каза:

— Не бих рискувал отново без особена причина: човек не бива да си слага два пъти главата в устата на лъва. Измъкнах се невредим, но ти може да закъсаш.

Малкия Джон обаче бе твърдо решен и един ден, когато двамата с Робин вървяха през леса, късметът му проработи.

В тези времена из страната се скитаха безброй много просяци и те не винаги бяха прекалено стари или сакати, за да не могат да се трудят; много често това бяха мързеливи негодници, които, ако не получеха исканото с просия, веднага бяха готови да насилят или дори да убият човек.

Един такъв просяк видяха Робин и Джон — вървеше по пътя, размахваше огромна тояга в ръка и весело пееше. Беше облечен необичайно, с окъсани дрехи, но толкова много на брой, че едва ли

усещаше студ; на главата си имаше шапка от същия вид — три стари шапки, сложени една в друга и нахлупени, а през врата си бе праметнал голяма кожена торба.

— Ето твоят човек! — каза Робин. — Иди и си смени дрехите е него, Малки Джон. Кълна се, че шерифът никога няма да те познае!

— Тъкмо това току-що ми хрумна — каза Малкия Джон. — Стой тук, добри ми господарю, и гледай веселбата!

И така Малкия Джон изтича на пътя и застана пред просяка.

— Чакай, чакай! — извика му той. — Спри за малко!

— Нямам такова намерение — отвърна просякът. — Времето напредва, далече съм от мястото за пренощуване и ще ме вземат за глупак, ако стигна там, след като са изяли цялата вечеря!

— Аха — каза Малкия Джон. — Виждам, че мислиш само за собствената си вечеря. А аз какво ще правя? Цял ден не съм хапнал и трошица, нима няма да помогнеш за моята вечеря, преди да бързаш да стигнеш при своята?

— Хубава работа — надсмя му се просякът. — Имам не повече от пени, с което ще платя за яденето си.

— Дай ми поне него! — извика Малкия Джон.

— Кълна се в разпятието — каза просякът, — че ще ти дам и нещо повече. Ще получиш от мене най-големия пердах, който си ял през живота си!

С тези думи той захвърли наметалото и торбата си и се упъти към Малкия Джон с вдигната тояга. И те започнаха да се бият, като си нанасяха много умело удари, докато Робин стоеше скрит на хълма и наблюдаваше. Не след дълго, когато просякът събори Малкия Джон на земята, той бързо сложи стрела на лъка си и зачака да види какво ще стане.

— Ха-ха, приятелче! — смееше се просякът. — Значи си готов да вземеш и последното пени от бедняка, а? Ще ти покажа аз какво е да си просяк!

При тези думи той свали от Малкия Джон хубавия жакет, панталоните, качулката и наметалото му и ги облече наместо парцаливата си риза и тройната шапка: отново взе торбата си, сложи в нея кесията на Малкия Джон и тръгна по пътя, като се смееше с глас, докато Малкия Джон бавно се надигна и загледа сърдито подире му.

— Сбогом, просяко Джон! — весело каза Робин, като слизаше по хълма. — Получи си маскировката — тръгвай бързо за Нотингам да посетиш шерифа!

— Кълна се в бога — каза Малкия Джон, като разтъркваше главата си, — изглежда изгубих първата битка. Но се обзалагам с тебе, добри ми господарю, че като просяк ще спечеля повече пари за нас, отколкото би спечелил ти!

— Прието! — засмя се Робин. — А пък аз ще изтичам подир приятеля ти и ще видя какво има в торбата му.

И Робин се забърза нататък, и скоро настигна просяка.

— Ей, я поспри малко! — извика му Робин. — И не мърдай много, защото идвам да ти счупя главата, както ти счупи главата на другаря ми!

— Винаги съм готов да раздавам такава милостиня — весело отвърна просякът. — А когато те ступам, ще си имам още една смяна хубави дрехи, както подобава на всеки господар от околността!

И те развъртяха тоягите, но този път падналият бе просякът, докато Робин застана победоносно изправен над него и извади ловджийския си нож.

— Ах, пожали ме! — извика просякът. — Не ставай лош! Какво ще спечелиш, ако заколиш клетник като мене? Бих се, за да се защитя, и наказах приятеля ти както бе редно заради неговата самонадеяност... Виж какво, добри ми господине, в торбата си имам скрити сто лири и ще ти ги дам всичките, за да спася живота си.

— Значи така — каза Робин, като прибра ножа обратно. — Просякът имал повече от пени, щом стане въпрос за кожата му. Е, добри ми приятелю, дай да видя какъв цвят е златото ти.

— С огромно удоволствие — отвърна просякът, след което отвори голямата торба и измъкна от нея наметало, което простря на земята. Отново бръкна с ръка в торбата и Робин се наведе да види какво ще извади. Лекият ветреца рошеше косата му. Просякът се поизмести, за да загърби вятъра. После изведнъж измъкна цяла шепа ситно смляно брашно и го запрати в лицето на Робин.

За миг Робин бе заслепен напълно, само кашляше и търкаше очи. През това време просякът грабна тоягата му и го простря на земята с един силен удар по темето. После смъкна наметалото му, качулката и

жакета, взе и кесията му, напъха ги в торбата си и отново тръгна, като се смееше доволно на собствената си хитрост.

Точно когато Робин приседна и се заоглежда, Малкия Джон, облечен вече като просяк, се зададе по пътя.

— Сега сме равни, добри ми господарю — засмя се той. — Оня просяк ти е оставил втората си обвивка, панталони си имаш... Отивам да видя какво мога да спечеля обратно от този приятел.

— Денят още не е свършил — изпъшка Робин. — Не е изключено точно аз да донеса най-голямата плячка при дървото на определеното място.

След като Малкия Джон замина, Робин бавно се изправи, облече втората дреха на просяка, която излезе малко по-святна от странните парцали, които бе надянал Малкия Джон. После се върна на хълма, където бе оставил лъка, колчана и рога си.

Робин напъха стрелите под дрехите си, махна тетивата, за да може да използва лъка като тояга и по най-късите горски пътечки се отправи към Нотингам.

Сега изглеждаше добре предрешен, защото косата и брадата му бяха целите сплъстени и слепени от кръв и брашнена каша, а едното му око бе насинено.

Вървя през гората, докато накрая стигна до мястото, където тя свършваше и голяма открита ливада плавно се спускаше към стените на Нотингам. Там съзря голямо сбирище — хората явно бяха наизлезли на тълпи от града, за да гледат как ще бесят някого, защото се трупаха около една невисока могила, на която се извисяваше бесилка.

Робин си проби път през навалицата и скоро излезе доста напред, спря се и попита какво е станало. Отговориха му, че трима младежи били заловени, че убиват елени в Шъруд, а при идването си в Нотингам принц Джон бил оставил нарочни нареждания горските закони да бъдат съблюдавани строго, затова щели да избодат очите на тримата с нажежено желязо.

— Това не е представление за пред публика, а жестока и нечестна постъпка — каза Робин.

— Така е, имаш право, добри просяко — съгласи се якият селяк до него. — Но шерифът нареди това ужасно дело да бъде извършено публично — като назидание за останалите.

— Нима вие, свободни англичани, няма да си мръднете пръста, за да спасите клетите младежи? — попита Робин.

— Дошли са двадесет шерифски гвардейци, въоръжени с мечове — отвърна унило селякът. — При това повечето от нас са добре известни — ако се застъпим, не само ние, но и жените и децата ни ще пострадат... А младежите наистина са престъпили закона...

Робин си проби път съвсем отпред. Тълпата викаше укорно против шерифа, принц Джон и нормандците и съжаляваше и окуражаваше пленниците. Робин викаше по-силно от всички, но думите му бяха пълни с омраза към тримата престъпници.

След малко един човек с кожена престилка — явно палачът — мина оттам и измъкна от един жарник страшно наглед желязо във формата на камертон и като реши, че се е нажежило достатъчно, тръгна обратно към пленниците.

Тълпата в това време се бе приближила още по-плътно. Палачът направо трябваше да си пробива път. Когато минаваше край Робин, изведнъж се спъна. Робин извика, скочи напред, сякаш то бяха блъснали изотзад, и се стовари върху гърба му.

Чу се ужасен рев и тълпата бързо се отдръпна, защото капитанът на гвардейците тръгна натам с неколцина От Хората си. Те грубо вдигнаха на крака Робин, а след него и палача. Последният обаче отново се строполи и се загърчи на земята, защото нажеженото желязо бе прогорило на лицето му голяма рана във формата на полумесец, а като падна върху му, Робин му бе счупил няколко ребра.

— Благородни височества! — захленчи Робин. — Тълпата ме блъсна... аз паднах... не можах да се удържа. О, не наказвайте бедния просяк. Пожалете ме, умолявам ви!

— Дръжте го и му наложете двадесет удара е ремък! — заповяда капитанът. — Не, стойте. Приятелю, можеш да се отървеш, ако свършиш работата на палач вместо, човека, когото нарани.

— С огромно удоволствие, о, с огромно удоволствие, благородни господине! — възкликна Робин, а тълпата сърдито го проклрнаше.

— Побързай тогава — каза капитанът. — Ще се случи беда, ако се бавим още.

— Нека първо проверя дали злосторниците са добре вързани — рече Робин и като вдигна лъка си, който използваше вместо тояга,

закуцука към стълба на бесилката, където тримата младежи бяха вързани здраво с дебели въжета.

Робин провери всеки поотделно, като се навеждаше ниско и опипваше възлите. После остави тоягата си и закуцука към жарника, като по пътя взе желязото.

— Щом желязото се нажежи до бяло — извика той, — ще се постарая да избода очите на когото трябва!

Тогава капитанът пристъпи напред и отново прочете в какво се обвиняват тримата мъже, какъв закон са нарушили и какво наказание е предвидено, както и нарочните нареждания на принц Джон да се проявява строгост. Преди да свърши, Робин извади желязото от жарника и го понесе, нажежено и пламтящо към бесилката, а по тълпата премина ропот на ненавист и отвращение.

Робин стигна до стълба, вдигна желязото, като че се канеше да опре двата му края в очите на първия мъж, но внезапно се завъртя, изправи се и го натика с поразителна точност в лицето на гвардейския капитан.

За миг настъпи гробно мълчание, в което се чу само страдалческият вик на капитана. През това време Робин захвърли просяшката дреха, грабна лъка си и като постави стрела на тетивата, извика със звънлив глас:

— Свободни англичани, сторете път на Робин Худ и тримата му нови другари!

— Съсечете го! — извика капитанът, който се олюляваше.

Тетивата на Робин запя и капитанът за последен път падна на земята, този път със стрела в сърцето. И на хората се стори, че още докато тетивата пееше, на нея се появи нова стрела.

Междувременно тримата пленници се освободиха от въжетата, които Робин Худ бе развързал, докато се правеше, че ги затяга. Единият от тях скочи напред и грабна меч и щита на мъртвия капитан.

Сега гвардейците като че ли се готвеха да нападнат Робин Худ. Но лъкът му пропя два пъти и още двама паднаха мъртви — защото от толкова близко разстояние дори плетената ризница не може да устои на стрелите, пратени от най-точната ръка, която някога е държала лъка. Докато гвардейците се колебаеха, тримата младежи се хвърлиха върху тях там, където строят им бе най-слаб, разкъсаха го и след миг се

изгубиха в тълпата. Робин пусна още една стрела, след което също се смеси с тълпата и макар че никой не им се противопоставяше и не им пречеше, гвардейците напредваха в тълпата някак бавно, докато Робин и избавените от него хора се измъкнаха и потеглиха към Шъруд лесно, сякаш на хълма нямаше жива душа.

Докато всичко това ставаше край Нотингам, Малкия Джон, облечен като просяк и обзет от жажда за мъст, бързаше по горските пътечки и търсеше неотдавнашния си противник.

Настигна го едва късно следобед на една горска полянка, недалече от главния път. Там имаше запален огън и освен човека, когото търсеше, около огъня седяха още трима крадци: единият глухоням, вторият сляп, а третият без крак.

— Добър ден, побратими — каза Малкия Джон на тримата. — Радвам се да срещна толкова много сродни души. Надявам се, че днес сте имали по-голямо щастие от мене в просяшкия занаят.

— Привет, братко — каза куцията. — Доколкото можем да се надяваме, преживяваме криво-ляво, при все че сме просяци като тебе и едва ли разполагаме и с едно пени.

— Сред вас има един злодей и изменник — каза Малкия Джон, като посочи просяка, облечен с неговите дрехи. — Този не е просяк, а крадец!

— И аз съм просяк като тях! — извика първият и скочи на крака. — При това добре ме знаят от Берик до Дувър. Не аз, а това приятелче е изменник и разбойник. Помогнете ми, добри приятели, и ще го обесим на най-близкото дърво.

Но Малкия Джон бе така побеснял от яд, че още с първия удар повали просяка пред себе си на земята и започна да го налага така, както никой не го бе налагал.

После се обърна към останалите трима просяци и видя, че те са извадили мечове и ножове и се канят да го нападнат в гръб.

— Аха! — извика Малкия Джон. — С още негодници трябва да се справям, така ли?

При което катурна глухонемия просяк и го бъхти, докато той взе да моли за милост.

— Стана чудо! — засмя се Малкия Джон. — Няма човек проговаря! Я да опитаме дали слепият ще прогледне! — И той се приготви да стовари тоягата си върху слепеца, който се примъкваше

към него изотзад с дълъг нож в ръката. Човекът избягна удара с единия край на тоягата, но бе праметнат презглава от другия ѝ край.

Като видя това, еднокракият побърза да стъпи и на втория си крак, който бе свил и вързал, и хукна да бяга на двата си напълно здрави крака.

— Нови чудеса! — извика Малкия Джон, с няколко скока настигна и този просяк и го простря на земята.

После, като обезоръжи четиримата и върза здраво ръцете им зад гърба, Малкия Джон свали от себе си мръсните стари палта и шапки и облече собствените си дрехи.

— Днес ще се откажа да бъда просяк, защото ми провървя — каза решително той. — Когато ви пердаших наред, чух звъна на злато.

С тези думи Малкия Джон пребърка наред джобовете, кесиите и торбите на просяците и преброи намерените повече от триста лири злато, скрито най-вече в брашното в голямата торба на първия просяк, когото бяха срещнали с Робин.

— Добра реколта — каза Малкия Джон. — Не вършах снопите напразно, от тях наистина пада златно зърно! Останете тук и в бъдеще променете живота си. А аз потеглям, за да се отчетя пред храбрия Робин Худ, който е истинският крал на Шъруд!

Край уговореното място в тайната долчинка с големия дъб Малкия Джон завари Робин и голяма част от дружината, насядали да вечерят около големи огньове.

— Привет, добри ми господарю — извика весело той. — Провървя ли ти като просяк? Обзалагам се, че не повече, отколкото на мене. Я погледни какво спечелих от просията! Триста лири в злато.

И сред смях и одобрителни възгласи Малкия Джон разказа случката с четиримата просяци.

— Радвам се, че този нагъл мошеник е изял хубав бой — каза Робин. — Защото беше долен краден, а не честен просяк. Но моята печалба е по-голяма от твоята, Малки Джон. Като просяк аз спасих живота на трима души. Ето ги: хубави млади мъже, които ще опъват лъковете и ще въртят тоягите в името на свободата, правдата и крал Ричард!

Всички приветствуваха тази реч, а Малкия Джон пръв призна, че този ден Робин наистина е успял повече като просяк и че плячката му е по-ценна от цял товар злато.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

РОБИН И ЩАВАЧЪТ

*Щавач известен в Нотингам живее
на име Артър Кроткия — сърцат и весел.
И никой пътя му да пресече не смее,
ако тоягата му пее свойта песен.
„Робин Худ и щавача“, балада*

Колкото и много нови хора да привличаше Робин Худ в дружината си, като ги избавяше от жестокостта на горските закони или от тирани като Гай от Гизбърн и нотингамския шериф, още повече идваха да го търсят и да му предлагат помощта си, защото славата му ставаше все по-голяма.

Понякога обаче, както се случи с Малкия Джон и Гилбърт Белоръкия, Робин сам отиваше и спечелваше нов човек за дружината си, след като опитваше умението му в двубой — както правели на времето рицарите на крал Артур.

След Малкия Джон и Гилбърт Белоръкия, най-забележителен бе Артър Кроткия — селянинът, когото сър Ричард от Лий бе спасил на състезанието по борба в Барнсдейл. По занаят Артър бе щавач и пътуваше из страната, за да търгува с кожи — купуваше ги още сурови от земеделците или горските пазачи и след като ги обработеше умело, ги продаваше на богати търговци или дори на рицари и на техните дами.

При едно такова пътуване той минаваше с коня си по нотингамския път, когато срещна Робин Худ.

Робин бе облечен с кафяви и зелени дрехи и не носеше лък, а само тояга, защото се представяше за селянин, който търси да се хване на работа като ратай или като горски пазач.

Бе ясен майски ден и както си вървеше, Артър си пееше:

*Чудесно е през лятото в леса —
цъфтят цветя, тревата зеленее,
огрява слънце свежите листа
и горски птички сладкогласно пеят.*

Робин веднага се присъедини, като изпя втория куплет:

*По хълма тича бързоног елен,
като стрела прелита в долината,
изгубва се далеч в леса зелен,
потъва в сянката на дървесата.*

А третия куплет изпяха двамата заедно:

*Това се случи във Уитсънтайд —
щом избледня високата зорница,
лъчите слънчеви на месец май
събудиха за песен всяка птица.*

— Добра среща, весели човече, добра среща! — извика Робин.

— Добра среща и на тебе в този ден за песни — отвърна Артър Кроткия.

— Ти трябва да си щавач — каза Робин, като обърна коня си и тръгна редом с другия. — Ах, дочух лоши вести, ще има нов закон против всички щавачи!

— Нов закон? И лоши вести? — Лицето на Артър Кроткия посърна и той изведнъж стана угрижен.

— Всички щавачи, които пият прекалено много пиво, ще бъдат оковани във вериги — каза Робин, като едва запази сериозен израз на лицето си.

— Които пият пиво ли?! — прогърмя гласът на Артър, който едва не падна от седлото от смях. — Кълна се, че от това човек не може да изгуби свободата си!

— Нищо подобно, може — каза Робин. — Човек изгубва свободата на краката си. Това също е закон — природен!

— Обзалагам се, че по-лесно от мене можеш да изгубиш тази свобода! — засмя се Артър.

— Приемам — съгласи се Робин. — Хайде да отидем в Нотингам... Но кажи какво те е довело на този горски път?

— Едно весело занимание — отвърна Артър. — Нов вид търгуване, ха-ха! Дават голяма награда на този, който залови някакъв храбър и зъл разбойник на име Робин Худ. В джоба си имам заповед за арестуването му, подписана от нотингамския шериф. Защо да скитам гладен из страната, да купувам и продавам смрадливи кожи, след като, ако хвана един крастав разбойник, мога да спечеля петстотин лири?!

— Няма смисъл наистина — съгласи се Робин Худ.

— Ако ми помогнеш да го уловя — продължи Артър, — ще ти платя добре от наградата. Да речем, сто лири — как ти се вижда?

— Покажи ми заповедта — предпазливо каза Робин. — Ако е издадена правилно, ще положа всички сили да ти дам тази възможност.

— Не, не — отвърна Артър. — Не смея да я доверя на други ръце, освен на своите. Няма да позволя никой да застане на пътя ми към наградата.

— Твоя воля — каза Робин. — Но нека уговорим сделката си. Ако те заведе до мястото, където ще намериш този Робин Худ сам, невъоръжен и на твое разположение, обещава ли да ми платиш сто лири?

— Ще ти платя — отвърна с готовност Артър и даде клетва, с който да потвърди обещанието си.

— Тогава да вървим в Нотингам — каза Робин. — Зная една странноприемница в края на гората, която Робин Худ често посещава. Мога да твърдя със сигурност, че днес ще бъде там.

Точно така и направиха. Не след дълго стигнаха до странноприемницата, където Робин успя да си размени тайно няколко думи със съдържателя, докато поръчваше пиво и вино.

— Нали нямаш нищо против да пийнем, докато чакаме нашия човек? — попита Робин и Артър с готовност се съгласи.

Много скоро той доказа, че шегата на Робин за щавачите си е самата истина: колкото повече вино и пиво искаха/толкова повече

пиеше Артър; не след дълго нозете му наистина изгубиха свободата си и му стана трудно да седи дори на пода.

— Е, добри ми приятелю — каза Робин. — Ето ме пред тебе без никакво оръжие освен тоягата, а и нея съм опрял ей там, на стената. Ти, от друга страна, имаш на кръста си меч, а в джоба си — заповедта на шерифа. Какво ще кажеш сега за стоте лири?

Но Артър Кроткия само го зяпна глупаво за миг, после бавно се търколи на една страна и силно захърка.

Робин развърза кесията му и я прерови. Там намери само заповедта и десет сребърни монети. Върна обратно всичко освен заповедта, взе си тоягата и тихо излезе от странноприемницата, като отново размени няколко думи със своя приятел съдържателя. След известно време Артър Кроткия се събуди от пиянския си сън, надигна се, простена и като погледна в кесията, извика съдържателя.

— Ограбили са ме в странноприемницата ти — оплака се той. — Имах заповед от нотингамския шериф, с която щях да забогатя — беше за арестуването на храбрия разбойник на име Робин Худ. Но сега съм изгубил и заповедта, и наградата — този, когото мислех за приятел, ме е ограбил.

— А! — извика съдържателят, като добре се преструваше на изненадан. — Нима не знаеше, че този твой приятел, който до преди малко бе тук, не е друг, а самият Робин Худ?!

— Робин Худ ли? — зяпна Артър. — О, добре ме е изиграл! Само да знаех... Е, няма да стоя тук, докато той се измъква. Накъде тръгна?

— По пътя и — в гората — отвърна съдържателят. — Но преди да си тръгнеш, трябва да уредим една малка сметка — за виното и пивото, което изпихте с приятеля си. Дължиш ми десет шилинга и ако не ми платиш, ще те заключа в избата и ще те дам под съд!

Артър въздъхна дълбоко, плати с всичките пари от кесията си и като се закле жестоко да си отмъсти на Робин Худ, метна се на коня си и препусна към гората.

Късно следобед настигна Робин, който вървеше по пътя, размахваше тоягата си и весело пееше.

— Стой, злодей! — прогърмя гласът на Артър. — Предай се или ще ти отрежа главата с меча си!

— Кой ли е този негодник? — попита Робин и се обърна с вдигната тояга.

— Не съм негодник — сърдито каза Артър — и ти скоро ще го разбереш!

— А, това бил моят приятел щавачът! — извика Робин. — Добра среща, приятелю, добра среща! Без съмнение ти идваш да ми платиш стоте лири, които ми дължиш!

— Сто лири ли?! — зяпна Артър, позеленял от яд.

— Толкова се уговорихме — отвърна невъзмутимо Робин. — Обеща ми ги, ако те заведе при Робин Худ, който да е невъоръжен и сам. Е, точно това направих в странноприемницата, защото Робин — това съм аз... Но ми се струва, че ти бе наказан от закона за щавачите, защото не направи опит да станеш на крака и да ме арестуваши!

— Сега ще те арестувам, без да се помайвам! — извика Артър и като скочи от коня си, изтегли меч и се спусна към Робин, който с един бърз удар на тоягата го изби от ръката му.

— Ще се бием честно — каза Робин. — Иди, отрежи си тояга като моята и ще видим кой кого ще арестува днес!

Треперещ от гняв, Артър Кроткия се втурна към близкия гъстак, отрязва си хубава дъбова тояга и нападна Робин така стремително, че пукотът от тоягите ехтеше из горските поляни.

Щом спряха, за да си поемат дъх, Робин подхвърли:

— Струва ми се, приятелю, че тоягата ми е по-дълга от твоята. Искаш ли да ги премеря и да скъся моята?

— Няма значение — каза Артър. — За тояга ми служи осем стъпки дълъг дъбов кривак, с какъвто вкарвам в пътя телетата, и вярвам, че е достатъчно дълъг и тебе да вкара в пътя!

Те отново заудряха и не след дълго по лицата и на двамата взе да тече кръв. Робин се втурваше диво като глиган, усетил вкуса на кръвта, но Артър стоеше без да пристъпи и замахваше с тоягата, сякаш бе горски секач, който събаря дърво.

Почти два часа те се биха и си размениха много удари, а гората кънтеше от сблъскването на тоягите.

— Стой, спри ръката си — задъхано каза накрая Робин. — Да приключим препирнята, защото никой от нас няма да спечели много, ако смели костите на другия на брашно.

— Още жадувам за петстотинте си лири — рече Артър. — Трябва да ги спечеля, иначе не мога да ти платя стоте, които ти дължа!

— Ела при нас в юначната ни шърудска дружина — каза Робин. — Обещавам ти, че там ще спечелиш много повече от петстотин лири, макар че ще гледам да ми върнеш дълга!

Артър Кроткия все още се колебаеше.

— Аз съм свободен човек — каза той. — При това известен щавач. Бях сигурен, че ще оцавя кожата ти и ще я продам на шерифа!

— Е, поне ела и вечеряй с нас — предложи Робин. — Дължа ти хубава гощавка в замяна на пиенето, което беше за твоя сметка. Но се надявам, че ще останеш при нас — чувал съм, че си също забележителен стрелец, а на гърба си изпитах колко добре въртиш тоягата!

Тогава Робин наду рога и не след дълго Малкия Джон и още няколко души се появиха сред дърветата.

— Светци боже! — възкликна Артър. — Този човек, когото виждам да идва, не е ли Джон Малкия?

— Така му беше името — отвърна Робин, — преди лесът да му наложи промяна, след което стана мой най-скъп приятел и най-верен помощник на име Малкия Джон.

— Тогава идвам с вас! — извика Артър. — Джон ми е братовчед, майките ни са сестри и винаги съм го обичал като истински брат. От няколко години го търся.

— Какво се е случило, добри ми господарю? — извика Малкия Джон, като наближи и видя кръв по лицето на Робин.

— Този чудесен щавач се зае да ми щави кожата! — отвърна ухилен Робин.

— Заслужава похвала — мрачно каза Малкия Джон, — защото малцина са успявали да го сторят. Но щом е толкова як, нека и аз си премеря силите с него, да видим дали ще оцави и моята кожа!

— Спри ръката си, добри Джон — каза Робин. — Достатъчно бой имаше тук. Новият ни приятел се нарича Артър Кроткия... Струва ми се, че го познаваш!

Тогава Артър и Малкия Джон захвърлиха тоягите и се прегърнаха почти разплакани от радост. А когато Артър се закле да бъде верен и предан във всяко дело на Робин Худ и останалите шърудски изгнаници, Робин хвана ръцете на двамата и ги поведе към

тайната долчинка на ядене, пиене и веселба по случай срещата им. И като вървяха през звучно отекващия лес, те пееха радостно:

*Завинаги, до сетен дъх
ще крачим редом в Шъруд.
Ще пеят песни менестрели
за Артър, Джон и Робин Худ!*

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

СВАТБАТА НА АЛИН ОТ ДОЛИНАТА

— Кой девойката дава? — пита Малкия Джон.

— Аз! — отвърща му Робин, а всички мълчат.

— Посмеят ли пак да я вземат от Алин, твърде скъпо ще ми заплатят!

„Робин Худ и Алин от долината“, балада

Макар че Робин и дружината му живееха най-вече в пещерите и колибите на тайната долчинка в най-затънтения пущинак на Шърудския лес, те обитаваха и много други места. И то не само в останалите гори, които по това време покриваха по-голямата част от Северна Англия.

Имаше един-двама рицари, като сър Ричард от Лий, разпалени поддръжници на крал Ричард и врагове на принц Джон, които бяха винаги готови да приемат на гости или да приютят Робин или някого от дружината му. Имаше също и неизброимо много победни домове, където хората на Робин можеха да разчитат на добър прием и закрила и да бъдат сигурни, че там не вирее предателството — защото, макар че за главата на всеки от тях бе определена цена, дори най-бедният крепостен би предпочел смъртта пред това да стане изменник.

Много от тези тайни приятели Робин и хората му бяха спасили от смърт или недоимък, а един от тях, менестрелът Алин от долината, бе задължен на Робин по други причини.

За пръв път Робин го видя един пролетен ден, когато стоеше в шарената сянка на разлистен кестен и дебнеше да улучи един пъстър елен.

Дочу се жизнерадостна песен и един млад юнак се появи на горската пътечка — толкова напет, че едва ли имаше втори като него. Беше облечен с аленочервени дрехи — цвят и изискан, и весел — и както си вървеше с лека, пружинираща походка, гласът му се лееше като на сладкопойна птица:

*Преди Великден птици пеят,
дърветата се зеленят —
навред е благодат.
Цъфтят в полето маргарити,
към синьото небе полита
и славеят крилат.*

Сегиз-тогиз той поспираше и изтръгваше приятни звуци от малката арфа, праметната с ремък през рамото му.

На следващия ден Робин отново го видя — но изглеждаше съвсем различно от преди. Сега той едва се мъкнеше из гората, плетеше крака, а главата му бе наведена. Красивите аленочервени дрехи бяха изчезнали, а вместо веселата песен той свиреше погребална мелодия на арфата си и пееше за изгубена любов и пропаднали надежди.

По знак, даден от Робин, Малкия Джон и Мъч излязоха от прикритието си и преградиха пътя на младежа, но той бързо изтегли меча си и зае положение за отбрана.

— Не ме докосвайте! Не ме докосвайте! — викаше той. — Каква работа имате с мене?

— Трябва веднага да се явиш пред господаря ни — каза Мъч. — Той те очаква ей при онези дървета.

— А кой е господарят ви? — попита Алин от долината.

— Робин Худ.

Когато го заведоха при Робин, той го попита предпазливо:

— Любезни господине, имате ли пари, които бихте дали на моите юнаци и мене?

— Никакви пари нямам — бе отговорът, — само пет шилинга и един пръстен. Пазих ги седем дълги години за сватбата си. Вчера трябваше да се ожения за най-прекрасната девойка на света, но тя ми бе

отнета и я насилват да се омъжи за един богат стар рицар. Затова съм с разбито сърце.

— Как се казваш? — попита Робин.

— Алин от долината — бе отговорът. — Аз съм беден менестрел, макар че добре свиря и пея, пък при нужда стрелям с лъка и въртя меча не по-зле от другите мъже.

— А какво ще ми дадеш — попита Робин, — ако отърва твоята любима от стария рицар и ти я върна невредима?

— Уви — каза Алин, — аз нямам пари. Но ще се закълна в светото писание да бъда твой верен и предан слуга.

— На колко мили оттук е любимата ти? — попита Робин. — Гледай да ми отговориш точно.

— Повярвай ми — каза развълнувано Алин, — на не повече от пет мили.

След което Робин размени няколко думи с Малкия Джон, поиска от Алин арфата му, уви се в наметалото му, забърза колкото може и се спря чак в църквата, където трябваше да стане венчавката.

Когато стигна там, видя, че всички чакат младоженците, а епископът на Питърбъро, който трябваше да извърши бракосъчетанието, го попита кой е и защо е разблъскал хората, за да влезе вътре.

— Аз съм най-добрият менестрел на север — каза невъзмутимо Робин. — И съм сигурен, че една сватба не е завършена докрай без музика.

— Ако казваш истината, ти си добре дошъл — рече епископът. — Ела и ни посвири, докато дойдат младоженците.

Тогава Робин изсвири няколко прости народни песни и всички бяха доволни. Дойде невястата.

Тя беше млада и прекрасна, но бледа като смъртник и с очи, зачервени от плач.

След нея вървеше старият рицар, който щеше да ѝ става съпруг — на вид зъл старец, той тътрузеше нозе, брадичката му трепереше от парализа, а очите му похотливо следяха младото момиче, което му бяха продали, защото точно такава бе женитбата.

Когато дойде младоженецът, очакваха Робин да спре да свири, но вместо това той свиреше все по-високо и по-високо.

— Тишина, спри, тихо, господин свирачо! — извика сърдито епископът.

— Няма да спра — спокойно отвърна Робин, — защото още не виждам младоженец за тази прекрасна девойка, която блести като чисто злато с младостта и красотата си... Този старец, предполагам, е дядо й, който е дошъл да я предаде на мъжа по неин избор?

— Нахалнико! — изфъфли епископът. — Това е мой брат, който ще се жени за момичето!

— По твой избор ли? — попита Робин, като се обърна към невестата, а тя тъжно промълви: „Не“.

— Не е нейна работа да избира! — закрещя епископът. — Родителите й са мъртви, а аз, нейният законен настойник, казвам, че тя ще се омъжи за моя брат! Тя страда от глупаво момичешко увлечение по един беден менестрел на име Алин от долината, но аз му дадох пътя вчера и той няма да се върне. Дъщеря на рицар с наследствена къща и земи не е за такъв като него!

— Аха! — извика Робин. — Значи така! Зад всичко са парите и един Юда, преоблечен като епископ!

С тези думи той вдигна рога до устата си и изсвири дълго и пронизително. Още не бе заглъхнало ехото, когато в църквата се изсипаха повече от две дузини стрелци. Предвождаше ги Алин от долината. Той пръв стигна до Робин и му сложи лъка в ръката.

— А сега — сурово каза Робин — нека сватбата продължи, но със законния младоженец. Законен според божите закони!

— Ето ме — каза Алин от долината.

— Добре — отвърна Робин. — Ти влезе, тук неженен мъж, но ще излезеш оттук с невеста.

— Това няма да го бъде! — разгорещи се епископът. — Такъв брак не е законен! Имената на младоженците трябва да бъдат извикани три пъти — такъв е законът в Англия!

— Малки Джон — заповяда Робин, — намери си расо и стола, качи се на амвона и извикай три пъти имената им!

Малкия Джон си взе расо от един по-нисък монах, а стола от самия епископ и се заизкачва по стъпалата към амвона с тържествен вид, а Робин каза тихо:

— Кълна се, че тези одежди го преобразяват!

Но това все пак не превърна Малкия Джон изведнъж в свещеник и всички в църквата се смяха, когато той извика имената седем пъти — „да не би, както каза той, три пъти да са недостатъчни“!

Нито епископът, нито старият рицар посмяха да се противопоставят на извикването на имената, защото Робин бе сложил стрела на тетивата си и ги гледаше заплашително.

— Кой ще предаде тази девойка на законния ѝ съпруг? — попита Малкия Джон.

— Аз! — извика Робин. — И този, който се опита да я отнеме на Алин от долината, трябва да се пази от Робин Худ! А този, който се опита да отнеме с измама земята или парите ѝ, също трябва да се пази от мене!

След това Малкия Джон слезе от амвона и върна дрехата на епископа.

— А сега, уважаеми епископе — каза сурово Робин, — чакаме вие да извършите службата по всички правила на светата църква!

— Няма да го направя — изръмжа епископът.

— Няма ли? — бавно попита Робин. — Тогава ще си доведем нашия свещеник от гората — монаха Тък... Но ти, уважаеми епископе, можеш да очакваш посещение от няколкостотин души мои хора — те ще дойдат да съберат данък от църквата, който ще покрие всичката ти собственост!

При тези думи епископът извърши бракосъчетанието между Алин от долината и невестата, която приличаше на кралица със светналите си от щастие очи.

С течение на времето тя и Алин от долината успяха да се настанят в бащината ѝ къща на границата с Шърудския лес и заживяха там необезпокоявани в мир и щастие.

Нещо повече — през целия си живот Робин Худ бе най-желаният гост в техния дом и много бяха песните и баладите, които Алин съчини за подвизите на Робин и неговата дружина.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

РОБИН ХУД И ЕПИСКОПЪТ

*Елате, господа, дали разкажва
как Робин Худ епископа надхитри
и подлият духовник бе наказан
си върви без злато и без митра.
„Робин Худ и епископът“, балада*

Епископът на Питърбъро не беше човек, който можеше лесно да прости на Робин Худ, че го бе надхитрил в случая с Алин; от долината. Затова старателно търсеше да си отмъсти.

Най-напред отиде при нотингамския шериф.

— Господин шерифе — каза той, — настоявам да ми дадете отряд въоръжени може и стрелци, за да накажа злодея Робин Худ!

— Милорд епископе — отвърна шерифът, — с радост бих направил всичко, за да разпръсна тези нагли разбойници и да обеся Робин Худ. Аз самият имам много причини, за да искам да му отмъстя. Но не мога да събера достатъчно голям отряд: всички мъже от околността, изглежда, са се съюзили с него.

— Тогава ще обиколя рицарите и бароните от графството — Избухна епископът. — Не е възможно и те да са се съюзили с този предател!

— Няма да ти помогнат много — отвърна тъжно шерифът. — По-дребните рицари едва ли биха се осмелили да го нападнат, защото се боят да не подпали именията и да не прогони стадата им.

— А бароните? — не се отказваше епископът. — Няколко диви негодници от гората едва ли могат да подпалят един добре укрепен замък!

— Говорят, че в дружината на Робин Худ имало повече от триста души — отвърна шерифът. — Колкото до бароните, без съмнение те

ще те подкрепят, ще извикат и васалите си, арендаторите и крепостните си селяни, но колкото и голяма войска да съберат, никога няма да намериш Робин Худ с тяхна помощ. О, това не значи, че ще успееш да обвиниш дори един от тях в предателство, но Робин Худ винаги ще бъде предупреждаван навреме и цялата му шайка ще се е преместила кротко в Барнсдейл, Пломптън, Деламиър или Пендъл, още преди да си потеглил към него.

— Тогава какво мога да направя? — кипеше от яд епископът.

— Да го завариш неподготвен — отвърна шерифът. — Тръгни с малка група мои хора. Сър Гай от Гизбърн би ти помогнал, само че сега не е тук — води битка в защита на принц Джон, затова ще ти дам своя сенешал Уорман. Той е бил управител и при Робин Худ и мрази бившия си господар. Вземи го заедно с двадесет-тридесет души. Положително лукавият Уорман ще измисли някакъв хитър план...

Робин обикаляше гората на лов за елени, когато срещна един поклонник — глуповат старец, облечен с окъсани дрехи и отрупан с торби като просяк.

— Ах, господине! — извика поклонникът с писклив и дрезгав глас. — Ти ми изглеждаш горски човек — знаеш ли къде мога да намеря Робин Худ? О, храбрият Робин е добър и благороден човек!

— Я кажи, глупако — прекъсна го Робин, — какво ново? Какво толкова важно имаш да съобщиш на Робин Худ?

— Нещо ужасно! Такава история! — изкиска се поклонникът. — Сенешалът на господин шерифа, господин Уорман, заедно с четирима помощници раздава горско правосъдие. Срам, срам, такъв нечуван срам! Трима чудесни младежи! Двама от тях ще увиснат на бесилото, а третият ще намира пътя си пипнешком, докато господ не го отърве от живота му!

— Къде? — направо попита Робин.

— Само на двеста ярда оттука — отвърна поклонникът. — Нали знаеш къщурката при ручея? Зад онзи скат ей там... Едно от момчетата е син на старицата.

— Колко им остава до бесенето? — попита Робин.

— О, ще почакаат малко, защото палачът още не е дошъл.

— Добре — каза Робин. — А сега побързай, старче, и ми дай назаем дрехата си. Ето ти четиридесет шилинга за нея.

— Ах, дрехата ми е на парцали — пропищя старият поклонник. — Сигурно се шегуваш. Сър, нали няма да ограбиш един старец?

— Успокой се! — само му каза Робин. — Ето ти парите. Бързо сваляй дрехата. И знай, че аз съм Робин Худ.

— В такъв случай, благородни господине, сигурен съм, че ще постъпиш справедливо с мене — извика поклонникът и доста пъргаво смъкна дрехата си.

Робин я облече — странно одеяние, изпъстрено с черни, сини и червени кръпки, а по него бяха закачени различните торбички като обърнати наопаки джобове, където поклонникът слагаше храната, която му даваха. После наложи на главата си мръсната опърпана шапка на поклонника и забърза през гората.

Мина покрай къщурката на старицата, прекоси потока по камъните и прехвърли билото на отсрещния скат. Там наистина завари неколцина горски пазачи — кралски лесничей, наобиколили току-що запален огън. До тях стоеше Уорман, уловил коня си за юздите, а на близкото дърво висеше обесен мъж, който все още се поклащаше, макар да бе вече мъртъв.

— Много лека смърт — казваше Уорман с дрезгав смях. — Дръпването, когато отвеждах коня изпод него, му счупи врата и той умря мигновено. Ако сега имаше истински палач, който да окачи другия негодник внимателно и бавно да му извади душата, докато се мята на края на въжето...

— Господ да те поживи, главни пазачо! — захили се Робин, който в този миг се появи накуцвайки, облечен като стария поклонник. — Добре ли чувам, че ваше височество днес има нужда от палач?

— Точно така, старче — побърза да каже Уорман.

— А какво ще ми заплатите, ако свърша работата на палача?

— Нови дрехи, от които имаш голяма нужда — каза Уорман. — И една жълтица в добавка, ако ослепиш третия злочест престъпник.

— Само ми дайте желязо и въже — извика Робин — и ще ви покажа колко ме бива за тая работа!

— Дайте му — нареди Уорман.

Щом Робин получи в ръце примката и желязото за ослепяване, той бързо скочи наблизко на едно повалено дърво и се покатери върху

разклонен дъб.

— Кълна се, че си много чевръсто старче! — подхвърли ухилен Уорман. — Побързай и завържи въжето, защото познавам един предател, който е прекалено дълго между живите!

— Никога през живота си не съм бил палач — отвърна Робин, като все още си преправяше гласа на старчески, — нито пък имам намерение да стана. Проклети да са всички, които са доволни от тоя занаят!

— Как така, какво искаш да кажеш? — попита разтревожен Уорман.

Робин само се изсмя и запя:

*Торба за хляб, за ечемик и жито —
за дни спокойни нося в тях залог.
Торба за дивеч, за брашно и скрита
торба за сладкогласния ми рог!*

След това измъкна рога си и изсвири пронизително с него.

— Свири си — засмя се Уорман. — Глупав стари поклоннико, добре те познавам. Свири, докато ти изтекат очите — макар че това ще ме лиши от удоволствието да ти ги избода с нажежено желязо!

И в същия миг Робин забеляза, че въоръжени мъже, облечени с дрехи, каквито носят хората на шерифа, наобикалят дървото, а през гората към него препуска епископът на Питърбъро със свитата си.

„Капан“ — помисли си Робин и след миг вече бе скочил от дървото и тичаше колкото сила има надолу по склона, докато Уорман крещеше: „След него, мъже! Това е Робин Худ! Този път няма да ни се изплъзне!“

Робин стремглаво премина по камъните през реката и се хвърли към вратата на къщурката, която се отвори още щом я докосна.

— Боже милостиви! — изпищя старицата. — Кой си ти?

— Спокойно, майко — задъхано каза Робин. — Добре ме познаваш — аз съм Робин Худ. А по петите ми са епископът на Питърбъро и хората на шерифа. Не мога да избягам и ако ме заловят, ще ме обесят пред вратата ти!

— Няма да я бъде тая! — извика старицата. — Помня как веднъж спаси момчето ми да не му отрежат пръстите, с които стреля, а и колко пъти си ми носил храна, когато гладувах... Но не можах да те позная в такова странно облекло...

— Нямам време да ти обяснявам — започна Робин.

— Бързо — прекъсна го старицата. — Да си сменим дрехите. Свали и яркозелените, и тази одежда. Кълна се в бога, че няма да те обесят тук, а ще те отведат в Нотингам...

Размяната стана незабавно и когато първият войник стигна до вратата и с трясък я отвори, Робин наглеждаше яденето на огъня — истинска старица на мъждивата светлина в къщурката.

— Къде е предателят Робин Худ? — извика водачът на групата, който бе не друг, а Уорман.

— Робин Худ ли? — пискливо попита старицата, която всъщност бе Робин. — Откъде да знам?

— Претърсете навсякъде — бързо нареди Уорман и много скоро те откриха старицата, преоблечена като Робин Худ, и я измъкнаха навън.

— Аха, притворни предателю! — извика ликуващо Уорман. — Най-послед те пипнахме. Дълго живях в страх от тебе, но днес с този страх се свърши. Ти обаче ще преживееш час-два в страх от мене — защото ще нажежа железата, за да ти избода очите собственоръчно. На това, разбира се, ще му дойде редът, след като ти отрежа пръстите, с които опъваш лъка и нарушаваш горските закони... И ще е справедливо, ако ти направим примка от тетива...

— Това ли е гордият изменник Робин Худ? — попита епископът, който в този миг пристигна на коня си.

— Ето го, милорд, в сигурни ръце е — отвърна Уорман. — Както виждате, капанчето ни свърши прекрасна работа. Знаех си как да примамя тоя обесник!

— Голяма награда ще получиш, господин Уорман — каза епископът. — Покачете злодея на кон, завържете го с лице към опашката и бързо да потегляме за Нотингам!

Направиха така и отново се закатериха бавно нагоре по склона, като епископът се смееше и пускаше шеги от радост, че са заловили Робин Худ, докато стигнаха до дървото, където висеше първата жертва на Уорман.

— Я! — каза епископът. — Какъв странен плод е родило това дърво! Но кажи, господин сенешал, всичко това уловка да хванем Робин Худ ли беше?

— Не — отвърна Уорман. — Тая мърша бе убила три от елените на крал Джон...

— На крал Джон? — запита епископът с лукава усмивка.

— Да, на крал Джон, защото Ричард положително е мъртъв — заяви Уорман. — А това ми припомня, че ни останаха още двама престъпници — единият трябва да увисне на въжето, а другият да се лиши от зрение... Най-добре набързо да обесим и двамата, тъй като не е хубаво да се бавим тук с такъв опасен пленник като Робин Худ... Ей, главни пазачо, прати някой от хората си да закачи на дървото две въжета. Вържете ръцете на злодеите и ги слагайте поред на седлото на коня ми... Като свирна, конят ми идва при мене — така и да нямаме палач, все едно, че имаме!

Нагласиха въжетата и накараха първия мъж да застане прав върху коня на Уорман с вързани ръце и примка на шията.

— А сега — каза Уорман, който изпитваше злорадство от страха на жертвата — идва времето да свирна на коня си. Той ще ми се подчини... рано или късно.

Но едва каза това и се чу друго изсвирване — над главите им прелетя стрела и преряза въжето на две. Тогава младежът, който на косъм бе отървал кожата си, възседна коня, заби яростно пети в хълбоците му и препусна в галоп, с все още вързани на гърба ръце.

— Кой прати тази стрела? — започна епископът, но изведнъж преbledня и остана с отворена уста. Защото от всички страни на гората се появиха в плътна редица мъже, облечени с яркозелени дрехи и с готови стрели на лъковете си.

— Честен кръст! — извика старицата и пискливо се изсмя. — Мисля, че това е човекът, когото наричат Робин Худ! Да, той е, начело на дружината си!

— Робин Худ! — изпъшка епископът, а Уорман позеленя и така се разтрепери, че едва не падна. — Тогава кой си ти, по дяволите!

— Ами, проклети епископе, аз съм просто една бедна старица, както лесно можеш да се убедиш, ако ми махнеш тия дрехи, които Робин Худ ми даде от състрадание!

— Тежко ми — каза епископът, — че доживях този ден.

Но Уорман се обърна към хората си.

— Засипете ги с дъжд от стрели! — извика той. — После извадете мечовете си и се бийте като мъже! Проклети да сте, бийте се!

Но хората на шерифа захвърлиха лъковете и си плюха на петите. Редиците на юнаците се отваряха, за да ги пропуснат, и отново се затваряха.

Тогава Робин отиде до мястото, където Уорман и епископът възсядаха конете си, пребледнели и разтреперани, само с двама души от свитата на епископа, които смятаха, че след като са свещеници, няма защо да спасяват живота си с бягство.

— Хайде! — разбърза се епископът. — Да се махаме. Той ще се уплаши и не ще рискува да бъде прокълнат от светата църква.

— Стой, епископе! — сурово викна Робин. — Не ти желая злото и ти трябва да вечеряш с мене, преди да си тръгнеш... Но първо нека раздам правосъдие. Джон, Уил, Артър! Хванете Уорман и вържете ръцете му!

Тогава Уорман се хвърли на земята, заплака и взе да моли за милост.

— Пощади ме, благородни Хънтингдън! — виеше, той. — Служих ти дълго и предано...

— Докато не ти се видя по-изгодно да ме предадеш — студено го прекъсна Робин. — Не отричай. Аз ти бях простил и не търсех мъст. Но ти самият не прояви никакво милосърдие, а някога ми се бе заклел заедно с Аления да правиш всичко, което е по силите ти, за да спасяваш когото можеш от жестоките горски закони, защото те носят божие проклятие върху тази бедна земя... Не, не говори... Ей, нека някой от вас прехвърли въжето през този клон... Така, а сега — клупа на шията му... Отче Тък, изпълни последната грижа на църквата, а после шестима от вас да уловят въжето и да се затичат, при това побързо...

Когато присъдата над Уорман бе изпълнена и той си получи заслуженото, Робин Худ се обърна към епископа:

— А сега заповядайте на вечеря, милорд — каза любезно той.

— Предпочитам да умра — извика епископът.

— При това положение — каза Робин — можете да потеглите, след като си платите данъка.

С тези думи той постла наметалото си и като претърсиха джобовете на епископа и дисагите на коня му, скоро на земята се натрупа бляскав куп злато и сребро.

През това време епископът, който проклинаше и на английски, и на латински, бе вързан за едно дърво.

— Сега го пуснете да си върви — заповяда Робин, като изсипа парите в няколко торбички.

— Не още — каза Малкия Джон. — Много рядко ни се случва да имаме на гости такъв високопоставен духовник. Нека отслужи литургия, преди да си отиде.

— Предпочитам да умра — намусено рече епископът.

— Можеш да го направиш — отвърна Робин, — защото ще останеш вързан за това дърво, ако не изпълниш задълженията си на свещеник.

И тогава епископът, подпомогнат от двамата си треперещи приближени, отслужи литургия, а изгнаниците смъкнаха качулките си и коленичиха почтително около него.

— Благодаря, милорд епископе — каза тържествено Робин, когато службата свърши. — Сега си върви в мир.

Той преряза въжетата, с които бе вързан епископът, покачи го на коня и внимателно го преведе обратно до главния път към Нотингам.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ДЖОРДЖ ОТ ПОЛЕТО, ПЪДАРЯТ ОТ УЕЙКФИЙЛД

*Най-първо искам да ви заведе
в Уейкфийлд, при пъдаря на града.
За неговите подвизи чудесни
разказват менестрели в своите песни.
Навред известен с храбростта си, той
и с Робин Худ излезе на двубой.
Ричард Братуей, 1615 г.*

Бързо се изтърколиха много години, а Робин Худ все така обитаваше Шъруд с веселата си дружина. Принц Джон продължаваше да крои заговори и планове, за да завземе властта, а крал Ричард, след неуспешния кръстоносен поход, бе взет в плен от австрийския ерцхерцог и от дълго време чезнеше в тъмница. Слухове за съдбата му се промъкваха и до Англия, но Джон се мъчеше да ги използва за своите цели. Менестрелът Блъндъл, верният приятел на Ричард, го търси из цяла Европа, откри го в тъмницата на един замък и се върна у дома с тази вест.

След това, макар че Джон се мъчеше да постави тази истина под съмнение, тя се разпространи из цяла Англия. И богати, и бедни даваха колкото могат пари за големия откуп, поискан за техния крал от австрийския ерцхерцог.

Робин Худ бе много деен в събирането на този откуп и нямаше епископ или абат, барон или рицар, та дори и скуайър, известен като привърженик на принц Джон, който можеше да мине през Шърудския лес, без да бъде спрял за налог.

Но докато събираха откупа, Джон отново се опита да заграби трона и настанаха големи вълнения, особено в Северна Англия, където той намираще подкрепата на много барони; но честърският граф Раналф защитаващо непоколебимо крал Ричард и си беше поставил за цел да залавя и убива като предатели всички, които поддържат принц Джон.

По-скромен поддръжник на крал Ричард, който обаче си завоюва дори по-голяма слава, бе някой си Джордж от полето, пъдарят на Уейкфийлд в Йоркшър. Занаятът му бе да търси по пътищата или по нивите и ливадите заблудените овци и говеда и да ги затваря, тоест, да ги прибира, докато си ги потърсят (като платят необходимата глоба), в селския обор или в откритата кошара с високи каменни стени и здрава порта.

Джордж от полето обаче затваряше не само добитък, а и предатели, като не пренебрегна дори въоръжените с мечове мъже и стрелците, дошли да нападнат градеца Уейкфийлд. С помощта на съгражданите си той печелеше победа след победа, докато изведнъж за него в Англия се заговори повече, отколкото за Робин Худ.

Джордж беше много силен и можеше да си служи с всякакво оръжие. Естествено всички уейкфийлдски девойки мечтаеха той да ги обикне, а най-красивата от тях — Бетрис, дъщерята на богатия съдия Граймс — спечели сърцето му. Дълго време обаче Граймс не им позволяваше да се оженят — той самият доста клонеше към страната на принц Джон, а един известен лорд измежду бунтарите бе поискал ръката на Бетрис.

Слухове за всичко това стигнаха до Робин и неговата дружина в Шъруд, но най-много научиха от един странствуващ менестрел, когото приютиха в тайната долчинка в течение на две седмици, докато валиха проливни дъждове. Той се постара да им се отплати за гостоприемството, като им разказваше случки и пееше балади, и така стана, че повечето от тях възпяваха храбростта и силата на Джордж от полето, както и несравнимата красота на хубавицата Бетрис.

Когато менестрелът си отиде, Робин забеляза, че Мариан е необичайно тъжна и потисната, а меланхолията и променливото ѝ настроение толкова се засилиха, че той почти бе склонен да мисли, че има причина да ревнува.

— Прекрасна Мариан — каза той един априлски ден, когато двамата седяха редом до вековния дъб в малката долчинка. — Защо не си вече весела както преди? Какво ти тежи, любима, какво така те наскърбява? Може би това дълго, дълго очакване да се завърне при своите Ричард и да те направи моя съпруга, както се заклехме?

Мариан се усмихна и облегна глава на рамото на Робин.

— Не, не — каза кротко тя. — Макар че все повече и повече мечтая да дойде този щастлив ден. — И тя тихо въздъхна.

— А какво тогава, любима?

— Не бива да ми се надсмиваш, Робин — каза тя, като изглеждаше леко засрамена. — Мисля, че за това най-вече са виновни дългите дни на дъждовната пролет след снежната зима, когато няма какво да правя. Иначе такава дребна грижа не би ме обезпокоила.

Тя спря и Робин каза нежно:

— Мила моя, ти знаеш добре, че никоя твоя грижа не ми изглежда дребна. Кажи ми, умолявам те.

— Добре — колебливо се съгласи Мариан. — Напоследък непрекъснато слушахме за храбрите подвизи на този Джордж от полето и за неговата възлюблена, хубавицата Бетрис, за която говорят, че превъзхожда всички жени по красота. До неотдавна твоето име, мили Робин, бе на всички уста, за теб пееха песните си менестрелите и пътуващите търговци, разказваха за доблестните ти постъпки, за сръчността ти с лъка или тоягата и... и за девойката Мариан, кралицата на Шъруд.

— И отново ще разказват! — заяви Робин. — Тоя Джордж случайно е станал известен, славата му е като сапунен мехур, който рано или късно ще се спука — макар да си личи, че е добър и почтен човек... Колкото до неговата Бетрис, залагам си главата, че ако веднъж те видят редом с нея, повече никой не би я погледнал!

— Не може ли тогава да отидем до Уейкфийлд? — колебливо попита Мариан. — Непоносимо ми е да си мисля как говорят, че Джордж от полето можел да победи Робин Худ в бой с тояги.

— Успокой се, успокой се! — засмя се Робин Худ. — Незабавно ще потеглим за Уейкфийлд. Пролетта вече дойде и аз съм готов за всяко лудешко приключение. И аз като тебе се чувствавах затворник толкова дълго време в пещерите... Така... Ще те преоблечем като горски жител — в същите дрехи, с които ме измами, когато дойде да

ме търсиш тук... И ще вземем с нас само Аления и Джон. Нека им разкажем какво сме замислили и ги помолим да проверят дали тетивите им са здрави, дали стрелите им са остри и дали тоягите им са от як дъб. Заклевам се, че ще има счупени глави, когато се срещнем с Джордж от полето!

Няколко вечери по-късно, забравил за грижите си, Джордж от полето се разхождаше по полето край Уейкфийлд, хванал Бетрис под ръка, и гледаше нивята, където неотдавна засятото жито бе покарало нежни зелени стръкчета над кафявата почва.

— Кажи ми, любов моя — питаше Джордж, — наистина ли си довольна да се омъжиш за такъв прост човек като мене, след като рицари и благородници искат ръката ти?

— О, Джордж, как можеш да се съмняваш в любовта ми... — започна Бетрис, после внезапно спря, защото Джордж от полето сграбчи тоягата си, пламнал от гняв, и втренчи поглед в близката нива.

— Погледни! — възкликна той. — През синора прескочиха четирима мъже. Вървят през посева право към нас. О, това не може да се остави така!

И като пое въздух, той изрева:

— Назад, глупави пътници! Сбъркали сте — не може да минете оттук!

— За бога! — рече първият, който бе облечен като всички останали с яркозелени дрехи и държеше в ръка тояга. — За бога, горди господине, ние сме четирима горски храбри жители, а ти — един хилав селяк. Кой си ти, та да ни казваш откъде да минем?

— Бързо се връщайте назад! — викна Джордж. — Иначе ще ви накарам да скачате през синора и канавката, уверявам ви. Да не би пътят да не е достатъчно добър за вас, та трябва да газите поникналото жито?

— Луд ли си? — извика Робин, защото той, разбира се, бе водачът на четиримата. — Смееш ли да излезеш насреща на четирима мъже като нас? Та погледни ръста ни, човече, не сме сукалчета!

— Уважаеми — отвърна Джордж, — не винаги на най-големия ръст е дадено и най-храброто сърце. Дори да бяхте силни като Робин Худ от Шъруд и всичките му юнаци, пак нямаше да имате право да

вървите през житото и аз, Джордж от полето, пъдарят на Уейкфийлд, ще ви подкарам като стадо говеда. Но ако сте смели мъже, а не страхливци, идвайте към мене един по един — ще ви накажа поред и мога само да съжалявам, че нахалниците, които ще опитат колко тежи тоягата ми, не са двадесет!

Аления излезе на пътя, застана в положение за отбрана и подхвърли:

— Ако делата ти са така възвишени като думите ти, можеш да получиш място като защитник на краля. Но празните съдове отекват най-шумно, а страхливците бърбят повече от истински храбрите мъже.

— Уважаеми, смееш ли да ми излезеш насреща? — извика Джордж.

— Да, уважаеми, смея! — отвърна Аления.

И те се срещнаха, и заудряха с все сила. Краят обаче бе, че Джордж пукна главата на Аления и го простря на земята.

— Пести ударите си за по-млад мъж! — извика Малкия Джон и след миг те също взеха да разменят удари, които отекваха във вечерния въздух, като далечна гръмотевица над смълчаните ниви. Но и това състезание завърши като първото — Малкия Джон усети пъдарската тояга върху главата си по-тежко, отколкото чувствата му можеха да понесат, поради което се присъедини към лежащия на земята Уил.

— Давай! — извика Робин, като зае мястото на Джон. — Не ме жали и аз няма да те желя!

— Не се съмнявай в това! — засмя се Джордж от полето. — Ще бъда щедър към тебе, както бях към приятелите ти!

И така те също се заловиха за работа с големите си дъбови тояги, но бяха толкова равностойни, че макар да се биха цял час, никой не успя да нанесе решителен удар на другия.

Накрая се разделиха, за да отдъхнат, и Робин възкликна запъхтяно:

— Почакай, почакай, добри ми Джордж! Хайде вече да не се бъхтим! Честна дума, кълна се, че ти си най-костеливият орех, който ми е попадал в ръцете!

— Кротко, кротко, добри ми господине — запъхтяно отвърна Джордж. — С твое позволение, ти лъжеш, защото досега не съм попадал в ръцете ти!

— Е, признавам си — засмя се Робин, — че си намерих майстора. Но кажи, добри Джордж, не искаш ли да напуснеш Уейкфийлд и да дойдеш с мене? Обещавам ти и да печелиш, и до насита да се биеш, ако облечеш яркозелените дрехи на моята дружина.

— За бога, кой си ти? — попита Джордж, като изтри потта от челото си.

— Ами... аз съм Робин Худ, за когото ти говореше. А ти вече простря на земята двамата мои добри другари, Уил Аления и Малкия Джон.

— Робин Худ ли! — извика Джордж. — Много се радвам, че те виждам! След нашия господар крал Ричард ти си човекът, когото най-много почитам и най-често съм искал да срещна. С голямо удоволствие ще вляза в дружината ти. Срокът ми като пъдар тук, в Уейкфийлд, изтече и макар че не искам да изоставя дома си, нищо не ми пречи да прекарам част от дните си в Шъруд. И не се съмнявам, че ще приемеш с добре дошла и моята любима Бетрис, която скоро ще ми стане съпруга. Ако не ти, то поне прославената Мариан ще го стори!

— Нека тя ти отговори сама — усмихна се Робин и посочи последния член от своята група. — Да ти представя девойката Мариан!

Толкова свършено бе преобразена Мариан, че Джордж и Бетрис нададоха учудени възгласи. Но когато тя свали качулката и прекрасната ѝ коса се разпиля по раменете, никой не можеше да се усъмни, че тя е най-голямата хубавица в Северна Англия, а Бетрис, макар привлекателна и очарователна, не може и да се сравнява с нея.

Но Бетрис не се и обиди и докато Робин и Джордж си стискаха ръцете и се удряха по рамо, тя отиде, коленичи пред Мариан и целуна ръката ѝ.

— Не прави така — каза мило Мариан, — защото не лейди Мариан, а девойката Мариан живее в Шъруд.

И тя помогна на Бетрис да се изправи, след което я прегърна и целуна.

Те всички така се радваха, че са заедно, та дори Аления и Джон не се сърдеха на Джордж за счупените си глави.

— А сега елате — каза Джордж. — Добре сте ми дошли. Ела, добри Робин Худ, и ти, прекрасна девойко Мариан, вие, отлични борци Уил Алени и Малки Джон — Джон, сигурен съм, че боравиш с лъка по-умело, отколкото изобщо бих могъл аз. Живея в скромен дом с

покрив от торф, но мога да ви предложа угощение, каквото едва ли ще получите и в господарска къща. Имам половин теле, което виси да се опушва от Коледа насам, имам прясно овнешко и телешко, и хрупкава баница, а пивото е толкова, колкото човек може да изпие за година.

— Това е прекалено голям пир за неканени гости като нас — каза Робин. — Но нека да вървим и да се почерпим. А утре ти ще дойдеш с нас в Шъруд да опиташ колко е хубаво нашето ядене.

— С голямо удоволствие — отвърна Джордж от полето.

— И аз така мисля — като ехо повтори Бетрис. — Искам да кажа, стига да мога да дойда преоблечена като Мариан — с меч на кръста и лък през рамо.

— Ще бъде както желаш — отвърна Джордж, а Робин кимна одобрително. — А сега да вървим, защото вечерята ни чака — нямам търпение да вдигна наздравица за благородния Робин Худ!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

НОЩНА ТРЕВОГА И ЗЛАТО ЗА НАГРАДА

— А как живее Робин, Худ?
— Прекрасно! Щедра е съдбата —
с другари верни в Шъруд,
единствен той е крал в гората!
Алтъни Мънди,
„Метрополис короната“, 1615 г.

След като прекараха няколко дни в Уейкфийлд с юначния пъдар Джордж от полето и красивата му годеница Бетрис, всички потеглиха обратно за Шъруд — Робин Худ, Уил Аления, Малкия Джон и Мариан, все още преоблечена като горски жител. Придружаваха ги Джордж и Бетрис, сега и двамата с яркозелени одежди, а Бетрис радостно бърбеше, защото ѝ беше весело и забавно да носи мъжки дрехи.

Първия ден вървяха най-вече по пътя и единствената опасност, на която се натъкнаха, бе привечер, когато един въоръжен до зъби рицар заедно с дузина свои въоръжени хора внезапно се появи иззад завоя и препусна край тях в тръс, преди те да успеят да се скрият.

Рицарят не спря, но забралото му бе вдигнато, затова ги видя добре. Мина, без да им обърне внимание, но като погледна назад, Робин забеляза, че е дръпнал юздите на коня си и гледа вторачено подире им.

— Продължавайте, сякаш не сме усетили нищо — каза тихо Робин. — Но бързо и безшумно ме последвайте в леса още щом ги изгубим от погледа си. Струва ми се, че това бе моят заклет враг Гай от Гизбърн.

— И моят заклет ухажор — добави Мариан, — което ме кара още повече да се боя от него.

Щом пътят зави, Робин бързо ги поведе към гъстата гора — първо през равна местност, после по тясна пътечка, която минаваше покрай каменисти и обрасли с дървета хълмове. Междувременно облаци забулиха небето и с напредването на вечерта вероятността да завали ставаше все по-голяма.

— Къде ни водиш? — попита накрая Джордж.

— Да потърсим подслон за нощта — отвърна Робин. — Ще имаме нужда от това! Недалече живеят наши приятели, които винаги с радост ни посрещат и ни помагат, ако ни заплашва опасност — боя се, че сега е точно така.

И както вървяха с труд по тесни лъкатушещи пътечки, те срещнаха селянин, нарамил лопата.

— Накъде сте тръгнали, господа? — попита той. — В тази посока има разбойници.

— Можеш ли да ни покажеш посока, в която няма разбойници? — отвърна Робин.

Селянинът се ухили и остана загледан подире им, докато те си пробиваха път по стръмния скат на долината, в дъното на която една рекичка се пенеше в бързия си бяг по каменистото корито и сивобелите ѝ води проблясваха в последната светлина преди да се здрачи.

Много скоро се стъмни, а излезлият силен вятър и плющиящият дъжд говореха, че приближава буря.

След малко обаче видяха светлинка в ниското и в отговор на изсвирването на Робин с рога се дочу изсвирване и не след дълго те стигнаха до малка каменна къща, малко по-голяма от селска къщурка, построена на края на стръмна канара, надвесена над реката, която точно на това място течеше по тясното корито и се спускаше на няколко неголеми водопада.

Вратата бе гостоприемно отворена, а на прага стоеше Алин от долината.

— Добре дошъл, добре дошъл, храбри Робин Худ! — извика той. — Добре дошли и вие, смели негови другари! Вашето гостуване е чест за моята жена и за мене. Бързо влизайте, започва буря!

— Боя се, че носим беда — каза Робин, когато влязоха в голямата стая с под от каменни плочи, която служеше и за кухня, и за гостна — изобщо за всички помещения, които са на долния етаж.

А когато Робин представи Джордж и Бетрис и накара жената на Алин да отгатне коя е преоблечената Мариан, всички седнаха на грубо сковани пейки около огъня и до насита ядоха печено месо, последвано от отбрано вино.

После Робин разказа на Алин за приключенията им и чу цялата история на премеждията, през които трябвало да мине Алин, за да изтръгне земите и къщата на жена си от ноктите на питърбъроския епископ.

— Битките със закона — завърши Алин — изглеждат безкрайни като вечните свадни между принц Джон и честърския граф. Как ми се иска крал Ричард вече да си е у дома! Тогава щяхме да си получим земите без повече разпавии, а и по-хубава къща, отколкото тази, в която ви посрещам сега!

Робин въздъхна.

— Ако Ричард вече се беше завърнал, ние с Мариан щяхме да бъдем съпруг и съпруга, а ако кралят ми простеше много неща, щяхме отново да живеем в бащината ми къща — в Локсли, където сега е сър Гай... Но животът в зеления лес е твърде приятен и много щеше да ми липсва!

— Самата истина — съгласи се Алин. — Но колкото и да сме щастливи в тази самотна къща, предпочитам да чувствавам, че сме в безопасност.

Тъкмо каза това и жена му изведнъж го улови за ръката и му посочи единия прозорец, чиито капаци още не бяха спуснати.

Останалите, като проследиха движението на ръката ѝ, видяха главата на въоръжен рицар е пера, които се огъваха в бурята. Светлината от стаята за миг падна върху му, след което рицарят изчезна.

В следващия миг Алин бе на прозореца, спусна капациите и ги залости. Едва го стори и се чу почукване на вратата — толкова силно, сякаш бе направено с желязна ръкавица. Отвън прозвуча глас:

— Приютете клетия пътник, който се е загубил в бурята!

— Кой си ти и какъв си? — попита Робин.

— Воин — отвърна гласът. — Злочест и поддръжник на граф Раналф, който бяга от мъстта на принц Джон!

— Сам ли си? — попита Робин.

— Да, съвсем сам — отвърна гласът. — Умолявам ви да ме пуснете, добри стопани — нощта е ужасна.

Нямаше да ви безпокоя, ако не беше бурята. Щях да спя в гората.

— Вярвам ти — каза Робин. — Когато си влизал в долината, не си очаквал буря. Знаеш ли, че по тия места има разбойници?

— Зная — отвърна гласът.

— Аз също! — каза Робин.

Последва мълчание, през което Робин напрегнато опря ухо на ключалката и дочу тих шепот.

— Ти не си сам — изведнъж каза Робин. — Кой са другарите ти?

— Другарите ми ли? — учудено възкликна гласът. — Нямам другари освен вятъра и дъжда, а и без тях щях да бъда по-добре.

— Вятърът и дъждът имат много гласове — рече Робин, — но за пръв път ги чувам да казват „А сега какво ще правим?“!

Отново последва мълчание, след което гласът отвън извика със съвсем различен тон:

— Виж какво, господин стопанино! Ако не ни пуснеш да влезем доброволно, ще разбием вратата!

— Аха! — извика Джордж от полето, който досега мълчаливо бе слушал. — Вече не си един негодник, вече се умножихте, а? Е, ние сме готови да ви посрещнем. Намислили бяхте да ограбите един беден селянин и жена му, нали? Обаче случихте добре охранявана къща!

Вместо отговор на думите му, върху вратата се изсипаха ожесточени удари, които заплашваха да я разбият всеки миг.

Тогава Робин, Аления, Джон и Джордж се оттеглиха в другия край на стаята, разхлабиха мечовете си в ножниците и опънаха лъковете, като сложиха, стрели на тетивите. Без изобщо да се поколебае, Мариан застана редом с Робин и също приготви лъка си. Бетрис и жената на Алин обаче се въоръжиха с дълги ръжени, не по-малко остри от кинжал или къси бойни копия, и заеха места от двете страни на прага. Самият Алин застана с вдигнат меч до жена си, за да посрещне нападателите, ако проникнат в къщата.

Накрая вратата поддаде с трясък и в отвора се появиа дузина или повече въоръжени мъже, всички с мечове в ръка. В мига, когато вратата бе изкъртена, петте лъка запяха и не по-малко стрели безпогрешно полетяха към целта си, като повалиха трима от

нападателите мъртви или тежко ранени на земята и осакатиха още двама.

Друг мъж, който прескочи прага, бе съсечен от меча на Алин, а Бетрис замахна по него с ръжена, но не улучи и оръжието ѝ се заби на няколко инча в отсрещния стълб на вратата, където се превърна в нова преграда и всеки, който искаше да влезе, трябваше да се наведе.

Останалите мъже обаче нападаха ожесточено, а един от тях измъкна ръжена и го запокити с такава сила по Аления и Джон, че макар той да се преметна във въздуха и ги удари само странично, просна и двамата възник.

Сега Робин, Мариан и Алин се биеха с мечове, а Джордж, който не успя да изтегли меча си, грабна една голяма дървена точилка и тя му прилегна повече от всяко друго оръжие.

Битката все повече се разгаряше и ожесточаваше. Бетрис и жената на Алин се присъединиха с каквото можаха — мятаха тигани, столчета и дори порцеланови съдове по изпречилите им се вражески глави. С два удара на тоягата си Джордж простря двама мъже в несвяст на пода и се обърна точно навреме, за да види как мечът на Робин се счупва на парчета от железния боздуган на рицаря, който предвождаше отряда на нашествениците. Мариан храбро се защищаваше срещу двама мъже, въоръжени с мечове, но когато Джордж изрева и се втурна на помощ на Робин, двамата се насочиха към него, а Мариан скочи напред, за да пресрещне рицаря, и отблъсна удара му така умело, че мечът излетя от ръката му, а миг по-късно метнатият от Бетрис чайник го повали на пода.

Мариан веднага скочи отгоре му и като насочи меча към лицето му, го заплаши, че ако не се признае за победен и не нареди на хората си да се оттеглят от битката, ще го заколи тутакси.

— Милост, добри господине! — простена рицарят е глас, който веднага го издаде. — Сложете оръжието, воини — напълно сме победени.

— Гай от Гизбърн — каза Мариан, като отметна качулката си, за да види той кой го е надвил, — ти си в ръцете ми!

— Винаги съм бил — простена рицарят — и единствено от любов към тебе непрекъснато се мъчех да те отнема от Робин Худ.

— Как откри, че сме тук? — попита Мариан.

— Разминахме се по пътя — отвърна сър Гай — и аз познах своя съперник Робин Худ. Но докато обърна коня и тръгна подире ви, бяхте изчезнали в леса. За щастие в началото на тази долина срещнах един селянин, който ми показва къде да ви търся.

— Господин рицарю — каза Мариан, — много пъти ти искаше да отнемеш живота на моя господар, както и моя, защото не бих живяла, ако Робин умре. Нима мислиш, че съм толкова бездушна, та бих могла да стана твоя по принуда? Добре знаеш, че по-скоро ще предпочета да умра, а човек лесно намира смъртта.

— Нека му отсека главата! — каза мрачно Робин. — Прекалено дълго ни безпокои този притворен рицар. Ако сега го оставим жив, приятелите ни ще бъдат в опасност!

— Не — каза Мариан. — Сър Гай, ти ще дадеш обет с най-свята за тебе клетва: първо, че няма да търсиш начин да си отмъстиш на тези добри хора, които ни подслониха и ни помогнаха против тебе; и второ, че никога вече няма да преследваш господаря ми Робин и мен — това са условията, при които можеш да останеш жив.

— А ако нарушиш тази клетва — добави Робин, — не се надявай на милост.

Тогава Гай от Гизбърн се закле, както се полагаше, в рицарската си чест и в надеждата си за спасение и потъна в тъмнината със своите хора — живи, мъртви или умиращи.

— Добре, че се отървахме от нежелания гост — каза Робин, когато оправиха, доколкото можеше, изкъртената врата и останалите поразии. — Прощавай, добри ми приятелю Алин и ти, мила лейди, че тази бурна и непристойна разпра наруши мира в дома ви.

— Не се безпокой за нас — отвърна Алин от долината. — Това не е заличило дори една десета от дълга ни към теб. И слава богу, никой от нас не пострада особено от това сбиване освен Аления и Джон, но ако си пийнат повечко от хубавото ми вино, те ще могат да отдадат на него главоболието си.

— Кълна се, добри Робин — извика Джордж от полето, — че с всеки изминат час все повече ми харесва да живея с теб и юнаците ти. Какво ще кажеш, мила Бетрис?

— Иска ми се да мога да въртя меча така добре, както девойката Мариан — отвърна Бетрис. — Джордж, ти не си изпълнил добре задълженията си към мен!

— Като не съм научил жена си да се бие ли? — засмя се Джордж. — Света дево, та в целия християнски свят няма да се намери съд, който да приеме това за причина да се оплакваш!

И така нощта премина в смях и песни, а след като се наспаха и си отпочинаха добре, шестимата благодарни пътници си взеха довиждане с Алин от долината и жена му и отново поеха към Шъруд.

— Надявам се да не ни сполетят повече приключения, докато не стигнем на сигурно място в нашите долини — каза Робин.

Но Джордж беше на друго мнение и все повече и повече се разочароваше, колкото по-далече и по-далече вървяха по пътя, който пресичаше Шърудския лес, защото срещаха единствено случайно минаващи селяни и дребни земевладелци.

Отново приближаваше вечер, когато стигнаха мястото, на което трябва да се отбият от пътя и да тръгнат през гората към тайната долчинка. Изведнъж чуха пред себе си гласове.

— Тихо! — предупреди ги Робин и на лицето му се изписа широка усмивка. — Познавам този глас — на нашия дебел монах Тък е. Ела тихо тук зад храстите, добри ми Джордж — струва ми се, че сега ще видиш как събираме данъци ние в Шърудския лес... Да, добрият монах събира помощи за откупа на крал Ричард!

Точно там пътят минаваше през гориста долчинка и като надникнаха от храстите, те видяха монаха Тък, с огромната си тояга в ръка, да говори на двама треперещи свещеници.

— Benedicte^[1]! — гърмеше гласът на калугера Тък. — Не вървете толкова бързо, братя мои! Ако не можете да прежалите една сребърна монета за нуждите на своя гладуващ брат, поне можете да прежалите една жълтица, която да отиде за откупа на крал Ричард!

— Уви, уви — отвърнаха свещениците. — Двамата заедно имаме по-малко от пени. Тъкмо днес срещнахме разбойници, които съвсем ни обреха.

— Ако е така — каза монахът Тък, — елате с мене да видим дали добрият Робин Худ, приятел на всички бедни и нуждаещи се, няма да ви заеме малко злато от своите запаси!

Но двамата свещеници не изразиха желание да последват това предложение, напротив, обзе ги страх и тутакси щяха да побегнат, ако монахът Тък не ги бе уловил за вратовете, след което ги накара да коленичат.

— Много се безпокоя — рече той с набожен глас, — че ви липсва добродетелта да казвате истината. Затова преди да продължите по-нататък, имам намерение да ви изповядам.

— О, пожали ни, добри отче! — жалостиво замолиха свещениците. — Имай милост!

— Точно това ще направя — каза монахът Тък. — Всичко, което върша, е за доброто на душите ви. Току-що казахте, че нямате пари. Затова нека веднага коленичим тримата и да се помолим да се сдобием с пари.

Нямаше измъкване от това и свещениците с треперливи гласове започнаха да се молят за пари. Редяха молитви, като стенеха и кършеха ръце, но докато монахът Тък извършваше обряда с плътен и красив глас и пееше най-силно, те хленчеха и плачеха.

— Е — каза той накрая, — нека видим какви пари ни е изпратило небето в отговор на молитвите ни!

— Няма пари, няма — разтрепериха се свещениците, като бръкнаха в джобовете си.

— Най-добре всеки да прерови джобовете на другия — каза монахът Тък и ги претърси с такъв голям успех, че скоро над шестстотин жълтици лежаха на бляскава купчина на земята, а от тях не повече от дузина бяха на самия монах.

— Добра гледка е това! — извика монахът Тък, когато всички джобове бяха изпразнени. — Небето ви научи на щедрост, при все че истината ви е непозната. Но сега ми отговорете, без да лъжете, иначе тоягата ми ще се стовари върху дебелите ви глави — чии пари са това и къде ги носите?

— Ах — занареждаха свещениците, — тези пари бяха събрани от абата на Сейнт Меъри, носехме ги по негова заповед на принц Джон, който сега е недалеч от тук, в Ашби дела Зуш.

— При това положение — извика весело монахът Тък — едва ли могат да бъдат употребени по-добре, отколкото да допълнят откупа, който ще освободи нашия скъп крал Ричард, за да се върне у дома си в тази нещастна страна и да накаже злодеянията и жестокостта на принц Джон и неговите приближени. Ще ви дам по една жълтица, за да стигнете до Ашби. А не ви ли възнагради щедро принц Джон, че сте използвали парите му за такава добра цел, ще ви се наложи да си продадете конете и да просите, докато се доберете обратно до Йорк!

Хайде, бързо се махайте, и предайте, че Робин Худ ще изпрати парите за откупа, за да се завърне кралят.

Двамата изплашени свещеници, като продължаваха да хленчат и да се вайкат, се покатериха на конете си, които стояха недалече, и препуснаха в галоп сред облак прах, а монахът Тък остана до купчината злато, като се тресеше от смях.

— Стой, подли монахо! — изведнъж извика Робин с преправен глас. — На колене, или ще пратя стрела право в сърцето ти! Ние сме шестима и ще бъдем безмилостни, ако не ни предадеш златото!

Смехът прекъсна внезапно, падна на колене в прахта монахът Тък. Но като чу шестимата да го приближават изотзад, скочи на крака, завъртя тоягата си и се втурна към тях с вика:

— Да пребъде Робин Худ!

— Я внимавай с тая твоя клонка! — засмя се Робин. — Ако я изпуснеш върху главата ми, Робин Худ ще пребъде във вечен мир!

— Робин! Добрият Робин! И Джон, и Аления! — извика монахът. — И нежната девойка Мариан! Каква радост ме изпълва отново да ви видя! Вижте какво събрах за вас, злато за награда!

— А виж кого водя аз — отвърна Робин, — храбрия Джордж от полето, уейкфийлдският пъдар, който вече е един от нас, а с него е и годеницата му, прекрасната Бетрис. Поздрави ги с добре дошли, добри ми Тък!

— Кълна се в бога, че са добре дошли! — прогърмя гласът на монаха. — А и вие сте добре дошли отново в Шъруд. О, довечера ще падне ядене и пиене. Бързо тръгвайте, че при самата мисъл за това мога да припадна от глад и жажда!

И те потеглиха, уловени за ръце, през гората. Монахът Тък носеше златната награда и всички весело пееха:

*За Робин, Мариан, Уил и Джон
ще пием днес до дъно — пий и ти!
За Робин, Мариан, Уил и Джон,
чиято слава из леса кънти!
За Робин, Мариан, Уил и Джон
чуй песента ни вредом как ехти!*

[1] Лат. — Бъдете благословени. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА ВЕЩИЦАТА ОТ ПЕЙПЪЛУИК

*Ще ви разкаже той за Шъруд —
овчари как поканил Робин Худ
от долината Белвоар на пир.
И щели да се веселят безспир,
ако един от тях не бил изчезнал...
Бен Джонсън,
„Скръбният овчар“, 1640 г.*

Едно от най-необикновените приключения на Робин и дружината му се случи когато те бяха напуснали затънтените долчинки на Шъруд заради градините и зелените тревисти хълмове, където овчарите и овчарките на Пейпълуик водеха скромен и безгрижен живот, далече от всякакви войни и безредици.

В един прекрасен летен ден Робин Худ реши да устрои пиршество, на което да покани всички овчари и овчарки, както и дружината си. Мариан, Аления и още няколко мъже отидоха на лов за елени, а Робин посрещаше гостите. Но не всички бяха дошли — нямаше го овчарят Егламур.

— Къде е този, който обичаше да пее такива хубави песни? — попита Робин, а овчарят Лайънъл отговори:

— Уви, добри ми Робин, Егламур изгуби своята любима; прекрасната Ърин, която се удави само преди няколко дни, като преминаваше река Трент. Изобщо не откриха тялото и Егламур не иска да повярва, че тя е мъртва — продължава да я търси по горите и хълмовете, вика я по име и мисля, че дори птичките плачат за него.

— Такава скръб трудно преминава — каза Робин. — Но все пак иди и го намери, приятелю Лайънъл, и нека Мъч също дойде с тебе. Вижте дали ще го откриете и го доведете на нашето пиршество.

Току-що бяха тръгнали да търсят Егламур, когато наблизко изсвири един рог и Мариан се завърна — вървейки гордо най-отпред, а след нея идеха Аления и останалите, понесли одран, готов за печене елен.

— Мила Мариан! — извика Робин.

— Робин, любими мой! — отвърна Мариан. — О, сега щастието ми за днес е пълно! Станах рано, преди изгрев, и беше толкова интересно да търсим елени! Падна от един изстрел, даден много отдалече — моята стрела го улучи в сърцето. А сега виждам и тебе — чакаш заедно е всички наши приятели!

— Да, чакахме ви — каза Робин. — Това наистина е радостен ден.

— Само една сянка падна върху ни — рече Мариан. — Когато убихме елена и го нарязавме, на дървото над главите ни кацна гарван и зловещо заграчи.

— Чакал е да получи своя дял — засмя се Робин. — Гарваните са мъдри птици и знаят, че ловците имат обичая, когато режат гърдите, да отделят гръдната кост с хрущяла — в същност затова и я наричат „гарванова кост“.

— Зная — каза Мариан, — но овчарят Каролин, който беше с нас, се закле, че това не е обикновен гарван, а майка Модлин, пейпълуикската вещица, която, каза той, можела да се преобразява на каквото си поиска. Каролин срещнал Модлин на зазоряване, когато вдигаше елени за нас, и казва, че тя го прокълнала и заплашила, че лоши работи ще се случат на всеки, който яде от елените на пиршеството на Робин Худ!

Мариан каза това наполовина на смях, но все пак донякъде и се страхуваше, защото в тези времена всички хора вярвали в магьосници — сигурно точно затова тогава все още се намирали вещици, които наистина били свързани с тъмните сили на злото.

Докато Мариан отиде да се измие в близкия поток, Робин се обърна към овчаря Каролин и го помоли да му разкаже за майка Модлин.

— Тя наистина е вещица — каза Каролин. — Някои я смятат просто за мъдра жена, но повечето от нас са я разбрали. Аз със сигурност знам, че е зла вещица, при това се преобразява!

— Защо си убеден в това? — попита Робин.

— Ами видях я само преди миг — отвърна Каролин. — Беше запалила малък огън долу край потока и вареше точно костта от убития елен, която хвърлихме.

В настъпилото след тези думи мълчание Мариан бързешком се върна при тях. Но сега всичката радост и веселост бе изчезнала от лицето ѝ, а очите ѝ гледаха хладно и сурово.

— Е, мила Мариан — каза Робин, — започваме ли пиршеството?

— Пиршество ли? — извика Мариан, а гласът ѝ се бе изтънил от гняв. — Какво пиршество?

— Мариан, Мариан, колко странно изглеждаш! — каза Робин. — Кажи, да не би случайно нещо да те е изплашило или оскърбило?

— О, добре съм! — сопна се Мариан. — По-добре съм от всеки друг път.

— Тогава нека извикаме нашите приятели за пиршеството — повтори Робин, като все още се взираше с тревога в нея.

— Приятели ли! — извика Мариан. — Те няма да пируват с това еленско месо! То не подхожда на грубите им селски усти, които не могат да се отворят и да благодарят за него. По-добра за тях е някоя овца, на която ѝ се броят ребрата... Уил, вземи еленското месо, и то побързо! Занеси го на майка Модлин, на мъдрата жена, която вие наричате вещица. Кажи ѝ, че е от мене — тя поне ще бъде признателна и ще ми изпрати дълбоката си благодарност.

— Мариан! Да вярвам ли на очите си? — зяпна Робин. — Приятели, кажете ми, че сънувам, че аз не съм Робин Худ, нито това е моята Мариан!

— Робин Худ си, успокой се — сопна се Мариан. — Ти си този, който следи всичко, което правя, върви подире ми на всяка крачка, ревнува ме и ме потиска... Ще дам месото на когото си искам. Аз убих елена и мога да разполагам с него. И не ти позволявам да наричаш моята мила приятелка вещица... Иди и си пълни корема с пиво заедно с простите овчари и момичетата им — не мога повече да понасям присъствието ти днес!

И с тези думи тя тръгна към гората, като остави всички онемели.

— Страхувам се, че я е поразила някаква болест — каза най-подир Робин. — Никога не е била такава...

Ще ида да я потърся... Но, Алени, изпълни молбата ѝ, занеси еленското месо на майка Модлин... Приятели, простете ми. Това

развали цялата радост от веселието, но не губя надежда, че всичко ще се оправи.

След което Робин тръгна към гората и скоро откри Мариан, седнала край потока с овчарката Ейми, която ѝ разказваше тъжната история на Егламур и изчезналата Ърин.

— О, любов моя! — извика Мариан, веднага щом видя Робин. — Прости ми, че толкова дълго се забавих.

И тя хукна към Робин с разперени за прегръдка ръце. Но Робин каза сухо:

— Значи сега съм вече твоя любов, а не човекът, който те следи на всяка крачка, който те ревнува и потиска!

— Да ме следиш? Да ме ревнуваш? — изуми се Мариан. — О, Робин, какво искаш да кажеш?

— Нима ти не напусна гостите ни, като заяви, че овца, на която ѝ се броят ребрата, е най-подходящото ядене за тях, нима не изпрати Уил Аления да занесе еленското месо на майка Модлин?

— Аз... на майка Модлин? — изуми се отново Мариан. — Така ли ти каза Уил?

— Не можеш да го отречеш — отвърна ѝ Робин, — защото Лайънъл чу всичко. Ето, самият Уил идва!

— Уви! — извика Мариан и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ти си правиш някаква жестока шега с мене. Не съм казвала нито едно от тези неща, нито съм изпращала еленското месо на майка Модлин. Дойдох тук, при потока, за да се измия, и щях веднага да се върна, ако не бях срещнала Ейми — останах да, чуя тъжната история как Ърин изчезнала.

В това време Уил Аления вече дойде при тях.

— Изпълних молбата ти — каза той — и занесох еленското месо на майка Модлин.

— Уви! — отново извика Мариан. — Вие сте се съюзили против мене. Никога не съм ти нареждала подобно нещо. През цялото време, откакто ви оставих точно след като Лайънъл ви разказа за гарвана и за майка Модлин, бях тук с Ейми.

— Гарванът и вещицата! — възкликна Уил. — Кълна се в светата дева, че в това има нещо странно. Желаш ли, добра лейди Мариан, да донеса обратно месото?

— Да, наистина — отвърна Мариан и Аления веднага потегли бързешком.

— Добри Робин Худ — каза Ейми, — заклевам се пред бога, че девойката Мариан беше тук с мене поне половин час, че когато дойде, ръцете ѝ бяха изцапани от елена, затова имаше намерение да ги измие в потока.

— Колко странно... — започна Робин. — Но нима е възможно така да сме били измамени?

— Я погледни — прекъсна го внезапно Лайънъл. — Ето че иде самата майка Модлин, а с нея е Малкия Джон.

И наистина, към тях идеше старата жена, която смятаха за вещица — прегърбена фигура с дълги побелели кичури коса и зъл, дори жесток поглед; тя ситнеше куцешком до великана, който я водеше.

— Добри господарю! — извика Малкия Джон, когато наближиха. — Това е майка Модлин, която иска да говори с тебе. Казва, че идва да благодари за някакъв подарък, който ѝ е изпратила девойката Мариан.

— Тъй е, златни сърца! — пискливо извика Модлин. — Тя ми изпрати рогач, цял рогач за клетата стара Модлин, най-тлъстият елен, който са виждали очите ми. Така умело убит и по такова време, та всичките ви приятели да останат гладни заради този подарък!

— Значи е вярно — с тих глас каза Робин.

— О, такъв разкош за бедната старица! — продължи Модлин. — Ще си загубя ума от радост!

— Положително, добра майко — каза Мариан, — е станала някаква грешка. Месото на този елен беше предназначено за угощението на милите ни приятели овчарите и овчарките от Пейпълуик, за които дори най-добрият рогач от Шъруд не може да е достатъчно добър. Повярвай ми, моите ловци са сбъркали и са ти го донесли целия — иначе трябва да ме е споходило умопомрачение, за да им наредя подобно нещо. И съм сигурна, че като ти обясним това, майко Модлин, ти няма да вземеш месото, след като знаеш кои са гостите ни. Не забравяй, че благородният елен все още е най-отбраното ястие за всяко горско угощение!

— Но аз зная колко си милосърдна, добра лейди — с плачлив глас каза Модлин. — Можете да минете и без него... Вече не е

възможно да ви го върна, защото го раздадох на бедните си съседи из целия Пейпълуик и околността!

— Не съм давала елена! — извика Мариан и закърши ръце. — Или е бил откраднат, или е направена магия!

Точно в този миг дотича Уил Аления и се обърна към Робин Худ:

— Добри ми господарю! — каза той. — Еленът отново е в твоята готварница. Намерих го непокътнат там, където го бе скрила майка Модлин. Сега приятелят ни Ренолд се занимава с приготвянето му.

— Значи ми дарявате нещо, а после си го вземате?! — извика Модлин.

— Не, Модлин — отвърна Мариан с блеснали очи. — Но сме го вземали, защото ти вече го беше раздала на съседите си! Не съм ти сторила нищо лошо.

Тогава Модлин размаха ръце и започна да сипе проклетия върху пиршеството им и най-вече върху готвача Ренолд:

— *На камък нека шишът остър стане;
месото над жаравата простряно
да не посмее никой да обърне:
на възглен цялото да се превърне.
Готвачът ви да почне да трепери
и място да не може да намери.
А после да го заболи главата,
да му се схванат даже и краката,
да се загърчи като червей гадно
и целият ви обед да пропадне.*

След което закуцука нататък, а пискливият ѝ глас продължаваше да реди като зла песен клетвите.

— Боже господи! — възкликна Робин, като се прекръсти. — Тя наистина е вещица. Вярвам, че може да се преобразява, както ми загатна Лайънъл. И ако още веднъж я видя престорена на Мариан, защото съм почти сигурен, че тя ни се яви като нея преди малко, ще се уверя, че ни е подлъгала и измамила. Мила Мариан, прости ми, че се усъмних в тебе! С тази целувка искам всички да станат свидетели колко се разкайвам!

Точно в този миг се появи запъхтян монахът Тък, следван от още няколко хора на Робин.

— Стана голяма история — задъхано рече Тък. — Изведнъж готвачът Ренолд се схвана или се парализира! Гърчи се от силни болки, не може да стои на крака, не може да си помръдне пръста, а най-лошото е, че не може да готви!

— Значи трябва да е омагьосан! — извика овчарят Лайънъл. — Майка Модлин го е сторила, нали току-що го прокълна!

— Какво да правим? — попита Робин.

— Трябва да я спрем — извика Лайънъл, — иначе ще стори още по-голяма злина! Сигурно носи някакъв амулет, вълшебен пояс, медальон или талисман.

— Добре — каза Робин. — Нека някои идат да я потърсят. Малки Джон, Джордж от полето, Алени, вървете с Лайънъл. А вие, добри Тък и Мъч, идете да пригответе обета, жалко ще бъде да го провалим!

— Кълна се, че ще е по-жалко от всичко друго! — извика монахът Тък. — Хайде, Мъч, да побързаме и да спасим обета!

И хората се пръснаха в различни посоки. Лайънъл разказа на Джон и останалите със страховити подробности, че вещиците винаги живеят в дълбоки, тъмни пещери край разрушени църкви и зинали гробове, че варят отвратителни питиета от горчива мандрагора, старо биле, упойващ бучиниш и езици на отровни змии.

Робин и Мариан останаха с овчарката Ейми, защото тя ги увери, че скръбният Егламур, който оплаква изгубената си любов, непременно ще мине оттам и че биха могли да го спрат и да го утешат.

И точно така стана — след малко сред високите папрати и треви се появи като сянка Егламур, който пееше за изгубената си Ърин:

*Тук тя обичаше да се разхожда! Тук... И тук!
Сред маргаритки и сред теменужки.
Под стъпките ѝ разцъфтяваха цветя,
тя бе предвестница на пролетта,
и като нея — лека и въздушна.
Не разпиляваше дори глухарче.
Бе бърза като западния вятър.
След стъпките ѝ соковете скрити*

*по-буйни ставаха — дори тревите
дълбоко корен пускаха в земята.*

— Добри овчарю — каза любезно Робин Худ, когато Егламур спря до тях и мелодията бе заглушена от ридания. — Добри овчарю, успокой се. Зная, че само времето може да излекува такава скръб, но ти не трябва да й се оставяш, ние ще ти помогнем...

— Тя се е удавила! — отчаяно извика Егламур. — Удавила се е в Трент! Може да е бягала от някой негодник — тя, чистата като името си Ърин, прекрасната ми любима, е загинала в студените води! А сега милата й душа витае във въздуха над нас — о, Ърин, Ърин, идвам при тебе!

И той изведнъж се втурна към гората, но не толкова бързо, защото Робин и Мариан успяха ясно да видят фигурата на момиче, което се мярна пред него.

— Света дево — каза Робин, — или онова там е Ърин, или е нейният дух.

— О, Робин, нима мислиш, че това е някоя нова хитрост на Модлин? — изуми се Мариан.

— Ще ги проследя! — извика Робин. — А ти остани тук с Ейми!

И той тръгна по мекия килим на тревата, и изчезна между дърветата.

Много скоро Егламур се изгуби от погледа му, но все пак сегиз-тогиз той виждаше нежната фигура, която взе за Ърин, пред себе си.

Накрая стигна сред черни чукари и дървета, обгорели от гръмотевици, където за миг се заблуди, но после чу викове и позна изсвирването на рога на Малкия Джон. Като тръгна по посока на звука, изведнъж се натъкна на една мрачна къща или колиба, построена до канарата над дълбоко езеро сред скалите, в което с грохот се спускаше водопад и водата се въртеше като във великански котел.

Пред къщата стояха Малкия Джон и Егламур, а на вратата бе Мариан. Робин изненадано спря и незабелязано ги загледа.

— Грещиш, добри ми Джон, много грещиш — говореше Мариан. — Казват, че Модлин е вещица, но това е лъжа. Тя просто е много по-мъдра от повечето жени и знае лек за много болести и рани. Затова не я закачай, добри Джон — върни се при Робин, предай му думите ми и

го помоли, ако ме обича, да не я преследва повече — защото тя е моя скъпа приятелка.

— Може да имаш право, лейди Мариан — неуверено започна Малкия Джон, — но Робин сам трябва да реши това. Ще остана тук, докато той дойде.

И Джон отново наду рога. Тогава Робин се показва.

— Добре тичаш, Мариан — каза той. — По-бързо от мене, но все пак...

Не успя да довърши, защото, щом го зърна, Мариан нададе ужасен вик, обърна се и взе да се мъчи да отвори вратата на колибата.

Робин скочи навред и като стори това, видя, че около кръста на Мариан бе препасан чуден пояс, с избродирани по него необикновени тайнствени знаци... Беше го виждал вече, но не на кръста на Мариан... Не носеше ли такъв пояс майка Модлин?

Точно когато вратата се отвори, Робин хвана пояса. Той се скъса и остана в ръката му, а Мариан изчезна в мрака вътре.

Миг по-късно оттам изскочи Модлин.

— Помощ! Убиват ме! Помощ! — крещеше тя. — Нима ще ме ограбиш, разбойнико? Зли крадецо, върни ми пояса, който скъса!

— Да не би при завързването да добива магическа сила — каза навъсено Робин — и това да е причинявало заблудите ни? Виж какво, майко Модлин, нито в Шърудския лес, нито в Пейпълуик или където и да е сред добрите мъже и честните жени няма място за такива като тебе. А сега се махай оттук. Свърши се с талисмана ти! — и с тези думи той запокити скъсания пояс далече в разпененото езеро под водопада.

— Тръгвай! — заповяда той. — Ако след пет минути още се виждаш, хората ми ще те подгонят като вълк. А ако някога отново те срещнат, ще изпълнят заповедта ми да те застрелят като див звяр, както ще те застрелям и аз самият, ако отново ми излезеш, на пътя!

Тогава майка Модлин се обърна и мигом изчезна, без да каже нито дума, и никога вече не я видяха в Пейпълуик или в Шърудския лес.

Когато Робин, Малкия Джон и Егламур влязоха в колибата, намериха там Ърин здрава и читава, та вързана и със запушена уста — да не може нито да помръдне, нито да извика.

Когато я освободиха и Егламур, съвзел се напълно при вида на своята любима, я отнесе в гората, Робин и Джон подпалиха това злокобно обиталище и останаха, докато само тлеещата жарава показваше къде е живяла пейпълуикската вещица.

После весело и победоносно се завърнаха на пиршеството, където ги чакаха Мариан и Ейми, а монахът Тък раздаваше вкусните късове еленско месо.

Всички се зарадваха за спасението на Ърин, а монахът Тък се закле, че след обедата ще отпразнуват тържествено две сватби: не само на Лайънъл и Ейми, но и на Егламур и Ърин.

— А сега да започваме! — извика той. — Преди всичко да се нахраним!

След което запя:

*В зеления лес, в зеления лес
пир ще става нечуван до днес.
Свирете и пейте, моми й момци,
кичете се с дъхави горски венци —
на гости покани ви сам Робин Худ
в зеления лес, в Шъруд!*

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

КРАЯТ НА ГАЙ ОТ ГИЗБЪРН

*— Заслужил си го! Златото ти дръж,
сър Гай: така постъпва всеки мъж!
— Пред всяко злато, даже да е двойно,
бих предпочел смъртта на този разбойник!*
Неизвестен автор,
„Робин Худ“ — народна пиеса преди 1470 г.

Беше великолепна пролетна утрин: гората се бе разлистила, моравата се бе накитила с премяна от маргаритки, а птичките весело пееха на всяко дърво и всеки храст.

Най-високо от всички пееше дроздът, кацнал на един цъфнал глог — толкова високо, че накрая събуди Робин Худ, който спеше на входа на близката пещера в тайната долчинка вдън Шърудския лес.

— Бога ми! — извика Робин, приседна и видя, че хората му вече са в долчинката и приготвят закуската. — Успах се, защото сънувах необикновен сън. Сънувах, че двама яки горски пазачи се бият с мене. Сънувах, че ми надвиват и ме връзват. После ме набиha и ми взеха лъка... Дано този сън не вещае зло на мене или на някой от нас днес.

— Сънищата са безтегловни — каза Малкия Джон. — Идат като вятъра, който духа иззад хълма: колкото и силен да е през нощта, на сутринта може съвсем да утихне.

— Независимо от това — каза Робин — знаем, че през последния месец нотингамският шериф събира хора и изпраща съгледвачи в гората. Бъдете сигурни, че замисля нещо против нас.

— Готови сме да го посрещнем — отвърна Малкия Джон. — Всяка пътечка, водеща до долчинката, денонощно е охранявана от стражи.

— Тогава ги предупреди да бъдат нащрек днес — каза Робин. — Особено да внимават. А ние с тебе, Джон, ще отидем в зеления лес — да видим дали случайно не ще срещнем двамата мъже от съня ми.

Точно така направиха Робин Худ и Малкия Джон и не бяха изминали и половин миля, когато видяха мъж, облечен като горски пазач с доста ниско спусната качулка. Стоеше облеган на едно дърво с лък в ръка. На кръста му имаше меч и кинжал, а палтото му беше от конска кожа.

— Ти остани тук, скрит под дървото, добри ми господарю — каза Малкия Джон. — А аз ще отида да поговоря с онзи як пазач, да проверя дали не е с лоши намерения към нас.

Но Робин му отговори доста по-рязко от друг път, може би все още разтревожен от съня си или твърде угрижен заради предполагаемото нападение на шерифа.

— Не съм свикнал да пускам хората си напред към опасността, а аз да вървя след тях. Ти прекалено много се престараваш, Джон. Няма да е зле, ако си отрежа една пръчка и те нашиbam хубавичко — за да ти покажа, че все още ме бива да се бия.

Малкия Джон също имаше буен прав, но бе привикнал на редките избухвания от страна на Робин.

— Тогава те оставям да провериш дали сънищата говорят истината — каза той. — Ще тръгна по нотингамския път да видя дали всичко там е наред.

И направи както каза. Скоро весело си свирукаше по горските пътечки, докато стигна до тревясия нотингамски път. Но там изведнъж желанието му да свирука секна. Защото в тревата край пътя лежахa мъртви двама мъже, простреляни с лък в сърцето, и на Джон му трябваше един поглед, за да разбере, че и двамата са другари по изгнание, членове на дружината на Робин Худ. Още докато стоеше край тях, чу викове и видя, че по пътя тича Уил Аления колкото сили има, а подире му се носи цял отряд от хората на шерифа, заедно е няколко от въоръжените воители на сър Гай, както и двама-трима горски пазачи.

Един от пазачите, Уилям Трент, когото Джон добре познаваше и веднъж го бе надвил в бой с тояга, стъпи на един пън, опъна тетивата и Уил Аления се строполи ничком.

— Щеше да е по-добре за тебе, Уилям Трент, ако ръката ти се бе откъснала до китката, преди да пратиш тази стрела! — извика Малкия Джон, а през това време лъкът му запя и убиецът на Уил Аления падна мъртъв на пътя. Обзет от скръб и ярост, Малкия Джон така силно бе опънал лъка, че стрелата мина през Уилям Трент и улучи друг мъж, който стоеше зад него. Но този гняв навреди на Малкия Джон, защото лъкът му се счупи на няколко парчета и преди да успее да изтегли меча си, хората на шерифа се нахвърлиха върху него и вързаха ръцете и краката му.

Шерифът пристигна на кон и огледа Малкия Джон от главата до петите.

— Виж ти! — извика злорадо той. — Пипнахме един от най-големите негодници между тях! Приятелче, ще те влачим вързан с въже през гори и долини чак до Нотингам и ще те обесим на хълма пред замъка!

— Но ако божията воля е друга — отвърна Малкия Джон, — може и да не ви провърви.

— Този път няма спасение — каза шерифът и мрачно се усмихна. — Какво може да направи окаяната ви разбойническа шайка срещу сто и четиридесет души, които са тръгнали днес, за да очистят Шърудския лес от глутницата ви?

„Дано небето закриля добрия ми господар Робин Худ“ — помисли си Малкия Джон и горчиво съжали, че го е оставил само поради една прибързана дума.

В това време Робин бе отишъл да говори със самотния горски, който го чакаше под дървото.

— Здравей, приятелю — поздрави любезно Робин. — По хубавия ти лък съдя, че си стрелец, при това добър.

— Такъв съм — отвърна непознатият, който произнесе думите с говора, характерен за западната част на страната. — И съм странник по тия места, затова се заблудих в гората.

— Ела тогава с мен — каза Робин, — ще ти покажа пътя. За какво си дошъл тук, накъде отиваш?

— Търся един човек на име Робин Худ — отвърна непознатият. — Вярно ще му служа, ако ме вземе в дружината си.

— Лесна работа — увери го Робин. — Ела с мене, ще те заведа до обиталището му.

Известно време вървяха през леса и странникът държеше главата си наведена, сякаш бе потънал в мисли. Неведнъж той понечи да изостане, но Робин с готовност забавяше крачка и се извиняваше, че толкова бърза.

След малко непознатият каза:

— Добри господине, нека поспрем в долчинката да си починем.

— С удоволствие — каза Робин. — Но докато сме там, покажи що за стрелец си.

— Добра мисъл — с готовност се съгласи непознатият, опъна лъка си и сложи стрела на тетивата.

— По какво ще стреляме? — попита Робин. — Ей онова коренище е на двеста и повече ярда оттук, а върху него виждам бяло петно от лишей, което е добро за прицел.

— Срам! — извика презрително непознатият. — Само на това ли сте способни в Шъруд? Та ние в Пендълския лес презираме такива лесни белези.

Робин почервения от думите му.

— Ще ти намеря шърудски белег — сърдито каза той, — който малко мъже в света могат да улучат дори от петдесет ярда!

С тези думи Робин захвърли лъка и колчана си, тръгна из долчинката и се спря да отреже тънка лешникова клонка, която започна да бели с ловджийския си нож.

— Робин Худ! — извика непознатият, когато той се бе отдалечил на двадесетина ярда. Сега гласът му бе променен и изговорът не бе западен. При този звук Робин се обърна, защото позна гласа на Гай от Гизбърн, макар той да не бе смъкнал качулката си.

— Това е последната ни битка — каза сурово Гай, като нарочно опъваше тетивата на лъка си много бавно, докато върхът на стрелата му се насочи към сърцето на Робин.

— Страхливец, клетвопрестъпен рицар и противен предател — тихо каза Робин. — Никога ли няма да се биеш честно с мен, като мъж с мъж, като меч с меч?

Това не е позорно — роден съм благородник като тебе, знаеш добре това. Позорно е да застреляш невъоръжен човек: ще те стигне проклятие!

Сър Гай леко почервения от думите на Робин, защото рядко са случаите, когато хората с благородна кръв потъпкват последната искрица чест, която им е дадена по рождение. Но само каза:

— Когато Робърт от Локсли стана Робин от Шъруд, беше обявен извън човешките закони и извън границите на честта. След малко ще изсвиря с рога си и тогава шерифът ще научи, че Робин Худ е мъртъв, а дотогава половината от хората ти или ще паднат мъртви, или ще бъдат пленени. Но ако желаеш да ми се предадеш сега, мога да ти обещавам бесило чак в Нотингам.

— При това положение — каза Робин — предпочитам стрела в Шъруд, ако успееш да я забиеш в сърцето ми.

Докато говореше, той леко се приведе и после е внезапно движение запрати ножа, който все още държеше в ръка, като същевременно се хвърли на земята.

Ножът процепи въздуха едновременно с отпускането на тетивата — стрелата прелетя над главата на Робин, а сър Гай вдигна ръка да се запази от ножа, но бляскавото му острие се удари със сила в лъка, отклони се и леко одраска бузата му.

Миг по-късно Робин отново се изправи с изтеглен меч в ръка и връхлетя върху Гай, който захвърли вече ненужния лък и също изтегли меча си.

— Това наистина е последната ни битка — извика Робин. — Но сега условията са равни и дано бог помогне на правия!

И те се срещнаха, като размахваха и блъскаха мечовете си, докато заизскачаха искри.

Битката не продължи дълго. Веднъж мечът на Гай ожули врата на Робин, но в следващия миг Робин с вик завъртя меча си и го заби отстрани в Гай. Но мечът му отскочи и Гай само се олюля.

— Плетена броня! — извика Робин, бързо отстъпи назад, за да избегне поредния удар на Гай, и се спъна в едно коренище.

— Пресвета дево, божия майко, намеси се в моя полза сега! — отпрати молитви Робин и така успешно отклони меча, с който Гай искаше да го прободне отстрани, че Гай загуби опора и го заби в земята.

Това спаси Робин, а в следващия миг той замахна нагоре с меча си и нанесе на Гай изотдолу удар отляво, който разцепи черепа му. Сър Гай от Гизбърн политна назад, изпусна меча от ръката си, нададе ужасен вик и се строполи мъртъв на земята.

Докато си поемаше дъх, Робин остана загледан в тялото на мъртвия си враг. После мрачно каза:

— Тук лежи притворен и безчестен човек, но смъртта му би могла да послужи за добро дело.

И с тези думи той отрязва главата на Гай и я уви в качулката си. После облече палтото му от конска кожа и си сложи голямата му качулка. Накрая взе ловджийския рог от торбата на Гай и го наду силно и продължително.

Веднага дойде отговор не от много далече и Робин тръгна по посока на звука, като се поспря само за да метне през рамо лъка и стрелите си.

Шерифът и основната група от хората му продължаваха да навлизат в гората, като сегиз-тогиз към тях се присъединяваха, скитащи напосоки воители, с вестта, че са разположили стражи, които да попречат на разбойниците да се измъкнат.

Когато ехото на рога отекна сред дърветата, от радост шерифът едва не падна от коня си.

— Смърт! Смърт! — извика той. — Чуйте! Това е рогът на сър Гай! Свири, за да научим, че е убил Робин Худ — о, това е най-хубавата мелодия, която съм чувал! — С тези думи той извади своя рог и изсвири в отговор.

Не след дълго Робин се появи забързан през гората, понесъл главата в окървавената качулка.

— Ето го, иде! — извика развълнувано шерифът. — Познавам го по жакета от конска кожа, който облече, за да прикрие плетената ризница. Насам, насам добри сър Гай, готов съм да ти дам каквато награда поискаш!

— Не искам награда — отвърна Робин, като пазеше лицето си скрито, доколкото бе възможно, и подражаваше на гласа на сър Гай, — защото винаги съм мразел този човек, чиято глава нося тук, и само смъртта можеше да сложи край на враждата между нас. Но ако наистина желаете да ме зарадвате, позволете ми да убия човека му така, както убих господаря му!

И като се обърна бързо, Робин посочи Малкия Джон, който сега лежеше вързан на земята заедно с още неколцина свои другари.

— Неразумен избор, след като само да бе пожелал, и златото щеше да бъде твое! — каза шерифът. — Но щом е така, давам ти това

право. Онзи, който лежи там, е човекът на име Малкия Джон — убий го, щом искаш.

Когато Джон чу тези думи, помисли си, че сънува; това чувство още повече се засили, защото Робин коленичи до него с нож в ръка и започна да реже въжетата, като прошепна: „Аз съм, Робин Худ. Когато разхлабя въжетата, почакай да те извикам, после вземи лъка и стрелите ми, които оставям на тревата до тебе и най-малкото ще си продадем живота по-скъпо, отколкото мечтае шерифът“.

Когато развърза Малкия Джон, Робин бързо се зае със следващия пленник и беше прерязал въжетата на още двама свои хора, преди шерифът да се усети какво прави.

— Не, не, сър Гай — извика той. — Разреших ти да отнемеш един живот, не три.

— Но ще отнема още един! — извика Робин, смъкна качулката на сър Гай, спусна се към най-близкия кралски лесничей и след миг го повали мъртъв на земята, като грабна лъка, стрелите и меча му.

— Насам, Малки Джон! — извика той и мигновено Малкия Джон скочи на крака със стрела на лъка и застана до него.

— Това е или Робин Худ, или дяволът! — изпищя шерифът. — Съсечете го!

И той се преметна назад през коня си точно навреме, за да избегне една стрела, която улучи човека зад него в гърлото.

Робин и Малкия Джон започнаха, да стрелят бързо и добре, но силите бяха прекалено неравни и не след дълго те се принудиха да оставят лъковете и да се защитават с мечове.

В един миг Робин се спря и застрашен от огромна опасност, извади рога си и пронизително изсвири: После продължи да се бие, а двамата мъже, на които бе прерязал въжетата, грабваха мечовете на падналите мъртви от стрелите им и отчаяно се хвърлиха в боя.

Колкото и храбро да се биеха, щяха да бъдат надвити от многобройния отряд преди да дойде помощ, ако внезапно не се случи нещо, което ги спря.

По пътя се зададе, яхнал огромен черен кон, рицар, облечен от глава до пети в черна броня. В мига, когато видя скупчените хора, той свали забралото си и подкара към тях.

После изведнъж откачи от предния лък на седлото внушителна брадва и като пришпори коня си към средата на шерифските хора,

извика гръмогласно:

— Виж ти! Толкова много срещу толкова малко! Назад, проклети вълци! Не мога да понеса цяла тълпа да смазва четирима! Напред, горски мъже! За свети Джордж^[1] и добрата Англия!

При това неочаквано нападение много от хората на шерифа се пръснаха и разбягаха — и първият, който им даде пример, бе самият шериф, който отново бе възседнал коня си, а сега заби шпори и стигна чак в Нотингам читав, само дето Малкия Джон бе забил стрела в гърба му, докато обръщаше коня и се измъкваше.

Черния рицар спря за миг и извика: „Стойте, мръсни псета! Или ще ви натикам обратно в дупките ви!“ После профуча тежко по пътя след шерифа и ония от хората му, които бяха на коне, и изчезна от погледа. Но сега дружината на Робин, призована от рога, заприижда от всички страни, а останалите от големия шерифски отряд захвърлиха оръжието си и се предадоха или хукнаха да спасяват кожата си.

— Къде е Уил Аления? — изведнъж попита Робин.

— Закъснях и не успях да го спася — отвърна натъжен Малкия Джон. — Но преди да ме заловят, стрелата ми прониза Уилям Трент — човека, който го уби.

Робин смръщи вежди.

— Трент ли? — каза той. — Главният кралски лесничей? Нека днес не оставим жив нито един горски пазач! Колкото до шерифските хора, те са повечето бедни крепостни, принудени да му служат. Съблечете ги по долни ризи, завържете им ръцете на гърба, окачете примки на шиите им и ги пуснете да вървят боси до Нотингам. Остани да се разпореждаш тук, Малки Джон. Аз ще преследвам лесничейте.

И Робин тръгна, като тичаше бързо през леса, (защото познаваше всяка пътечка и минаваше напъряко), докато стигна до върха на хълма пред Нотингам. Пътят лежеше, долу в ниското, а на него се виждаха няколко от шерифските хора, които се спасяваха с бягство. Робин ги остави да отминат, но когато след малко се появи група горски пазачи — кралски лесничей с тъмнозелени жакети, — той извика гръмогласно:

— Шърудски лесничей! Ще си отмъстя единствено на вас, защото днес сте убили приятеля ми Уил Аления. Тичайте сега в Нотингам — портата е на миля оттук! Този, който мине през нея, може

да оцелее, но докато сте на пътя, ще стрелям по вас, а стрелите на Робин Худ улучват целта!

Тогава петнадесетте лесничей се обърнаха и стреляха по Робин, както стоеше на хълма над тях. Но страхът им бе толкова голям, че нито една от сгрелите им не го улучи. И те захвърлиха лъковете, и хукнаха да спасяват кожата си.

Робин извади петнадесет стрели от колчана си и ги постави на тревата пред себе си. После сложи първата на лъка си, опъна го и я пусна по последния от лесничейте, който вече се бе отдалечил на няколко стотин ярда.

— Един! — извика той, когато стрелата полетя и човекът падна по очи на пътя.

— Двама!

И следващият също падна мъртъв.

Робин опъваше лъка и пускаше стрела след стрела, а мъката и яростта му заради смъртта на Уил Аления бяха толкова големи, че всяка от петнадесетте стрели донесе смърт на един враг, въпреки че последният падна само на няколко стотин ярда от портата на Нотингам. Да, макар разстоянието между тях да бе почти миля, последната стрела зажука, донесе се по вятъра и улучи мъжа във врата — най-дългият обсег, който е бил достиган от стрелец с голям лък.

По-късно нотингамците, които бяха видели изключителното майсторство на Робин, излязоха треперещи от страх, и прибраха петнадесетте тела. Погребаха ги един до друг в двора на църквата Сейнт Майкъл на Фокслейн край Нотингам. Там, преди по-малко от двеста години, бяха намерени редом костите на шестима от тях. Погребаха ги отново, като свидетелство за изумителното умение на Робин Худ да стреля с лъка.

[1] Покровител на Англия; денят на свети Джордж — 23 април — е националният празник на страната. Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

СРЕБЪРНИЯТ РОГ И ЧЕРНИЯ РИЦАР

*Завърна се героят след години,
от славни подвизи във Палестина.
Окъсани са неговите дрехи,
огънати — желязните доспехи.
Безброй следи говорят как достойно
честта е бранил на полето бойно.
Сър Уолтър Скот,
„Айвънхоу“, 1820 г.*

Вестта за някое състезание по стрелба винаги караше Робин Худ да напуска Шъруд независимо от опасностите. Не измина много време от смъртта на Уил Аления и от разгрома на шерифа и отряда му, когато Робин потегли за Ашби дела Зуш в Лестършър.

Там принц Джон устройваше голям турнир, но опасността за Робин не беше толкова голяма, колкото когато спечели сребърната стрела в Деламиър. Защото, макар че влиянието на принца се беше засилило много, в никакъв случай не го приемаха за крал на Англия. Появиха се слухове, че Ричард се е освободил от австрийски плен, дори слухове, че е в Англия. Джон не им вярваше, но политиката ми бе да предразполага колкото може повече от бъдещите си поданици — в турнира можеха да участвуват както нормандци, така и саксонци, а Робин знаеше, че всичко би могло да се случи скришом, но Джон никога нямаше да се опита да го задържи сред такава тълпа, каквато бе събрана в Ашби дела Зуш.

Разбира се, повечето игри в турнира бяха предназначени за рицарите. Първия ден имаше двубой с копия — рицарите яздеха заедно и се нападаха, като се мъчеха да се съборят един друг от конете. Победителят бе непознат рицар, който на следващия ден оглави едната

група в показната битка, която насмалко не се превърна в истинска. Начело на противниците бе сър Брайън де Боа Гилбер, който бе излязъл втори в надпреварата с копия, а на негова страна бяха още няколко нормандски барони, добре известни с жестокостта и потисничеството си, ревностни поддръжници на принц Джон.

Разгорещената битка се води цяла сутрин и щеше да свърши зле за Непознатия рицар, ако към групата му не се бе присъединил същия Черен рицар, който неотдавна в Шъруд така загадъчно се бе притекъл на помощ на Робин. Рицарят не вземаше голямо участие в сражението, докато не се появиха признаци, че хората на Непознатия рицар ще понесат поражение, след което внезапната му зрялост в боя и силните му удари им донесоха победа, а непознатият рицар се оказа някой си Уилфред Айвънхоу, един от най-верните приятели на крал Ричард, но от саксонски произход. Сър Уилфред бе ранен в битката и изпадна в несвяст, точно когато лейди Роуина, която той бе избрал за кралица на турнира след победата си предния ден, му слагаше короната на победата.

Когато го отнесоха, за да се погрижат за него, принц Джон обяви, че е дошло време за стрелбата с лък.

Първоначално повече от тридесет селяни искаха да участвуват, но когато познаха Робин Худ сред претендентите за наградата, почти три четвърти от тях се отказаха.

— Кой е този човек? — попита принц Джон, който бе седнал нависоко в ложата сред благородниците и семействата им, дошли да наблюдават турнира.

— Наричат го Локсли — отвърна офицерът, организатор на турнира.

— Локсли! — Името накара Джон да потръпне, той се наведе и огледа по-внимателно стрелеца. — Така си и мислех! — добави той през зъби.

В този миг Робин вдигна глава и очите им се срещнаха. Принц Джон сякаш понечи да нареди да арестуват Робин, но един от съветниците му побърза да го спре.

— Ей ти, Локсли, или там както си решил да се наречеш — извика принц Джон, когато се посъвзе.

Робин се обърна и почтително му се поклони.

— Какво обича Ваше височество? — попита той.

— Познах те, Робърт Фицут — започна принцът, като говореше, стиснал зъби от едва скриван гняв.

— Ако позволите, Ваше височество, името ми е Локсли — прекъсна го учтиво Робин.

— Не позволявам! — изфъфли принц Джон. — Но въпреки това ти си в безопасност тук — както положително си разбрал, щом се осмеляваш да се явиш пред мене.

Робин не отвърна нищо и състезанието започна. Един след друг стрелците пристъпваха напред и всеки изпращаше по две стрели, като повечето дори не успяваха да улучат далечната цел, а само две се забиха в златния кръг. И двете бяха пуснати от някой си Хюбърт, главен лесничей от кралската гора Нидуд.

— Е, Локсли — каза принц Джон, — ще се опиташ ли да надминеш Хюбърт, или ще му оставиш наградата — сребърния ловджийски рог?

— Целта едва ли си заслужава усилието — отвърна Робин, — но ще опитам щастieto си, при условие, че след като стрелям два пъти по попаденията на Хюбърт, той ще се задължи да стреля по каквато цел предложи.

— Справедливо искане — отвърна принц Джон, — така и ще бъде. Чуй, Хюбърт, ако победиш този самохвалец, ще ти напълня сребърния рог със сребърни пенита!

— Човек не може да надмине себе си — каза безразлично Хюбърт, — но дядо ми добре е опъвал големия лък при Хейстингс, затова смятам да не посрамя паметта му.

— Много добри лъкове са били опъвани на Сенлакското поле — отвърна Робин, като нарече битката със саксонското ѝ име. — Но само една от страните е пращала стрелите си безразборно във въздуха и точно такава стрела е улучила крал Харолд в окото.

Принц Джон сърдито трепна от насмешката.

— Дръзки самохвалецо! — възкликна той. — Ако не оправдаеш хвалбите си, като надвиеш на Хюбърт, ще ти смъкнат зелените дрехи, ще те напердашат с лъкове и ще те изпъдят от турнира като самохвалец и лъжец!

— Не ми предлагате честни условия — каза Робин, — но все пак ще рискувам кожата си... Стреляй ти първи, приятелю Хюбърт!

При тези подкани Хюбърт едва дочака да поставят нова цел и опъна лъка, но стрелата му, макар да попадна в златния кръг, не улучи точно средата.

— Не взе под внимание вятъра, Хюбърт — каза Робин, — иначе се прицели добре!

Докато говореше, той опъна лъка си и макар да изглеждаше сякаш почти не си бе направил труда да погледне целта, попадна в златния кръг на инч по-близо до бялата точка в центъра, отколкото Хюбърт.

— Небеса! — възкликна ядосано принц Джон. — Ако позволиш на този окаян негодник да те победи, заслужаваш бесило!

— Дори ако Ваше височество реши да ме обеси — отвърна с упорство Хюбърт, — човек не може да надмине себе си. Въпреки това, дядо ми добре е опъвал големия лък...

— Дявол го взел дядо ти! — прекъсна го принц Джон. — Стреляй, човече, стреляй колкото може по-добре, иначе ще стане лошо за тебе!

Така насърчен, Хюбърт сложи нова стрела на лъка си и като взе под внимание ветреца, този път се прицели така добре, че стрелата му улучи кръга точно в средата.

— Хюбърт! Хюбърт! — завикаха зрителите, зарадвани, че един местен човек се справя толкова добре. — Право в точката е! Печели Хюбърт!

— Не можеш да го надминеш, Локсли! — надсмя му се подло принц Джон.

— Обаче аз ще разцепя стрелата му — отвърна Локсли и като пусна стрелата си — този път по-внимателно, — улучи право в стрелата на съперника си и я натроши на парчета.

— А сега, Ваше височество — каза тихо Робин, докато тълпата стаи дъх от учудване, а принц Джон от яд задъвка мустака си, — моля за разрешение да избира такъв прицел, какъвто използваме в Шъруд!

С тези думи Робин отиде до близкия гъстак и се завърна с върбова клонка, дълга около шест стъпки, съвършено права и не много по-дебела от палец. Обели я, като подхвърли, не е обидно да карат такъв добър стрелец като Хюбърт да стреля по цел, голяма колкото копа сено в подето.

— Обаче — продължи той, като отиде и заби върбовата клонка в земята; а после се върна при принц Джон, — човека, който улучи тази пръчка от сто ярда, ще нарека стрелец, достоен да носи лък и колчан пред всеки крал, дори пред нашия добър Ричард Лъвското сърце!

— Моят дядо — възкликна възмутено Хюбърт — добре е опъвал големия лък в битката при Хейстингс, но никога през живота му не са го карали да стреля по такава цел, и мене също няма да накарате. Няма човек на света, който да може да я улучи, и ако този приятел го направи, ще се закълна, че е самият дявол и с готовност ще му отстъпя наградата.

— Страхливо куче! — вбеси се принц Джон. — Е, Локсли, трябва да разцепиш клонката, иначе, кълна се, ще си изпатиш!

— Ще се постарая — отвърна Робин. — Както казва Хюбърт, човек не може да надмине себе си.

При тези думи той отново опъна лъка си, но този път внимателно го огледа и смени тетивата, която не му се видя съвсем заоблена — беше се отъркала от двете предишни стрели. После много бавно и старателно се прицели и опъна лъка, а тълпата затаи дъх. Стрелата разцепи клонката и всички присъстващи нададоха възторжен вик. Дори принц Джон не можа да се удържи и каза:

— Е, Локсли, дръзките ти приказки не бяха напразни. Ето ти сребърния ловджийски рог. Кълна се, че няма стрелец в Англия, който може да се сравнява с тебе. Иди си в мир, но помни, че съм дал обет за едно отмъщение, което тежко ще се стовари върху човека, за когото е предназначено, независимо с какво име се представя той.

Робин мълчаливо се поклони, взе рога, сложи го в торбата си и се смеси с тълпата.

Принц Джон, който вече съжаляваше за великодушието си, се обърна към седналия зад него сър Брайън де Боа Гилбер и каза:

— Знаеш ли, че този самохвалец бе не друг, а Робин Худ, известният разбойник от Шърудския лес?

— Подозирах — отвърна сър Брайън. — Може би кралската ви воля е да го последвам и да го взема в плен?

— Не ти забранявам да го направиш — отвърна предпазливо принц Джон. — Разбира се, че предпочитам наградата за главата на Робин Худ да вземе не друг, а ти...

Сър Брайън само това чакаше — напусна кралската ложа, събра свитата си и без шум потегли към гората.

Но не за да залови Робин Худ се измъкна толкова бързо сър Брайън от Ашби дела Зуш. Другаде е разказано как сър Уйлфред Айвънхоу, а и лейди Роуина, са били негови пленници в Торкилстоунския замък, как Седрик Саксонеца се спасява оттам, като си разменя дрехите с шута Уомба и как става така, че Робин Худ с дружината си успява да ги избави, а тайнственият Черен рицар отново се появява с коня си от гората и им помага.

След като превземат замъка, Черния рицар язди известно време с Робин по пътя за тайната долчинка, а когато си тръгва, дава обещание отново да се върне.

— И ако ви заплашва някаква опасност, благородни сър — добави Робин, — докато сте в Шъруд, знайте, че аз или някой от хората ми веднага ще ви се притече на помощ, стига да надуете рога си. Изсвирете три тона така: „Уа-са-хоа“. Опитайте дали можете!

След като Черния рицар наду рога, той благодари на Робин Худ и препусна през гората. Но не мина много време и той се принуди да потърси помощта му.

Защото принц Джон подозираше кой е той и бе изпратил подире му от Ашби дела Зуш най-приближения си човек — барон Фицърс с още шестима, за да го издебнат в Шъруд и да го убият там.

Както рицарят яздеше през гората, придружен само от шута Уомба, преследвачите го заобиколиха от всички страни.

Пръв ги забеляза Уомба.

— Намираме се в опасно общество — каза той.

— Защо? — попита Черния рицар.

— Зад храстите ми се мярна да проблясва броня — отвърна Уомба. — Ако придружителите ни бяха честни хора, щяха да вървят по пътеката, а не да се прокрадват.

— Кълна се, че говориш мъдро. — И като каза това, рицарят спусна абралото си.

В същия миг три стрели излетяха от гъсталака — едната отскочи от шлема му, а другите две изтропаха по щита му, без да му навредят.

Без да се колебае нито миг, Черния рицар пришпори коня си и препусна в посоката, откъдето дойдоха стрелите. Пресрещнаха го шест-седем въоръжени мъже, които тичаха с всичка сила насреща му, вдигнали копия. Три от тях го улучиха и се счупиха, без да постигнат целта си, сякаш се удариха о желязна кула. Дори през тесните процепи на забралото се виждаше, че очите на Черния рицар пламтят.

— Какво означава това? — извика той.

Но мъжете го нападнаха от всички страни с виковете:

— Умри, тиранино!

— Ха, кълна се в свети Джордж! — изрева рицарят. — С предатели ли си имам работа? — И ги нападна в отговор, като с всеки удар посичаше някого.

Когато тия, които още се държаха на краката си, се оттеглиха, изведнъж иззад дърветата върху му врхлетя рицар в пълно бойно снаряжение, който повали коня му мъртъв на земята.

В същия миг Уомба допря рога до устата си и изсвири сигнала, на който Робин Худ бе научил Черния рицар в негово присъствие.

Рицарят-предател нападна отново, като се мъчеше да прикове Черния рицар с копие то си към едно дърво, но за щастие един удар на меч на Уомба свали и него, и коня му на земята. Неравната битка продължи дълго и Черния рицар започна да се изтощава, защото трябваше да се защитава едновременно от няколко страни. Тогава изведнъж на слънцето проблесна стрела и един от нападателите му падна мъртъв на земята. Миг по-късно се появи горската дружина, предвождана от Робин Худ и монаха Тък. Те се разправиха бързо с останалите врагове, които скоро се строполиха мъртви или смъртоносно ранени.

— Благодаря ти, добри Робин Локсли — каза с достойнство Черния рицар. — А сега те моля да се отдръпнеш, докато поговоря с този рицар, който оглавяваше подлото нападение срещу мене.

Той се наведе над барон Фицърс и известно време говори шепнешком с него, и тъй като баронът не бе ранен, накара го да стане и да си върви.

— Ела с нас, добри рицарю! — помоли го Робин Худ, когато Черния рицар повторно му благодари за навременната помощ. — Ще те посрещнем добре.

— Не този път, добри приятелю — отвърна Черния рицар. — Но бъди сигурен, че скоро ще те потърся.

И с тези думи той се качи на коня на Уомба и бавно го подкара, а шутът вървеше редом с него.

Робин гледаше подире му, потънал в мисли.

— Кълна се в светата дева — каза накрая той на монаха Тък, — няма да ме учуди много, ако този рицар излезе не друг, а самият Ричард Лъвското сърце!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

РОБИН ХУД И ВИСОКИЯТ ПОКЛОННИК

*Ах, когато кралят се завърне,
всички птици през април ще пеят
думи три за мен: „Дойде си кралят!“
Алфред Нойс,
„Робин Худ“, 1926 г.*

Навред се носеха слухове за завръщането на Крал Ричард. Принц Джон, обзет от яд, объркване и разочарование, се оттегли в Нотингам и започна да крои отчаяни планове със своя приятел и съюзник шерифа.

Там го посещаваха различните му поддръжници, сред които бе и епископът на Херефорд. Джон го посрещна благосклонно, снабди го с известна сума и го изпрати в Лондон да вдига бунт срещу крал Ричард.

— Милорд — каза епископът, — свитата ми е малка, а пътят през Шърудския лес е пълен с разбойници — нали там е обиталището на Робин Худ, за чиято слава на разбойник говорят и пеят из цялата страна? Милорд, принуден съм да поискам въоръжен отряд, за да ме съпроводи.

— Грещиш — замислено отвърна Джон. — Вярно, че Робин Худ става все по-дързък, но тъкмо затова една малка група може да се промъкне незабелязано, докато голямата непременно ще бъде нападната. Ако те причака някъде, кажи му, че носиш пари за делото на крал Ричард и той най-вероятно ще удвои носеното от тебе и ще те пусне да си вървиш. Сега Робин Худ открито е въстанал срещу мене.

И така, изпълнени със страх, епископът и неговата свита, която наброяваше по-малко от дузина, тръгнаха по пътя от Нотингам.

Щом заминаха, принц Джон нареди да му доведат коня и с група от най-отбраните си привърженици потегли по най-потайни пътечки към Шърудския лес, воден от кралски лесничей — един от малцината,

които не паднаха сразени, когато Робин Худ застреля петнадесетте горски пазачи след смъртта на Уил Аления.

На хълма между Нотингам и края на леса стоеше изправен на коня си висок поклонник, застинал като статуя, и наблюдаваше всички, които влизаха и излизаха през градската порта. Под поклонническите одежди той беше облечен с риза и гамаши от метална мрежа, на главата му под поклонническата качулка имаше железен шлем, а на пояса му висеше меч.

Не след дълго един човек, който тичаше с все сила, прекоси полето, спря и му каза нещо. Поклонникът го изслуша и лицето му придоби сериозен израз. После размени няколко думи с пратеника, който му отдаде чест и бързо хукна обратно.

След малко по хълма бавно се заизкачва херефордският епископ с неголямата си конница. Поклонникът тръгна към него и почтително го поздрави.

— Милорд — каза той, — умолявам ви, позволете ми да яздя заедно с вас през гората. Чух, че тъдява се навъртат разбойници и ще бъда в по-голяма безопасност в уважаемо общество като вашето, отколкото сам.

— С радост приемаме да яздите с нас, свети поклоннико — отвърна епископът. — Но много се боя, че моите хора едва ли ще са добра защита за вас, ако ни нападне Робин Худ.

И те потеглиха по сенчестите горски пътеки, а към пладне стигнаха до дългата тревясала просека, в която тук-там растяха дървета.

Под едно от тях, недалеч от пътя, имаше пет-шест души, облечени с груби овчарски дрехи, които деряха и режиха на късове току-що убит елен.

Изпълнен със законен гняв, епископът подкара коня си към тях.

— Какво правите тук? — попита той. — И как се осмелявате да убивате кралски елени, противно на горските закони?

— Ние сме овчари — отвърна водачът им — и обикновено сме с овцете на пасищата в Белвоар. Но днес решихме да се повеселим, затова убихме този тлъст елен за обед!

— Нахалнико! — зяпна епископът. — Ще си платиш за това по кралските закони! Стягай се и тръгвай с мене, ще те изправа пред принц Джон, който обесва престъпниците още за първия убит елен!

— О, милост, милост! — завика овчарят. — Моля ви да ни простите! Никак не подхожда на човек с уважаваното ви и милосърдно занимание да отнеме толкова много човешки живота!

— Ами, милост, милост! — отвърна епископът, като му подражаваше. — Никаква милост за такива като тебе. Затова побързай! Надявам се, че принц Джон ще избеси цялата ви пасмина!

Тогава овчарят измъкна от дрехата си рог и изсвири три пъти.

И докато епископът стоеше зяпнал от учудване и нарастващ страх, от околната гора наизскачаха яки стрелци в яркозелени дрехи и дотичаха до овчарите, които също съблякоха дрехите си и излезе, че под тях са облечени като горски жители.

— Каква е волята ти, господарю? — попита Малкия Джон, като леко се поклони на овчарския водач.

— Това е херефордският епископ — каза Робин, докато смъкваше докрай маскировката си. — Предлага да ни обеси съвсем безмилостно.

— Отрежи му главата, господарю, и го закопай под това дърво!

— О, милост, милост! — извика епископът, като се свлече от коня и коленичи пред Робин. — Имай милост към мене! Ако знаех, че си Робин Худ, нямаше да мила оттука!

— Ами, милост, милост! — отвърна Робин, като на свой ред подражаваше на епископа. — Затова побързай и тръгвай с мен към обиталището ми! Малки Джон, завържи очите му, а другите да вържат очите на хората му! И вземете елена.

Едва сега поклонникът, който стоеше и наблюдаваше тази сцена, се обади:

— Добри ми Робин Худ! Не съм от хората на този човек, само яздох заедно с тях. Въпреки това не мога да остана безучастен към убиването на един епископ, без да си мръдна пръста. Бих се в светите земи с крал Ричард в кръстоносния поход против неверниците сарацини в името на светата църква.

— Добри ми поклоннико — отвърна учтиво Робин. — Не споря с тебе. Ела обаче с нас, опитай гостоприемството ни и ще се увериш, че няма да бъде извършена несправедливост. Но най-напред ще се

закълнеш в божия гроб, който си защищавал, че ако не ти вържем очите, няма да издадеш тайната пътечка до обиталището ни.

— Заклевам се — тържествено каза поклонникът и потеглиха, като Робин водеше коня на епископа от едната страна, а Джон — от другата, както каза, „да не би негово преосвещенство да попадне на разбойници“.

През това време Мариан бе останала в тайната долчинка сама с Бетрис, съпругата на Джордж от полето. Цяла сутрин до пладне те седяха пред пещерата на приказки, докато закрепваха сиви гъши пера върху стрели.

— Робин ще се върне скоро — каза Мариан. — Съобщиха му, че херефордският епископ ще минава сутринта през гората, затова можем да очакваме гости за обяд.

— Надявам се, че ще платят добре — засмя се Бетрис. — Надявам се, че...

Но изведнъж млъкна и втренчи поглед в орловата папрат.

— Какво има, Бетрис? — попита Мариан.

— Стори ми се, че в папратта ми се мярна лице отвърна Бетрис. — Ей там. Да, стеблата още се поклащат.

В този миг папратта се разтвори и в долчинката се появи принц Джон с малък въоръжен отряд.

Мариан бързо прошепна нещо на Бетрис, която тутакси се скри в пещерата, и безстрашно се обърна да посрещне принц Джон.

— Намерихме тигрицата в леговището ѝ! — извика той. — Най-после след толкова години, Мариан, отново се срещаме и сега няма да се разделим така скоро, както последния път. Робин Худ е много зает с херефордския епископ — уверих се в това, преди да дойда!

Мариан бързо отстъпи назад, взе рог от пояса си и изсвири три пъти с него. После грабна меча, който ѝ донесе Бетрис, и зае отбранително положение.

— Назад, диви звяро — извика тя на принц Джон. — И да си принц, и да не си, между нас е мечът, а аз си служа с него не по-зле от всеки мъж — ще се защищavam, докато дойде Робин!

— Бързо! — нареди принц Джон на хората си. — Хванете я и да се махаме! По дяволите, не се помайвайте! Ако я бях хванал веднага,

нямаше да изсвири с тоя рог! Всеки пропуснат миг ни носи опасност.

Двама мъже се спуснаха към Мариан, която обезоръжи единия с рязко движение на ръката си, а другият падна мъртъв на земята след светкавичен и ожесточен бой с мечове. В това време с удар на тояга, достоен за самия Джордж от полето, Бетрис повали първия нападател.

Колкото и умело да се биеше, Мариан не можеше да устои дълго на петима въоръжени мъже и макар че рани сериозно един от тях и изби меча от ръката на друг, накрая й надвиха.

— Пипнахме я! — злорадо каза принц Джон. — Тръгвайте бързо, красавци, иначе онова бясно хънтингдънско псе ще ни лае по петите заради кучката си!

В очите на Мариан проблесна презрение и отвращение и тя удари Джон през лицето.

Той сърдито изруга и тъкмо вдигна ръка да й го върне, профуча стрела и се заби в дланта между палеца и показалеца му. Ако Робин не беше пробягал почти половин миля със скоростта на бързоногите шърудски елени, стрелата му щеше да се заби в костта на ръката на принца и щеше да му се наложи да подпише Магна харта^[1] чрез доверено лице.

Джон изруга и като се обърна, видя, че Робин, с меч в ръката, е стигнал до половината на долчинката.

— Принц Джон! — извика Робин. — Сигурно ти е дотегнало да се биеш с жени, ела тогава да се биеш с мен!

Джон изрева към четиримата:

— Дръжте го! Това е разбойникът Робин Худ. Който го убие, ще бъде богато възнаграден! Бързо, кучета, той е сам!

Мъжете се спуснаха към Робин, който се облегна на един дъб и се биеше с тях сякаш обладан от зъл дух.

— Минете му в гръб! — крещеше Джон. — Не мога да оставя момичето, опасно е!

— Достойни думи за принц! — надсмя му се Робин и като повали с удар един от мъжете, се завъртя, скочи назад и пресрещна другите трима.

Принц Джон грубо хвърли Мариан на земята, извади меча си и крадешком се приближи до Робин, като чакаше удобен случай да заби меча си в гръба му. Но очите му бяха така напрегнато приковани към бъдещата му жертва, че не успя да забележи как няколко души в

яркозелени дрехи безшумно скочиха от скалите зад пещерите. Миг по-късно го хванаха здраво изотзад, а тримата оцелели от отряда му, като видяха хората на Робин, изведнъж се обърнаха и си плюха на петите. Но не избягаха далече — няколко стрели откъм дърветата от двете страни на долчинката ги повалиха мъртви много преди да стигнат до тайната пътека, по която бяха дошли.

— Не го съсичайте! Вържете го и го оставете в пещерата — каза Робин на мъжете, които държаха принц Джон. После с тревога се обърна към Мариан, но тя вече бе станала на крака — развълнувана, но невредима, а в същия миг Бетрис излезе от пещерата, въоръжена с лъкове и стрели — твърде късно, за да е в помощ.

— Е — каза Робин, когато редът бе възстановен, а херефордския епископ със свитата си — доведен и всички седяха на тревата, — заслужихме обета си! Почетете трапезата ми, милорд епископе, а и ти, добри ми поклоннико! Да видим колко сте гладни.

— Живееш си добре тук, приятелю Робин Худ — каза поклонникът, като гледаше приготовленията за обяда.

— Но си изкарваме прехраната — усмихна се Робин.

— Обаче убивате кралски елени — отбеляза поклонникът.

— Според мене — отвърна Робин — с това не нарушаваме никакъв справедлив закон. Щом сме обявени извън закона, ще минем й без него! Но смятам, че ни прокудиха несправедливо — това беше работа на Джон и на любимеца му, нотингамския шериф. Живеем тук, за да изправим злината — не знаем досега да сме навреждали на честен и предан човек; пречим само на тези, които — със закона на своя страна или не — ограбват или потискат невинните, или посягат на женската чест. Наричат ме приятел на бедняците, защото вземам от богатите и давам на бедните; никога обаче не съм вземал от верен рицар или почтен свещеник, които са положили своята клетва и се стремят да живеят по божите закони. Не съм навредил на селянина, който оре земята, нито на овчаря, който се грижи за стадото си — на никого, изкарващ прехраната си с честен труд или занимание; моя жертва обаче стават духовниците — независимо дали са прости монаси, или епископи с митри, — които потискат своето паство, мамят, крадат и лъжат, и живеят в доволство, забравили за светото си призвание. Е, добри поклоннико, ние поне сме почтени разбойници.

Няма да измените на благородното си призвание, ако си позволите да обядвате с нас. Ако не ви е страх, че ще ядете кралски елен...

— Да ме е страх ли? — засмя се от сърце поклонникът. — Та аз смятам кралските елени за мои! Ще ям не на шега — гладен съм, сякаш съм изминал пеша целия път от Ерусалим до дома, пък съм и не по-малко жаден!

Когато обедът свърши, Робин се обърна с достойнство към епископа:

— Милорд — каза той, — днес обядвахте с мене. Нека вдигнем заедно наздравица за крал Ричард и скорошното му завръщане. А после ще ни платите и ще си ходите.

— Значи вземате пари за обедите? — попита поклонникът. — И макар да сте престъпници, пиете за завръщането на краля?!

— Задължени сме му за това — каза Робин, като отговори само на втория въпрос. — Защото в крайна сметка вземаме храната назаем от него! Но никога не забравяме и ще помним винаги, докато ловджийските ни рогове отекуват из веселия Шъруд, да пием за вярност към нашия истински крал... Дружина, за краля!

— За краля! И за завръщането му от кръстоносния поход! — извикаха всички присъстващи, скочили на крака с чаши в ръце.

— А сега, епископе — направо каза Робин, — какви пари носите?

— Много малко — нервно отвърна епископът. — Към двеста монети. И те не са мои — нося ги на тези, които участвуват в кралската разпра срещу присвоителите на властта и тираните.

— Претърсете него, свитата му и товара им — заповяда Робин. После се обърна към поклонника полуусмихнат и каза: — Добри господине, носите ли в себе си пари? Всичко, което събираме по този начин, отива — тъй като откупът за краля вече е платен — за тези, които живеят в недоимък, за бедните, потисканите, вдовиците и сираците.

— Не зная колко имам — отвърна поклонникът. — Понякога имам много, понякога — малко, случва се и нищо да нямам. Можете да ме претърсите и да вземете каквото намерите — каквото и да става, но заради доброто ти сърце и протегнатата ръка изпитвам жал, че парите ми не са повече.

— Щом казваш така — извика Робин, — няма да докосна и пени! Но след като си толкова снажен и як мъж, трябва да участвуваш в нашия юмручен бой. Първо обаче ще накараме епископа да ни потанцува джигата, защото виждам, че парите му излизат много повече, отколкото си спомняше, и ще мине време, докато ги изброят!

— Не мога да танцувам! — възпротиви се епископът, като се помъчи да се престори на възмутен, но изглеждаше само много уплашен.

— Нека някои от вас — заповяда Робин — го убодат леко по краката със стрелите си. Казва, че не можел да танцува, но ми се струва, че просто не иска!

— Не мога и не искам! — извика епископът. — О, повнимателно! На десния си крак имам разширени вени и ако ме убодете по него, ще умра!

— Убодете го по другия крак — спокойно каза Робин. — Хайде, танцувай!

Така епископът се принуди да вдигне полите на расото си и да танцува джигата — независимо дали го желаше, — а всички разбойници избухнаха в неудържим смях, като гледаха забавната му дебела фигура и зачервеното от яд лице; дори едрият поклонник се присъедини към веселието им.

— Стига, достатъчно! — каза накрая задъхано Робин. — Достатъчно се забавлявахме с това. Нека сега започнем състезанието.

— Как се играе? — попита усмихнато поклонникът.

— Много просто — отвърна Робин. — Ти стоиш прав, а някой от нас те удря веднъж. Ако не успее да те повали, ти го удряш веднъж в отговор.

— Хубав спорт наистина — каза поклонникът, запретна ръкави и се изправи. Голите му ръце можеха да бъдат гордост за всеки ковач.

— Ела, Малки Джон — извика Робин, — и покажи на този достоен противник, че не всички юнаци са заминали на кръстоносния поход.

Малкия Джон също запретна ръкави, замахна и удари с все сила. Но поклонникът сякаш не забеляза това — просто вдигна ръка и просна Малкия Джон на моравата.

— Пресвета дево! — извика монахът Тък и оголи ръка като говежди бут. — Жилите не успяха, да видим сега дали ще успеят

телесата!

И е тези думи нанесе удар, който можеше да повали вол. Поклонникът само леко се олюля.

— Добре блъскаш, отче! — каза засмяно той и като вложи този път малко повече сила в удара си, просна дебелия монах възник и той остана да лежи задъхан, като викаше отново да го вдигнат на крака.

— Толкова я бива войнствената църква — каза поклонникът, като духаше на кокалчетата на ръцете си. Платих ли вече за обета си, добри Робин?

— Последният удар ще изплати всичко докрай — отвърна Робин и самият той пристъпи напред. — Случвало се е да събарям монаха и да устоявам на удара му. Но до смърт се боя от тебе, могъщи човече!

Тогава поклонникът се стегна да посрещне удара и Робин замахна с все сила. Поклонникът се олюля заплашително, но нито падна, нито отстъпи.

— Сега е мой ред, добри горски рицарю! — каза поклонникът и повали Робин на земята, сякаш беше кегла.

— Победи всички ни! — рече засмяно Робин, когато отново стана на крака. — Пресвета дево, ти си най-силният мъж, когото съм срещал! Кажи сега, добри поклоннико, не би ли се отказал от обичайния си живот, за да дойдеш при нас в зеления лес?

— Не ми е възможно — каза поклонникът и в гласа му се прокрадва съжаление. — Пътувам по кралски дела.

— И ние тук вършим кралски дела, както се помъчих да ти покажа — отвърна Робин, но поклонникът само поклати глава и се усмихна.

— А ето че други пътуват по дяволски дела! — извика точно в тоя миг Малкия Джон, като подаде на Робин писмо, което току-що бе намерил зашито в расото на епископа.

Робин го прочете и смръщи вежди.

— Кълна се в разпятието! — извика той. — Имам намерение, господин епископе, да те обеса на най-близкото дърво!

— Пощади ме! — изпищя епископът, като се хвърли в краката му. — Нямах избор! Не виждаш ли кой е подписал писмото?!

— Виждам — отвърна Робин — и това ми напомня, че имаме пленник — човек, който напада жени, когато няма наблизко мъж да ги защити. Доведи го тук, Малки Джон!

Тогава изведоха принц Джон от пещерата и го изправиха пред Робин. Но когато високият поклонник го съзря, той нададе вик, смъкна качулката си и пресрещна пленника.

Принц Джон само го погледна в лицето, пребледня като смъртник и падна, влачейки се на колене.

— Ричард! — изумено каза той. — Крал Ричард, моят брат... се е завърнал да ме накаже.

— Развържете го — заповяда кралят. — А сега бързо си върви и живеи отгук нататък праведно!

Принц Джон несигурно се изправи на крака, замаян и мъртвешки блед. Докараха коня му, той го възседна и препусна в луд галоп.

Когато изчезна от погледа им, крал Ричард се обърна към Робин Худ, който бе коленичил пред него — пример, последван от цялата му дружина тутакси, щом шепотът „Кралят, кралят!“ обиколи всички.

— Простете ми, господарю! — каза Робин.

— Изправи се — каза кралят и помогна на Робин да стане. — Изправи се, приятелю, от все сърце прощавам на теб и на всички тук... Освен на негово херефордско преосвещенство. Робин, чух да разказват — защото за тебе и твоите подвизи говори цяла Англия, — че лейди Мариан все още води живот на девойка и ще го води докато аз, кралят, не се завърна и не я получиш от моите ръце за жена. Вярно ли е?

— Вярно е, господарю — отвърна Робин, а Мариан дойде, застана редом с него и го улови за ръка.

— Тогава аз ти я давам — сега и вовеки веков. Херефордският милорд ще съедини ръцете ви за свещен брак, а отец Тък ще му помага. И това добро дело ще изтрие петното от миналото. Епископе, изпълнете задълженията си, а после се връщайте у дома и вече не се занимавайте със заговори.

Така Робин Худ и девойката Мариан се ожениха в Шърудския лес, а Ричард Лъвското сърце предаде невястата на младоженеца. След това те тържествено потеглиха за Нотингам. Начело на всички яздеше Ричард, до него Мариан и редом с нея Робин.

— Милорд Хънтингдън — каза Ричард, докато яздеха, — на днешния ден ти получаващ отново земите и титлите си, но бих взел от тебе тези мъже от бившата ти дружина, които са готови да ми служат

предано. Англия има много врагове и преди да настъпи истински мир, имаме нужда от силни ръце и верни сърца.

Те влязоха в Нотингам като тържествено шествие след голяма победа — орачът захвърли плуга в полето и хукна да не изпусне гледката, ковачът остави чука да изстива на наковалнята, старите и болните станаха от постелите си и закуцукаха до прага на къщите си, за да приветствуват крал Ричард. Крал Ричард и Робин Худ!

Само шерифът побърза да избяга и докато крал Ричард беше в Нотингам, от него нямаше и следа.

[1] Подписана през 1215 година след феодално въстание; ограничавала кралската власт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ОТМЪЩЕНИЕТО НА КРАЛ ДЖОН

*Побързайте! Вадете дялан камък
от кули, гробници и крепостни стени:
принц Джон сега е крал, а лейди Мариан
заплашва я опасност.
Алфред Нойс,
„Робин Худ“, 1926 г.*

Славните времена в Шърудския лес завършиха със завръщането на крал Ричард и прошката, получена от Робин Худ.

Робин и Мариан заживяха кротко в Локсли и с тях останаха не повече от дузина стари приятели, макар че между тях беше Малкия Джон. Монахът Тък също им гостуваше за дълго, но истински дом отново му стана отшелническата обител в Копманхърст.

Крал Ричард не се задържа много в Англия. Не след дълго той отново замина на война, този път да защитава собствените си земи в Нормандия. С него тръгнаха като войници отбрани хора от другарите на Робин и дните им в Шъруд скоро бяха забравени — помнеха ги само менестрелите, които вече пееха балади за Робин Худ и веселата му дружина.

Принц Джон, получил прошка за предателските си дела срещу краля, не направи опит да безпокои Робин по някакъв начин или да възобнови интереса си към Мариан. Но много потайно той засилваше влиянието си и събираше все повече и повече поддръжници, главно в Северна Англия. Сред тях бе и нотингамският шериф, който след заминаването на крал Ричард отново тихо си възвърна властта, макар също да се правеше, че е забравил и простил всичко, сторено му от Робин Худ.

Пет щастливи години се изнизаха бързо за Робин и Мариан, които не обръщаха особено внимание на слуховете, плъзнали навсякъде. Малкия Джон обаче забелязваше какво става и неведнъж предупреждаваше Робин.

— Ричард отсъства от дълго време — каза му той, — а Джон не е човек, който забравя или прощава обидата. Помни, че ако Ричард умре, Джон ще стане крал.

Робин се засмя и сви рамене.

— Получил съм напълно законна прошка — каза той — Джон не би посмял... не би могъл да ме преследва без ново доказателство за престъпления, а откакто крал Ричард промени горските закони, внимавам да не му давам повод.

— Носят се слухове, че крал Ричард е мъртъв — продължи Малкия Джон. — И слухове за войни и бунтове, слухове, че принц Джон е в Нотингам със стария ни приятел шерифа.

— Слухове! — нетърпеливо го прекъсна Робин. — Пълен си със слухове, Малки Джон, а досега сме чували толкова много и всичките са били неверни. Е, днес отивам в Нотингам и ще разбера истината — от месец не съм ходил на църква, ще ида на литургията.

— Щом е така — каза Малкия Джон, — вземи сигурни хора с тебе. Поне шестима въоръжени мъже, а шестима остави тук да пазят лейди Мариан.

Робин се засмя и каза:

— Малки Джон, ти сякаш още живееш в Шърудските времена. Забравяш, че аз отново съм граф Хънтингдън, макар и само по име, положително също забравяш, че съм вече лорд Локсли, а не изгнаникът Робин Худ!

— Нищо не забравям — упорствуваше Малкия Джон. — Зная само, че подушвам опасност и няма да те оставя сам да се натъкнеш на нея, ако мога да го предотвратя.

— Моля те, скъпи Робин! — обърна се към него Мариан. — Направи както желае Малкия Джон!

Но Робин поклати глава.

— Ако настина има опасност — отвърна той, — тя заплашва повече тебе, отколкото мене, щом идва от принц Джон. Затова всичките ни хора ще останат тук да те пазят, начело с Малкия Джон.

После Робин целуна Мариан, запаса меча си, възседна коня и препусна към Нотингам.

Мариан обаче се разплака и каза на Малкия Джон:

— О, Джон! Изведнъж ме обзе страх. Дано да е само заради твоите думи, но изведнъж ми се стори, че Робин изчезва на коня си от моя живот. Върви след него, Малки Джон, но не му позволявай да те види. Заплашва ли го опасност, положително все още има много хора, които биха подкрепили Робин Худ, ако ловджийският му рог отново отекне в Шъруд!

Малкия Джон кимна, взе лъка, метна през рамо колчан стрели и потегли пешком по горските пътеки.

— Уви! — въздъхна Мариан, като огледа удобната стая и подредената градина на замъка Локсли. — Боя се, че хубавите дни свършват!

Без да бърза, Робин стигна в Нотингам и остави коня си при една странноприемница. После тръгна по улиците до църквата Сейнт Меъри и докато вървеше, усети, че из въздуха витае напрежение и вълнение, но нямаше признаци за нещо нередно.

— Ще поразпитам по-късно — помисли си той, когато се промъкваше край един висок монах на входа на църквата. После изхвърли всички светски мисли от ума си и коленичи пред олтара, за да го причести свещеникът.

Но монахът, край когото бе минал на прага на църквата, бързо тръгна към къщата на шерифа.

— Ставайте, ставайте, господин шерифе! — завика той. — Току-що Робин Худ влезе в църквата Сейнт Меъри сам и невъоръжен!

— Тръгвай с мене! — каза нетърпеливо шерифът. И те отидоха заедно в Нотингамския замък, където Джон бе пристигнал предишната вечер.

— Робърт Локсли е в Нотингам, Ваше величество — каза шерифът, като ниско се поклони. — Сигурно не знае за смъртта на Ричард, иначе нямаше да бъде тук.

— Никъде не знаят това — каза крал Джон, — освен ако не си нарушил заповедите ми и не си го разгласил — което смятах да направя едва утре... Но тази вест е чудесна. Върви, господин шерифе, вземи колкото смяташ за нужно от моите хора и ми го доведи. Няма от какво да се боиш — войската ми е от наемници, доведени от чужбина;

те се подчиняват безпрекословно. А докато те няма, ще се приготвя да го посрещна!

И шерифът потегли с дузина въоръжени мъже, и спря пред църквата Сейнт Меъри. А когато Робин излезе след литургията със сведен поглед, все още замислен по-скоро за божията доброта, отколкото за греховността на хората, те го заловиха още преди да успее да изтегли меча си.

— Какво означава това своеволие, господин шерифе? — попита възмутено Робин, като позна стария си враг. — Аз съм свободен човек и дължа подчинение единствено на краля.

— Именно по кралска заповед съм дошъл за тебе, хънтингдънски милорде — отвърна шерифът, като се стараеше да не привлича чуждо внимание. — Кралят пристигна тайно в Нотингам и ме помоли да те заведа при него, за да чуеш в какво си обвинен — без съмнение, ти можеш да докажеш невинността си.

И така, Робин отиде, без да се съпротивлява, в Нотингамския замък и последва шерифа по стръмната вита стълба към крепостната кула. Но докато се изкачваха все по-нагоре и по-нагоре, започнаха да го обземат страшни съмнения.

— Къде ме водиш? — попита той.

— При краля — отвърна, както и преди, шерифът.

— Той положително не е разположил двора си на върха на кулата! — възкликна Робин.

— Забравяш, че е дошъл тук тайно — отвърна му с готовност шерифът.

Така стигнаха до края на стълбата и влязоха в доста голяма зала точно под покрива. В единия ъгъл започваше тесен ходник, водещ към стаичка на около шест стъпки оттам, образувана от нишата на върха на кулата в съседния ъгъл. Четирима души със зидарски инструменти зазиждаха ходника.

— Ето че отново се срещаме, Робин Худ! — каза един мазен и жесток глас.

— Ако смятате да ми напакостите, принц Джон — отвърна Робин, — предупреждавам ви да внимавате! Крал Ричард няма да ви прости лесно, ако втори път извършите предателство!

Шерифът удари Робин през лицето.

— Дръж си езика зад зъбите, куче! — извика злорадо той. — Говориш със самия крал!

— С краля?! — зяпна от учудване Робин.

— Да — тихо каза Джон. — Брат ми Ричард е умрял в Нормандия — преди два дни ми донесоха вестта.

Досега я пазех в тайна, за да мога да уловя в капана някои предатели като тебе!

За миг Робин се втрени в Джон, без да мигне, а после отвърна поглед.

— Това е жестоко и подло отмъщение — каза той. — Чудно ми е, че един крал може да падне толкова ниско или дори да си помисли, че си струва такъв грях да тегне на душата му, за да го стори.

— Ах — каза Джон, — но когато умреш, нищо няма да стои между мен и лейди Мариан — така, както ти стоеше преди години в Шърудския лес. Когато умреш ли? Още преди да умреш! Защото ще видиш, че съм много милостив — ти няма да умреш тази нощ, нито пък аз или нашият добър приятел шерифът ще позволим да бъдеш убит. Но погледни, там приготвят място за тебе. Там ти, добри и справедливи разбойнико, можеш да коленичиш и да се молиш — за побърза смърт. Когато издигнат тази стена и заключат голямата врата за всеки случай, дори гласът ти вече няма да се чува. Има и прозорец. Наистина, ако се махнат пречките, човек може да се провре през него, да скочи и да умре... Е, ще рискуваме това да се случи — но да посегне човек на живота си, нека ти напомня, набожни приятелю, че това се смята ужасен грях. Е, хвърляйте го вътре! Точно така, вържете въжето за халката на стената... Докато се измъкнеш от въжето, приятелю Робин, хоросанът, с който си зазидан, ще се втвърди, а аз ще бъда в Локсли с прекрасната Мариан!

— Сатана — простена Робин. — Горко на Англия, щом я управлява крал като тебе!

И докато Робин напразно се мъчеше да се освободи от въжето, с което бе вързан към халката на стената в стаичката на кулата, зидарите довършиха стената — три стъпки дебела, от здрав камък — и докато запущаха и последната пролука, крал Джон продължаваше да се надсмива над Робин и да му се хвали как същата нощ ще отвлече лейди Мариан от Локсли.

Останал сам в тази килия, която явно щеше да се превърне в негова гробница, Робин се поуспокои и се зае не по-малко отчаяно, но по-внимателно с въжето, което го опасваше. Когато накрая се освободи от него, първата му мисъл бе за ходника. Но един поглед му бе достатъчен да разбере, че да избяга оттам е безнадеждно.

Затова съсредоточи вниманието си върху тесния прозорец и откри, че една от пречките в центъра е леко проядена от ръжда, макар те да бяха здраво зазидани отгоре и отдолу. Като я хвана през средата, Робин опря крак в стената и се напегна до крайност. Бавно, много бавно желязото се огъна, докато накрая се измъкна от рамката и Робин падна на пода, а пречките — върху му.

Бързо стана, покатери се горе и погледна навън. Червено и сърдито, слънцето залязваше над Шъруд и лъчите му осветиха Робин. Под него замъкът лежеше в сянка, а още по-нататък, толкова далече, че Робин потръпна, като погледна, бе градината на замъка — на повече от сто стъпки по-долу, с алеи, покрити с гладки каменни плочи.

Изглеждаше безнадеждно, но Робин се порови в торбата си, която не му бяха взели, и извади сребърния рог, спечелен от него в Ашби дела Зуш. Като се наведе през прозореца, той го вдигна до устата си и извири стария познат сигнал. После се дръпна назад, да не би никой от замъка да го види, и се послуша.

Миг по-късно на сигнала му отблизо отговори друг и по звука Робин позна, че е рогът на Малкия Джон.

Робин свали ризата си, завърза я на желязната пръчка, провеси я от прозореца и като се отдръпна в килията, търпеливо зачака.

Почти час по-късно, когато съвсем се смрачи, през прозореца изведнъж долетя стрела и падна върху каменния под.

Робин нетърпеливо я вдигна и намери, както се надяваше, прикрепен към нея тънък конец. Бавно и внимателно той издърпа конца през прозореца, безкраен ярд след ярд. Най-после стигна до края му, на който бе закачена тънка връв, а за нейния край на свой ред имаше вързано достатъчно здраво въже, което да го издържи.

Той бързо върза въжето за халката в стената и след кратка молитва, като промъкна най-напред краката си през прозореца, бавно и предпазливо се запуска надолу към земята, толкова далече под него.

Слизането беше ужасяващо, защото въжето беше тънко и Робин застрашително се люшкаше насам-натам.

Нещо повече, той знаеше, че рано или късно въжето ще се протрие там, където опира о грубия перваз на затворническия прозорец. И това наистина се случи, когато бе на около двадесет стъпки от земята. Робин падна и известно време лежа в несвяст.

Когато се съвзе, над него се бе навел Малкия Джон. Робин с мъка се изправи на крака. Нямаше нищо счупено, но една режеща болка говореше, че има вътрешно нараняване, причинено от падането.

— По-скоро, по-скоро, скъпи господарю — прошепна Малкия Джон. — Има таен път да се измъкнем, а зад стените ни чакат два коня.

— Трябва да бързаме за Локсли — простена Робин. Малкия Джон кимна.

— Преди половин час Джон, шерифът и двадесет въоръжени мъже на коне напуснаха замъка — каза той. — Благодарение на Ренолд Грийнлиф, който беше с нас в Шъруд, а сега оглавява стражата на замъка, открих къде си. Той не знаеше нищо, но изтръгна истината от един от чужденците, които. Джон е довел, защото се бои от земяците си. Ренолд научил също, че са потеглили за Локсли. Когато разбрал всичко, пусна ме в градината и ми показва как можем да се измъкнем незабелязано от замъка. Изпрати и послание до Мъч, който държи мелницата на пътя — конете, които ни чакат, са негови.

Заедно, като Малкия Джон подкрепяше Робин, те се измъкнаха през тъмните подземия от замъка и тръгнаха към гората. Там, вързани за едно дърво, ги чакаха двата коня — оставаше да ги яхнат и да потеглят.

Сърдитият залез бе последван от вятър и свирепо шибаш дъжд. Ездачите се прилепиха към шиите на конете си и препуснаха в галоп по пътеките, които Робин познаваше толкова добре.

Превариха в Локсли крал Джон и свитата му — но само с няколко минути.

— Не можем да защитим къщата — простена Робин. — Честни приятели, побързайте да се махнете. Мариан, качвай се на коня и тръгвай: вън са крал Джон и шерифът, заедно с повече от двадесет въоръжени войници.

Тогава някои от хората на Робин се измъкнаха, както им бе поръчал, но други оседлаха конете; взеха оръжието си и се заклеха, че иде умрат редом с него.

Десет минути по-късно те излязоха навън в нощта: Робин Худ, Мариан, Малкия Джон и четирима техни другари. Враговете им бяха обкръжили къщата и луната от време на време проблясваше през облаците върху бронята и голите мечове.

— Ще препуснем на север — насочваше ги Робин. — Към големия северен път. Пригответе се, ще ги нападнем в галоп — това е единствената ни надежда.

Ездачите на малката конница пришпориха конете си и се спуснаха срещу нападателите си, които се бяха събрали накуп, за да ги посрещнат. В този миг луната ярко заблестя и Робин видя отпреде им нотингамския шериф.

— Призракът на Робин Худ! — изпищя шерифът и лицето му позеленя на лунната светлина. Тогава мечът на Робин го прободде, шерифът падна, затърчи се на земята и умря.

В тази битка загинаха двама от хората на Робин Худ, но останалите си пробиха път и потеглиха.

Тогава започна дълго, безкрайно дълго преследване в нощта. Кралските войници напредваха бавно, но Робин не успя да се отърве от тях. Конят на Мариан се спъна и окуця. Единият от двамата останали другари й даде своя и като си взе сбогом, изчезна в гората, през която препускаха. По едно време двама от хората на крал Джон се откъснаха напред и дойдоха заплашително близко. Тогава, без заповед от Робин, вторият другар изведнъж обърна коня си и ги нападна. Съсече и двамата, но на свой ред беше убит от останалите наемници.

Призори, когато доста бяха изпреварили преследвачите си, Робин изведнъж спря до един страничен път.

— Миля по-нататък — простена той — е женският манастир Кърклис. Моля те, Джон, заведи там Мариан — нека поиска убежище от игуменката, която е свята жена и не би нарушила правото на убежище дори заради самия крал.

— Няма да отида без тебе! — извика Мариан. — Ела заедно да потърсим убежище, Робин!

— Ти може би ще бъдеш в безопасност там — каза Робин, — но не и аз. Придружи я, Джон — това е последната ми заповед. Ако

остана жив, ще ви намеря там. Но се боя, че вече съм пътник. Когато въжето се протри и паднах, нещо се скъса в мен. Не мисля, че мога да извървя много крачки, но все още съм в състояние да накарам Джон и хората му дълго да ме преследват. Една целувка, любима Мариан, а после — сбогом — може би завинаги в този свят.

Тогава те се прегърнаха, целунаха се и след кратък миг Мариан и Малкия Джон потеглиха към Кърклис. Едва се скриха от погледа, когато се появиха първите хора на принц Джон и съзряха Робин.

И Робин отново се сниши на гърба на коня, заби шпори в хълбоците му и препусна в утринта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ПОСЛЕДНОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА РОБИН ХУД

„А сега — каза Робин — ще ида в Скарбъро, там ще стана храбър рибар!“
„Благородният рибар“, балада

Когато се раздели с Мариан и Малкия Джон, Робин Худ язди на север само известно време, а после тръгна на изток, като се надяваше да се изплъзне на преследвачите. Но кралските хора продължаваха да вървят по петите му през мрачните йоркшърски тресавища, докато стигнаха до дългите склонове на Скарбъро и видяха, че слънцето се издига от сивата морска повърхност.

Копитата на коня му изчаткаха по каменната настилка на рибарското градче и като стигна до първата странноприемница, Робин скочи на земята и затътрузи крака по страничната уличка към пристанището. Няколко минути по-късно дойдоха преследвачите му, видяха коня му и след миг се втурнала в странноприемницата, за да го търсят.

В това време Робин, който едва вървеше от болки и изтощение, откри до пристана къща, където даваха подслон на моряци. Стопанката беше вдовица, която любезно го посрещна и му сложи да яде.

— Аз съм беден рибар — каза Робин в отговор на нейните въпроси — и прекосих страната от Хелсби до Чешър... Казвам се Саймън Лий... По пътя попаднах на разбойници, които ми взеха всичко и ме преследваха чак дотук.

Цял ден Робин почива в къщата на вдовицата, а вечерта мина по улиците, като се подпираше на тояга. Много скоро откри, че охраняват

градските порти, а всички, които влизат или излизат, са спирани и разпитвани.

Робин седна на пристана и се загледа в сумрачното море, като се чудеше какво да прави. Имаше няколко души, към които можеше да се обърне за помощ — към сър Ричард от Лий или Алин от долината например, но знаеше, че рано или късно съгледвачите на крал Джон ще го открият и тогава приятелите му ще пострадат, заедно са го приютили. „Не мога дори да се промъкна в Уейкфийлд и да почна да служа при Джордж от полето, помисли си Робин, нито да се завърна Шъруд като овчар при Лайънъл и Егламур или да събера нова дружина...“

Робин тъжно се завърна в убежището си, а там го чакаше начинът да се измъкне.

— Добри рибарю Саймън — каза вдовицата, като сложи пред него вечерята му. — Каза ми, че всичкото ти богатство на тоя свят са две жълтици и че търсиш работа... Няма ли тогава да се съ согласиш да ми служиш, ако аз ти обещаю добро заплащане? Защото имам кораб, не по-лош от другите, които плават в морето. Утре на зазоряване корабът ми ще отплава от този пристан, а рибарите са с един по-малко.

— С радост ще ти служа — каза благородно Робин и на следващата сутрин се качи на борда на кораба, който отплава навътре в Северно море.

Плаваха няколко дни, после хвърлиха котва край пясъчен бряг. Рибарите приготвиха различни мрежи и ги хвърлиха в морето. Но Робин, който нямаше представа от морския риболов, хвърли мрежа без стръв и не улови нищо.

Тогава капитанът му се присмя.

— Ще мине време, докато неукният моряк стане човек! — извика той. — Е, поне мога да му обещаю, че няма да има дял от печалбата, когато пътуването ни свърши. Досега не е заслужил и пени!

„Тежко ми — помисли си Робин. — Да бях в Пломптън, щях достатъчно бързо да вдигам кралските елени. А тук всеки шут ми се присмива, защото не мога да ловя риба. Но ако бяха с мене в гората, нищичко нямаше да свършат, заклевам се!“

След това плаваха още дълго, докато накрая един ден Робин видя, че към тях се е насочил боен кораб.

— Тежко ми! — извика този път капитанът. — Към нас се носят френски пирати, които искат да ни вземат рибата, а нас или ще продадат в робство, или ще хвърлят в морето. Няма да пожелаят никого, но как да се спасим от тях? Да бъде проклет този ден!

— Не се отчайвай! — извика Робин. — Добри капитане, всичко ще се оправи. Но подай големия ми лък и колчана със стрели — няма да пожелая нито един от тия морски разбойници!

— Не се бъркай, неуди моряко Саймън — сопна му се капитанът. — От теб чувам само хвалби и празни приказки. Няма да бъде голяма загуба дори ако аз самият те хвърля през борда!

Въпреки това, понеже нито капитанът, нито някой от моряците даваше признаци, че ще се опита да защити кораба, Робин грабна лъка си и като се върза за мачтата, за да се крепи добре на краката си, сложи стрела на лъка, опъна го и повали пиратския капитан мъртъв на собствения му мостик. А после, когато корабите взеха да се приближават все повече и повече, Робин пускаше стрела подир стрела и с всеки изстрел някой падаше от въжетата или се сгърчваше на палубата.

Накрая двата кораба застанаха редом.

— А сега, капитане — извика Робин, като се отвърза от мачтата, — следвай ме! Елате всички — корабът е наш, няма от какво да се боите!

И с тези думи той се прехвърли на пиратския съд, последван от всички моряци. Лесно надвиха на малкото пирати, които се бяха спасили от стрелите им.

Когато кратката битка свърши и пленниците бяха здраво вързани, Робин и капитанът претърсиха кораба и откриха повече от дванадесет хиляди лири злато, наред с много други съкровища.

— Кълна се, добри ми Саймън — каза капитанът, — че сбърках много в преценката си за тебе. Наистина, хората грешат, когато се присмиват на някого, който не може да свърши нещо като тях. Винаги им се струва, че могат да го направят още по-добре. Но ако не беше ти, който стреляш така майсторски с лъка, досега всички щяхме или да попаднем в плен, или да бъдем мъртви. Затова мисля, че съкровището принадлежи на теб!

— При това положение — каза Робин — половината по право принадлежи на добрата вдовица, с чийто кораб плаваме, и на децата ѝ

сираци. Колкото до другата половина, ще я разделим помежду си!

Но капитанът продължи да настоява, че съкровището е на Робин.

— Добри ми Саймън Лий — каза той, — вдовицата ще ни възнагради щедро, сигурен съм в това. Затова вземи другата половина, тя ти се полага!

Тогава Робин напълни кесията си със злато и подаде останалото на капитана с думите:

— Добри господине, имам нужда само от това, което мога да нося със себе си. А сега нека побързаме да се завърнем в Англия с печалбата си. Моля ви да вземете останалата част от моя дял, да я занесете в Скарбъро и да построите сиропиталище за бедните. Но най-напред ме оставете в някой тих залив на йоркшърския бряг, защото имам врагове, които може да ме чакат в Скарбъро.

И така те заплаваха към Англия и една нощ хвърлиха котва в скалисто заливче, което оттогава насам се нарича Залива на Робин Худ.

— Сбогом, храбри Саймън Лий! — каза капитанът, когато Робин стъпи на сушата, праметнал през рамо лъка и колчана си, със здрава тояга в ръце.

— Сбогом, капитане! — чу се в отговор. — И ако някой те попита кой е бил рибарят, дето не можеше да улови риба, но донесе на брега по-богат улов от всички вас, кажи, че името му е не Саймън Лий, а Робърт Хънтингдън, когото хората наричат Робин Худ!

С тези думи Робин се обърна и изчезна накуцвайки в тъмнината, а капитанът и моряците гледаха след него с отворена уста.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ПОСЛЕДНАТА СТРЕЛА

*Умря храбрецът Робин Худ!
Плачете, селяни, плачете!
С въздишка пейте скръбна песен
и с почит вий глава сведете.*

*До него за последен път
рога и меча положете;
стрелите, верния му лък,
зелена клонка, горско цвете!
Алтъни Мънди,
„Смъртта на Робин, граф на Хънтингдън“,*

1601 г.

В манастира Кърклис игуменката прие Мариан и веднага я заведе да се скрие, а Малкия Джон побърза да обърне коня и се притаи да чака в гората.

Няколко дни по-късно в манастира дойдоха хора на крал Джон и поискаха Мариан да им бъде предадена.

Игуменката обаче отказа: „На лейди Мариан бе дадено убежище и дори самият крал сега не може да я докосне. Робин Худ не ми харесва, но дори не неговата жена, а той да бе коленичил с ръка на олтара, щеше да бъде неприкосновен“.

Така отвърщаше тя на всички пратеници — независимо дали я заплашваха, молеха, или обещаваха подкуп.

Но когато си отиваха, винаги говореше с Мариан.

— Добра дъще — казваше тя, — научих от сигурно място, че Робин Худ е мъртъв. Нещо повече, макар че ще му устоя докрай, крал Джон може да те вземе оттук насила. Но ако дадеш обет на бога,

подстрижеш се и станеш една от сестрите-послушници, ще бъдеш в пълна безопасност. И за двадесети път да е крал Джон, цяла Англия ще се вдигне и ще го смъкне от трона, ако посегне на манастир и откъсне една монахиня от олтара.

И игуменката убеждаваше Мариан, докато тя повярва, че Робин наистина е мъртъв. А щом бе така, нищо не ѝ се виждаше по-добро от това да се подстриже и да прекара остатъка от дните си като се моли на бога и помага на болните.

Игуменката обаче имаше и други причини освен тези, които бе споменала, за да принуди Мариан да стане монахиня. Тя знаеше, че Мариан е наследница на всички имения в Локсли, и щом Робин е мъртъв, ако Мариан остане в Кърклис, всичко нейно щеше да стане притежание на манастира.

Най-после игуменката постигна своето и Мариан стана монахиня, но едва след като самият крал Джон дойде в манастира и поиска да му я предадат. Тогава Мариан спря да се колебае и Джон си замина вбесен от гняв, защото, както бе казала игуменката, дори той не се осмеляваше да откъсне една монахиня от манастира, а кралят не беше достатъчно силен, за да се противопоставя на папата и да бъде отлъчен от църквата.

— Виж какво, майко игуменко — каза той преди да си тръгне. — Преследваният предател и крадец Робин Худ може още да е между живите. От много месеци никой не го е виждал, но няма да повярвам отново, че е мъртъв, докато самият аз или доверени свидетели не видят как слагат тялото му в гроба. Ако е жив, той като враг на църквата може да дойде и да ви вземе Мариан. Чуй добре думите ми — ако Мариан ви остави и отиде при Робин Худ; ще изгоря манастира ви до основи, а монахините ще прогоня да гладуват по широкия свят.

И като се засмя безжалостно, той подкара коня си. Тогава игуменката постави стражи около манастира и земите му, защото най-малко от всичко желаше да се завърне Робин Худ. Но тя не знаеше, че единият от братята-миряни, които служеха в манастира, бе Малкия Джон.

Най-после Робин Худ дойде. Дойде, като се подпираше на тояга. Изглеждаше стар и болен, макар да нямаше повече от четиридесет

години, защото не можеше да се оправи от падането, когато се спускаше от затворническата килия на крал Джон и въжето се скъса. Беше прекосил пеша, накуцвайки, цялата страна до Кърклис, а здравето му все по-бързо се влошаваше и силите му отпадаха. Почука на вратата и се обърна към игуменката за помощ.

— Влез, добри господине — загрижено каза игуменката и го поведе към стаята за гости, която се намираше приземи и гледаше към Шъруд. После сложи Робин да легне и срязва вена на ръката му, за да му пусне кръв — по това време смятаха кръвопускането за един от най-добрите лекове за всякакви болести.

След малко Робин се посъвзе и приседна.

— Добра майко игуменко — каза той, — ако ти говоря под закрилата на изповедта, мога ли да разчитам, че думите ми няма да напуснат тези стени?

— Говори, синко — отвърна игуменката. — Само господ освен мене ще чуе каквото имаш да ми кажеш.

— Тогава знай, че аз съм Робърт Фицут, някогашният граф Хънтингдън, известен като Робин Худ.

Игуменката трепна, но нищо не каза и Робин продължи:

— Добра майко игуменко, преди месеци жена ми Мариан и аз избягахме от Нотингам, преследвани от крал Джон и хората му. Когато разбрах, че няма да се спасим заедно, изпратих Мариан да потърси убежище тук, докато аз поведох преследвачите към Скарбъро. Майко игуменко, каква вест можеш да ми съобщиш от съпругата ми?

— Тя дойде тук — отвърна много пребледняла игуменката, но с тих глас. — Остана малко при нас. После яхна коня и си отиде. Мисля, че те чака в замъка Локсли.

— Тогава трябва да я потърся там! — извика Робин и се опита да стане от леглото.

— Първо се оправи — каза игуменката. — Днес спи, а утре може и да тръгнеш. Ще ти услужа с кон и двама от слугите ми да те придружат.

Робин се отпусна на леглото и заспа, защото беше много отпаднал. Но щом се увери, че е заспал, игуменката разхлаби превръзката на ръката му, за да потече отново кръвта. После тихичко се измъкна и го остави.

Цял ден Робин спа и от него бавно изтичаше животворната кръв, а когато сенките се удължиха, той се събуди и се огледа. Бе изгубил толкова много силите си, че не можеше да помръдне, но видя, че превръзката нарочно е била разхлабена и се досети, че игуменката го е направила.

Тогава с мъка се изправи на крака и отвори прозореца. Земята отдолу бе съвсем наблизко, а отвъд градината се виждаше леса — неговия лес, който го зовеше. Но Робин не можеше да вдигне крак, за да се покачи на прозореца.

Изведнъж се сети за своя рог. С треперещи пръсти го извади от кесията си, вдигна го до устата си и за последен път изсвири познатата мелодия.

Чу го Малкия Джон, който беше в гората.

— Това беше рогът на Робин! — възкликна той. — Но се боя, че господарят ми е на умиране, щом го надува толкова слабо!

И той забърза към манастира. С него тръгнаха няколко от братята-миряни. А когато излезе, че не го пускат вътре, грабна голям чук и строши ключалките на всички врати, които се изпречиха на пътя му.

Но и друг бе чул изсвирването на ловджийския рог. Монахинята Мариан бе коленичила в параклиса и се молеше за спасението на душата си, когато до ушите ѝ някъде отблизо стигна познатият сигнал.

Тогава тя скочи на крака, с надежда и страх в очите, и тръгна по ехото от звука, докато стигна до стаята за гости, където намери Робин отново легнал от изтощение.

— О, Робин, стопанино мой, любов моя! — извика тя и ръцете на Робин се опитаха да я прегърнат силно, но не можеха.

— Мариан! — прошепна той. — Казаха ми, че си отишла в Локсли!

Тогава Мариан накратко му разказа какво се бе случило, а той ѝ разказа приключенията си.

— Дойдох да умра тук — каза Робин. — Къде другаде бих могъл да искам да умра, ако не в ръцете ти?

В това време Малкия Джон се втурна в стаята и разплакан коленичи до Робин.

— О, господарю, господарю! — хлипаше той. — Направи ми едно последно добро. Злата игуменка те е погубила и е измамила

твоята лейди Мариан. Нека Изгоря манастира Кърклис и съсека лошата жена!

— Не бива — отвърна Робин. — Това е добро, което не мога да ти направя. През целия си живот не съм навредил на жена, нито съм вдигнал ръка срещу девойка. Няма да го сторя и когато умирам. Не обвинявай главната игуменка, защото бях вече пленник на смъртта — отдавна зная това. Но ми дай верния лък и сложи широка стрела на тетивата — ще ме погребете там, където падне тя. Под главата ми сложете зелен мъх, зелен мъх сложете и при краката ми, а лъкът ми поставете до мене — той свири най-сладката музика през живота ми. После ме покрийте със зелена горска трева, а на главата ми сложете камък, за да знаят всички хора къде е гробът на Робин Худ от Шъруд.

И тогава, като плачеше горчиво, Малкия Джон сложи лъка в ръката на Робин и закрепил пръстите му на белязаната стрела. За последен път Робин опъна верния си тисов лък и като го опъваше, сякаш силите му се възвърнаха — изтегли стрелата до самия връх и я пусна толкова надалече, че тя прелетя над манастирските стени и падна вдън гори, в зелена долчинка.

Тогава Робин Худ се отпусна в ръцете на Малкия Джон, а Мариан притвори очите му и заплака за своя мъртъв стопанин.

На следващата сутрин Малкия Джон потърси стрелата и там, където бе паднала, сам изкопа гроба на Робин Худ и го остави да почива в мир под разлистените дървета. На главата му сложи камък, а на камъка, когато времето изтри първия надпис, беше издълбан този стих:

*Почива тук във вечен сън
сър Робърт, граф на Хънтингдън,
Стрелец най-храбър в Шъруд,
наричаха го Робин Худ.
Не ще потъне във забрава
героят смел, навек прославен!*

ЕПИЛОГ

КРАЛ ХЕНРИ И ОТШЕЛНИЦИТЕ

*В зората ранна дъбове вековни
за Робин Худ легенди ще шептят;-
за тебе, Тък, за Джон, Уил и Мъч —
навеки имената ви остават
като бръшляна в горската дъбрава.
Сигнал от рог и съсък на стрели
ловец, унесен във мечти, ще чуе,
дори ако след цели сто години
по стъпките ви в Шъруд премине.
Тенисън,
„Горски разбойници“, 1881 г.*

След смъртта на Робин Худ Мариан остана да живее в манастира Кърклис, където скоро стана игуменка под името Матилда. И много легенди се разказваха за добротата на игуменката Матилда и за готовността ѝ винаги да помогне на болните и страдащите. Накрая тя умря в същата стая, където бе умрял Робин и бе погребана редом с него под разлистените дървета.

Малкия Джон обаче не остана в Кърклис, след като положи в гроба скъп приятел и господар. Няколко години той живя в Ирландия, където и досега помнят подвизите му като стрелец, а после се завърша в Англия и повече не се чу за него, макар че гробът му все още се знае от хората в Хатърседж, Дарбишър.

Останал е обаче разказът как много след смъртта на крал Джон синът му Хенри III отишъл на лов за елени в Шърудския лес. Там подгонил най-хубавия рогач, който някога е бил преследван от ловци, и като вървял бързо подире му, стигнал толкова далече, че, когато

паднала нощта, открил, че се е откъснал от свитата си и се е загубил в най-непроходимата част на гората.

Лутал се и търсил място да преспи, докато стигнал до утъпкана пътека и като тръгнал по нея, дошъл до малък параклис, край който имало отшелническа обител. В параклиса светело и като влязъл, кралят заварил двама отшелници, заети с молитви — двама старци на преклонна възраст. Единият бил необикновено висок, а другият — набит и дебел дори на тия години.

Отшелниците с явно неудоволствие приели госта и когато накрая го въвели в килията си, дали му връзка слама за легло и изказали съжаление, че не могат да му предложат друга вечеря освен хляб, сирене и вода от близкия извор.

— Не ще и дума — рекъл кралят, — че както сте заобиколени от леса, преживявате по-добре?! Я си кажете — никога ли не опъвате лъка, когато кралските лесничей заспят?

— Уви, Ние сме бедни хора — отвърнал високият отшелник. — Боя се, че се опитваш да ни хванеш в капан, като ни насилваш да си признаем, че нарушаваме горските закони.

— Никога не бих предал човека, който ме нахрани до насита тази вечер! — казал кралят. — Защото никога това не ми е било по-нужно!

След малко кралят си спомнил, че на седлото му е вързан мях със силно старо вино и след известни уговорки дебелият отшелник се съгласил да пие заедно с него и скоро те се развеселили.

Едно нещо води към друго и постепенно двамата отшелници извадили свое вино и пиво, а скоро трапезата била затрупана с баница от еленско месо и най-различни лакомства.

— Добре ли стреляш с лъка, уважаеми ловецо? — попитал след време високият отшелник и когато кралят отговорил утвърдително, тримата излезли навън и взели да проверяват уменията си в сумрака, като стреляли по върбова клонка, сложена на тридесет ярда разстояние. Но само високият отшелник успял да я разцепи на две.

После, като седали и пиели, кралят възкликнал:

— Никога не съм виждал такава изкусна стрелба, нито съм бил така добре посрещан в гората! Направо ми се струва, че сме се върнали в дните на крал Ричард Лъвското сърце, когато храбрият Робин Худ, за когото се пеят толкова много песни и се разказват толкова много

истории, е царувал в Шърудския лес. Знаете ли някои истории за този крал на изгнаниците, за този благороден разбойнически вожд?

Тогава двамата стари отшелници сякаш се подмладили и утрото ги заварило все още да разказват на госта си случки, които били станали в Шъруд толкова отдавна — приключения, които те били видели с очите си и били вземали участие в тях.

С първите лъчи на слънцето кралят отново яхнал коня си (макар и с несигурни движения, защото цяла нощ бил пил) и потеглил да търси свитата си. Но преди да тръгне, той се обърнал към двамата си домакини и казал:

— Почитаеми отшелници, ако не ми се е присънило, снощи вечерях в Шърудския лес с Малкия Джон и монаха Тък!

Когато отново намерил своите хора, кралят им разказал за необикновеното си преживяване, което предизвикало всеобща почуда. И макар всички те да търсили дълго и упорито, никога вече не успели да намерят пътя до скритата обител в Шърудския лес.

Издание:

Роджър Ланслин Грийн
Робин Худ

Роман
Първо издание

Roger Lancelyn Green
The Adventures of Robin Hood
Puffin Books, 1975

Огняна Иванова, преводач, 1983 г.
Никифор Русков, художник, 1983 г.

Редактор: Лилия Рачева
Художник: Никифор Русков
Художествен редактор: Борис Бранков
Технически редактор: Методи Андреев
Коректор: Мая Халачева

Националност английска.
Код 9537622311/116287-8-83
Издателски номер 806.
Дадена за набор: февруари 1983 г.
Подписана за печат: април 1983 г.
Излязла от печат: юни 1983 г.
Формат 32/84×108. Печатни коли 13,50.
Издателски коли 11,31. Усл. изд. коли 11,07.
Цена 0,74 лв.

Държавно издателство „Отечество“, 1983
ДП „Д. Благовоев“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.